

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Şubat 2014 Sayı: 28

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Hükümet yolsuzluk operasyonu ile zor duruma düşünce, yeni ittifak arayışlarına yöneldi. Bir yandan “ulusalci” kesimlere, bir yandan Kürt hareketine göz kırıyor.

17 Aralık operasyonunun hemen arkasından Türkiye Barolar Birliği Başkanı Metin Feyzioğlu, önce Cumhurbaşkanı ile, sonra Başbakan’la görüştü. Ergenekon, Balyoz gibi davaların “yeniden görülmesi”ni istedi. Bugüne dek farklı raporlar veren TUBİTAK, şimdi sanıkların lehine raporlar hazırlayarak, “yeniden yargılanma”nın yolunu düzledi. Keza “özel mahkemeler”in kaldırılacağı, elindeki davaları “ağır ceza”ya göndereceği duyuruldu. Başta eski Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ olmak üzere, “hükümete darbe teşebbüsü”nden içeride tutulan general ve subayların tahliyesine yeşil ışık yakıldı.

Benzer bir durum KCK davasında yargılananlar için de geçerli. Bilindiği gibi uzun süredir içeride olan BDP milletvekilleri geçen ay tahliye edildiler. “Özel mahkemeler”in kaldırılması ve “yeniden yargılanma” yolunun açılmasıyla ile KCK davasından mahkum edilen kişilerin de tahliyeleri mümkün olacak.

Sadece KCK’li tutsakların değil, Öcalan’ın koşullarında da değişiklikler gündemde. 17 Aralık’tan bu yana BDP heyetinin İmralı ziyaretleri sıklaştı. Leyla Zana’nın görüşme talebi hemen kabul gördü. Kuşkusuz bunda Barzani’nin mesajı ve Suriye’de ABD’nin istekleri doğrultusunda yeni adımların atılması, önemli bir rol oynuyor. Bununla birlikte yakın zamanda bazı milletvekilleri ve gazetecilerin de Öcalan’la görüşeceği bildiriliyor. Ve uzun yıllardan sonra ilk kez Öcalan’ın fotoğrafları yayınlanıyor.

Sayfa 2’de sürüyor

Çürümüş düzeni yıkalım!

Emeğin iktidarını kuralım!

Çürümüş düzeni yıkalım! EMEĞİN İKTİDARINI KURALIM!

Elbette AKP bu adımları boş yere atmıyor. Karşılığını fazlasıyla alıyor. Çünkü her iki kesim de hedefe "Gülen Cemaati"ni çakıyorlar ve AKP'ye, şu anda en fazla ihtiyacı olan zamanı kazandırıyorlar.

Özellikle Kürt hareketinin bu çatışmada AKP'den yana tavır alması, ona sunulan eşsiz bir destek oluyor. Tıpkı Haziran direnişinde olduğu gibi "çözüm süreci"ni devam ettirmek adına, AKP'ye "hayat öpücüğü" sunuluyor. Ve her seçim döneminde yaptıkları gibi, bu kez de 30 Mart'a kadar "ateşkes"i'nin süreceği duyuruluyor.

Bazı tavizler elde etmek için "ulusalcılar"ın ve Kürt hareketinin AKP'ye sunduğu desteğe rağmen, AKP'nin işi halen zor görünüyor. Öncekiler bir yana, son gelişmelerle AKP'nin kitleler nezdinde iyice yıpranan imajı, Suriye başta olmak üzere dış politikada üst üste yaptığı hatalar ve giderek şiddetlenen ekonomik krizin boyutları, AKP için çanların çaldığını gösteriyor.

Egemenler yeni bir at değiştirmenin hazırlığı içindeler. Kuşkusuz buna en yakın aday CHP. Kılıçdaroğlu'nun ABD ziyaretleri ve Cemaat'e yakın duruşu, yeni hükümet namzedi olarak onun hazırlandığını işaret ediyor. Yaklaşan seçimler de buna yasal bir zemin sunuyor. AKP'nin bir darbeyle, hele ki bir kitle hareketi ile devrilmemesi için, elbirliği ile çaba harcıyorlar. Düzen-içi yöntemlerle çözmeye çalışıyorlar. "Kuvvetler ayrılığı" yalanının devam edebilmesi için, AKP'nin yargıyı tamamen kendine bağlama girişimi olan HSYK'daki değişiklikleri durdurdular. Erdoğan'ın AB ziyareti sonrasında bu geri adımı atması, emperyalistlerin kulağını çektiğini gösteriyor.

Diğer yandan Barolar'dan CHP'ye düzen muhalifi tüm kesimler, Cumhurbaşkanı'nı bir "çözüm mercii" gibi sunuyorlar. Sanki Abdullah Gül, AKP'li değilmiş, bugüne dek herşeyi birlikte kotarmamışlar gibi! Gül de kimi zaman hükümetten farklı görünmeye çalışarak, sözde "tarafsız" rolünü oynuyor.

Kısacası hükümeti muhalefeti ile hep birlikte "düzenin bekası" için ellerinden geleni yapıyorlar. Kendi deyimleriyle "çivisi çıkmış düzenin çivilerini yeniden çakmak için" üzerlerine düşeni yerine getiriyorlar. Bir kez daha düzen muhalifliğinin sınırlarını ve gerçek rollerini gözler önüne seriyorlar.

Aralarında ne kadar çelişki-çatışma olursa olsun, egemen kesimlerin işçi ve emekçilere saldırıda birleştikleri tecrübeyle sabittir. Filler tepişirken, ezilen her zaman çimenler olur.

Bu kez de öyle oldu. En ağır fatura yine halka kesiliyor. Krizin faturası, onların sırtına yıkılıyor.

Bakan çocuklarının evlerinde para sayma makineleri, Halk Bankası Müdürü'nün evinde ayakkabı kutusunda milyon dolarlar çıkarken, "asgari ücret" yüzde 6 ile 890 TL olarak belirlendi. Açlık sınırının 2 bine ulaştığı günlerde, milyonlarca kişi bu ücretle geçinmek zorunda. Hiç küçümsenmeyecek bir kesim, günde 1 dolarla geçiniyor.

Aynı günlerde Konya'nın bir ilçesinde penceresi kırık bir evde "Ayaz bebek", soğuktan öldü. Resmi belgelere göre, 31 milyon kişi, sızdıran çatı, nemli duvar ve çürümüş pencere ile kışı geçiriyor.

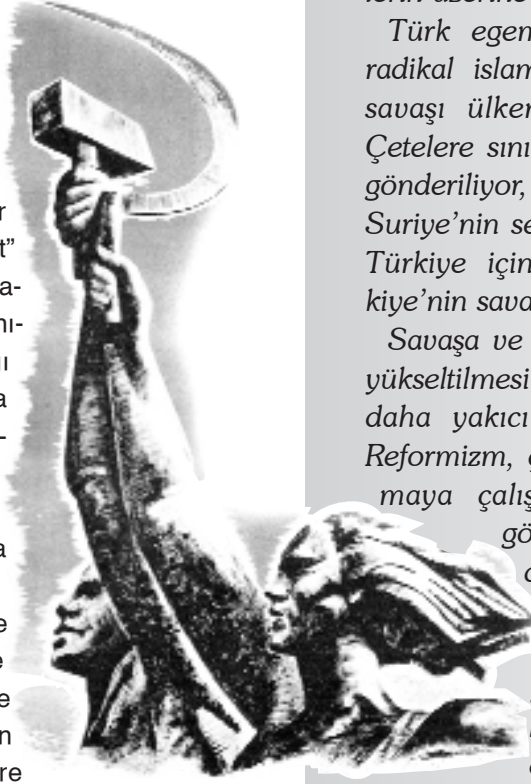
Halka reva görünen yaşam bu!

Üstelik işsizlik de sürekli artıyor. TÜİK verilerine göre resmi işsiz sayısı, 3 milyon. Genç nüfustaki işsizlik ise yüzde 20'ye dayanmış durumda. Toplam 11 milyon çalışan sosyal güvenceden yoksun.

Bir kez daha görüyor ki, bu düzenin işçi ve emekçilere verebileceği tek şey işsizlik ve açlık. AKP gitmiş CHP ya da başka bir parti gelmiş, yoksul halk için değişen bir şey yok! Hepsi bu sömürü ve soygun düzeninin devamından yana. Bir de seçim aldatmacasıyla bunları iktidara bizim getirdiğimiz palavrası uyduruluyor!

Hayır! Bu çürümüş düzen bize ait değil! Haziran direnişi ile minyatür bir şekilde ortaya çıkan komünleri, parasız eğitim ve sağlığı, kütüphanesi, forumları ile söz ve karar hakkına sahip olduğumuz kendi düzenimiz için savaşalım!

Enternasyonal marşında söylendiği gibi, "Yıkalım bu köhne düzeni" Kendi iktidarımızı, emeğin iktidarını kuralım!

O k u r l a r a . . .

Merhaba,

Bir taraftan ekonomik kriz, diğer taraftan Suriye'de hızlanan savaş; iki yönlü bir saldırı dalgası hayatımızı kuşatmakta. Ekonomik kriz, herşeye daha fazla zam yapılacağını, işsizliğin artacağını, daha fazla yoksullaşacağını söylüyor. Kapitalist-emperyalist sistemin vazgeçilmez sonucu olan krizler, işçi-emekçilerin üzerine biniyor.

Türk egemen sınıfları, Suriye savaşında radikal islamcı çetelere verdikleri destekle, savaşı ülkemize çekmeye devam ediyor. Çetelere sınırsız biçimde silah, para, yardım gönderiliyor, Onlara verilen destek yüzünden Suriye'nin sertleşen açıklamaları ve çetelerin Türkiye için de tehdide dönüşmesi, Türkiye'nin savaşa girmesinin önünü açıyor.

Savaşa ve krize karşı birleşik mücadelenin yükseltilmesi görevi, bugün her zamankinden daha yakıcı biçimde önümüzde duruyor. Reformizm, çivisi çıkan düzenin çivisini çakmaya çalışırken, mücadeleyi yükseltme görevi komünist ve devrimcilere düşüyor.

İhtilalci bolşevikler, kendi destansı tarihlerinden, görkemli geleneklerinden, direnişçi şehitlerinden aldıkları güçle, bu görevi yerine getirmek için harekete geçmeli, kendi sınırlarını parçalamalı, kitle hareketine önderlik etmeyi başarmalıdır.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

28. sayıda

3	Kendi davamız için dövüşelim
4	AKP-Cemaat çatışmasının Kürt hareketine yansımaları
5	Rojava'da anayasa ve geçici hükümet
6	Yolsuzluğa milyon dolarlar, asgari ücrete sefalet
7	Yatağan işçilerinin Ankara yürüyüşü
8	Üniversitelerde faşist saldırılar
9	Çukurova Üniversitesi'nde faşist saldırı
10	ABD'nin "bataklığı" Suriye
11	Ukrayna'da yasaklara karşı direniş
12	Ekonomi nereye
14	Şubat güneşi
16	Siyasi dedikoduculuk
18	Hapishanelerden tabutlar çıkıyor
20	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	Devrimci birlikler günün yakıcı ihtiyacıdır
23	Yerel yönetimler üzerine
27	Proleter kültür proleter yaşam

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Çağdaş Büyükbaş Adres: Mecidiyeköy mah. Dereboyu cad.

No: 19/A, Erok Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.

Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028

YEDİVEREN YAYINCILIK Yerel Süreli Yayın Sayı: 28 Şubat 2014, 2 TL(KDV Dahil)

Yolsuzluk soruşturmasının başladığı 17 Aralık'tan bu yana, AKP hükümetinin hamleleri sürüyor. Binlerce polisin, savcının görev yerleri değiştiriliyor, davadan el çektiliriliyor, HSYK'da yeni düzenlemeler yapılarak tamamen AKP'ye bağımlı hale getirilmeye çalışılıyor vb...

Ama bütün bu hamleler, onu bir süredir girdiği "eğik düzlem"den kurtaramıyor. Aksine düşüşün hızı artıyor. Suriye'ye silah taşıyan TIR'lar, artık eskisi gibi rahat gidemiyor. Son birkaç ay içerisinde Adana-Antep karayolu üzerinde kaç TIR durduldu ve hepsinde de Suriye'ye "insani yardım" adı altında silah taşındığı ortaya çıktı. Devletin silahlı birimleri, MİT,

gerileyişi ve yıkılışı da, 10 yılı aşkın sürede değişen koşullardan dolayı olacak. Hem dünyada ve bölgede, hem de ülkede bu süre içinde çok şey değişti, değişiyor...

En başta **işçi ve emekçiler, ezilen halklar "eskisi gibi yönetilmek istemediklerini" haykırıyorlar her yerde.** Mısır'da, Tunus'ta 40 yıllık diktatörler yıkıldı. Başta Yunanistan olmak üzere Avrupa'da "krizin faturasını çıkaranlar ödesin" diyerek yüzbinler sokaklara döküldü. ABD'de savaşa ve krize karşı kitlesel eylemler, Wall Street'in işgaline kadar dayandı. vb...

Böyle olunca **emperyalistlerin "yeni dünya düzeni" kurulamadan yıkıldı!** ABD'nin "Büyük Ortadoğu

Bu koşullarda yerel seçimlere gidiyor. Esasında defteri dürülmüş olan AKP'yi, seçimle devrilmiş göstermek için... Gerçekte **AKP de, diğer partiler de ne seçimle geliyorlar, ne de seçimle gidiyorlar. Son gelişmeler, bunun açık göstergeleridir.** Onun içindir ki, kitleleri yeniden seçim aldatmacasına inandırmaya çabaları. Sandığa sahip çıkmaya ve mutlaka oy kullanmaya çağırıyorlar.

Oysa **seçimlere iki ay kadar kısa bir süre kalmış olmasına rağmen, kitlelerin gündemi seçimler değil! AKP'nin yolsuzlukları, Suriye'ye giden TIR'lar, dövizin yükselişi, artan fiyatlar, gerileyen ücretler vb. seçimlerden çok önde geliyor. Ve giderek artan oranda seçimlerin çare olmadığına inanılıyor.**

Başta CHP ve BDP olmak üzere reformist kesimlerin çok özel çabaları olmasa, seçimler hatırlanmayacak bile. Ama reformizm, üzerine düşeni büyük bir işgüzarlıkla yerine getiriyor. Çivisi çıkmış düzenin, çıkan çivilerini çakmaya, onu yeniden rayına oturtmaya uğraşıyor. Hem de can siperane bir biçimde...

* * *

Kitleler, sandıktan umudunu kesmeye başlamışsa, sokağa ısınmış ve daha fazla kendi gücüne güveni artmışsa, onları yeniden sandığa yöneltmek; halkı seçimlerle oyalamaya ve bu düzenin bu şekilde sürüp gitmesine yardımcı olmaktır. Bu koşullarda düzene verilecek en büyük destektir aynı zamanda.

Reformizm, devrim itfayecisidir ve her kritik aşamada bu rolü oynamıştır. Ne yazık ki, kendisine devrimci, komünist diyen bazı kesimler de reformizmin etkisi altında, kitleleri sandığa çağırmaktadır. Ne egemen kesimlerin içinde bulunduğu durum, ne de kitlelerin farklılaşan ruh hali, Haziran direnişinin yarattığı bilinç değişimini görmektedirler. Yine eski "taktik"leriyle, düzen partilerinden daha istahla seçim çalışmalarına başlamış durumdalar.

"Kendi davası için dövüşmeyen / dövüşür başkasının davası için" demiş ozan. **AKP-Cemaat çatışmasında taraf olunamayacağı gibi, düzenin kendini meşrulaştırdığı seçim aldatmacasına da alet olunmamalı, devrimin ve sosyalizmin sesini yükseltmeliyiz.**

Kendi davamız için dövüşelim!

AKP için çanların çalması, değişen konjonktürdendir. Bunun başına da "Haziran direnişi"ni yazmak gerekir. Ortadoğu'da değişen dengeler, dünya çapında sistemin yaşadığı ekonomik kriz vb. diğer faktörlerdir. Dün AKP'yi işbaşına getiren ABD ve işbirlikçileri, TÜSİAD'ı, Cemaati, bugün karşısına geçtilerse, yeni arayışlar içine girdilerse, başta kitlelerin artan direnişi olmak üzere, değişen dengeler yüzündendir.

polis, jandarma, birbirine silah çekecek hale gelmiş durumdalar.

Sadece siyasi, askeri olarak değil, ekonomik olarak da kriz yaşıyor ve bunun içinde çırpındıkça batıyorlar. Son aylarda büyük bir tırmanışa geçen döviz, ne piyasaya sürdüğü paralar, ne de Merkez Bankası'nın faiz arttırma kararları durduramadı. Türk Lirası sürekli değer kaybediyor, yüzde 30'lara varan devalüasyon ile başta benzin olmak üzere her şeyin fiyatı artıyor.

* * *

Mesele, **AKP-Cemaat çatışması ile sınırlı değil. Sistem, bir bütün olarak ve çok yönlü bir kriz içinde.** Bunun sonucu olarak tüm kurumlar çatırıyor, parçalanıyor, birbirine düşüyor. AKP-Cemaat çatışması, bunun bir parçasıdır sadece. Ve bu dağının görünen yüzü...

AKP, yaptığı hamlelerle veya attığı geri adımlarla ömrünü biraz daha uzatma çabasında. Fakat bu çabalar, batmasını durduramayacak. Doğuşu ve büyümesi, nasıl dünyanın ve ülkenin içinde bulunduğu durumdan kaynaklandıysa; bugünkü

Projesi" daha ilk adımlarında darbe aldı ve iflas etti. Irak ve Afganistan işgallerini bile istedikleri gibi sonuçlandırabilmiş değiller. Suriye'de ise Esad rejimiyle uzlaşmak dışında çareleri kalmadı.

Reformistlerin ve liberallerin yaydıkları gibi, her şeyi emperyalistler ve işbirlikçileri belirlemiyor. Aksine dün olduğu gibi bugün de belirleyici olan sınıf mücadelesidir. **Masabaşındaki planlar, halkların, işçi ve emekçilerin direnişiyle paramparça olur.** Yeni duruma uygun yeni planlar yapmak zorunda kalırlar. Ta ki, nihai ölümcül darbeleri alana dek...

* * *

İşte AKP için çanların çalması, bu değişen konjonktürdendir. Bunun başına da "Haziran direnişi"ni yazmak gerekir. Ortadoğu'da değişen dengeler, dünya çapında sistemin yaşadığı ekonomik kriz vb. diğer faktörlerdir. Dün AKP'yi işbaşına getiren ABD ve işbirlikçileri, TÜSİAD'ı, Cemaati, bugün karşısına geçtilerse, yeni arayışlar içine girdilerse, başta kitlelerin artan direnişi olmak üzere, değişen dengeler yüzündendir.

AKP-Cemaat çatışmasının en şiddetli yaşandığı son bir ay içinde, daha önce birlikte saldırdıkları Kürt hareketini, birbirlerine karşı kullanma yarışı başladı. Benzer bir durum, daha önce “Ergenekon” adıyla tasfiyeye girilen “ulusalcı” kesimler için de geçerli.

AKP, bugüne dek yapılan haksızlıkların-hukuksuzlukların suçunu Cemaat’e yıkmaya çalışırken, Cemaat de işlenen cinayet ve katliamlardan AKP’nin (ve ona bağlı çalışan MİT’in, Genelkurmay’ın) sorumlu olduğuna dair belgeleri ortaya döküyor. Bir yandan “düşmanınımın düşmanı benim dostumdur” diyerek, kendilerine yeni müttefikler arıyorlar; diğer yandan 11 yıldır birlikte işledikleri suçları birbirlerinin üzerine atarak aklanmaya çalışıyorlar.

Bu hengame içinde, daha önce üstü örtülen, kabul edilmeyen bazı gerçekler, belgeleriyle birlikte ortaya dökülüyor. Bu tür çatışmaların belki de en “hayırlı” yönü bu oluyor. Hatırlanacaktır; yıllar önce “Susurluk” olayında da benzer bir durum yaşanmıştı. **Egemen klikler, birbirlerinin ayağını kaydırmak, ya da “kullanım değeri” sona ermiş kişi ve kurumları ortadan kaldırmak istedikleri zaman, esasında “herkesin bildiği sırlar” belgeleriyle ortaya dökülmektedir.** Hatta bunu bilinçli-planlı bir şekilde, zamanlamasını da iyi ayarlarayarak gerçekleştiriyorlar. Son olarak Paris cinayeti ve Roboski katliamında yaşandığı gibi...

Bilindiği gibi, Gülen Cemaatine bağlı “Taraf” başta olmak üzere yayın organları, AKP’yi yıpratmak için Roboski katliamının üzerinde sıkça durmuşlardı. Çünkü bu katliamın Başbakan ve Genelkurmay Başkanı’nın onayı ile yapıldığını çok iyi biliyorlardı. AKP ile çatışmalar şiddetlenince, yeniden Roboski’yi hatırlattılar ve bu yönde yayınlarını yoğunlaştırdılar. İki yıldır mahkemeler arasında sürünen ve hasıraltı edilmeye çalışılan dava, tam da bu dönemde sonlandırıldı ve katliam emrinin Genelkurmay Başkanlığı tarafından verildiği resmen kabul edilmiş oldu.

Bir diğer gelişme, geçen yıl Paris’te katledilen üç Kürt kadın devrimci (Sakine Cansız, Fidan Doğan, Leyla Şaylemez) davasında yaşandı. **PKK liderlerinin Paris cinayetinin arkasında Gülen Cemaati olduğuna dair demeçlerinin artması üzerine, bu cinayetin MİT tarafından yapıldığına dair belgeler ortaya dökülmeye başladı.** Önce ses kayıtları, ardından MİT’e ait olduğu söylenen belgelerle, cinayeti işleyen Ömer Güney’in MİT ile olan ilişkisi ortaya serildi.

Roboski ve Paris katliamlarının Kürt halkı üzerinde yarattığı derin etkiyi ve bunun yarattığı büyük öfkeyi AKP’ye yönlendirmek için, Cemaat’in harekete geçtiği görülüyor. Hiç kuşkusuz bunda Kürt hareketinin AKP-Cemaat çatışmasında, AKP’den yana tutum almasının rolü var. Özellikle Öcalan’ın daha önceki açıklamaları (MİT Müsteşarı’ndan yana sözleri) ve son olarak 17 Aralık yolsuzluk operasyonunu “hükümete darbe”

AKP-Cemaat çatışmasının Kürt hareketine yansımaları

olarak nitelemesi, Cemaat’in bu yöndeki atraksiyonlarını arttırdı. Tam da Paris cinayetinin yıldönümünde, bu olayın arkasında MİT ve AKP’nin olduğuna dair belgeler ortaya sürdü.

Paris cinayetinin belgeleri

Geçen yıl 9 Ocak’ta Paris’te katledilen üç Kürt kadın devrimci, ölüm yıldönümlerinde dünyanın pek çok yerinde görkemli gösterilerle anıldılar. KCK tarafından yapılan açıklamalarda, cinayetin arkasında Gülen Cemaati olduğu bir kez daha yinelendi. Murat Karayılan, geçen yıl Amed-Lice’de katledilen gerillaları da hatırlatarak, “*Bu saldırı, çözüm sürecini sabote etmek amacıyla ‘paralel devlet’ tarafından gerçekleştirildi.*” dedi. Cemil Bayık ise, “*bu katliamı yapan kişinin izleri, Fettullahçılarla ilişkili olabileceğini gösteriyor. Büyük Birlik Partisi ile organik ilişki içinde olduğu yönünde önemli belirtiler hatta deliller vardır*” diyerek BBP ile Cemaatin arasında derin ilişkiler olduğunu ifade etti.

Bu açıklamaların ardından, katil zanlısı olarak Fransa’da tutuklu bulunan Ömer Güney’e ait ses kayıtları internette yayınlandı. Kasette, Ömer Güney’in yakını olduğunu söyleyen kişi, katilin bunu kendisine tutuklamadan önce verdiğini ve “başına bir iş gelirse açıklarsın” dediğini söylüyor. Kimliği belirsiz bu kişi, katilin talimatları MİT’ten aldığını ve esas hedefin Sakine Cansız olduğunu da ekliyor. Ve MİT mensubu oldukları söylenen kişilerle arasındaki konuşmada, suikast düzenlemek istedikleri PKK liderlerinin isimleri sıralanıyor. Kasette konuşanlardan birinin Ömer Güney olduğu kesinleşmiş durumda. Diğer iki kişinin ise kimlikleri belirsiz.

Ardından bir MİT belgesi daha ortaya çıktı. BDP Genel Merkezi ve bazı basın kurumlarına gönderilen belgede, “Konu: Sera kod Sakine Cansız” başlığı altında ona yönelik suikast planına onay verildiği ve bunun için katile 6 bin avro gönderildiği yazıyor.

Ömer Güney’in cinayetten önce defalarca Türkiye’ye girip çıktığı, buna karşın nerede ikamet edip, kimlerle görüştüğünün gizlendiği, dahası MİT ile ilişki içinde olduğuna dair bazı ipuçları ortaya

çıkıyordu. Bu ses kaydı ve belge ile önemli kanıtlar elde edilmiş oluyor. Tabi ki, bunların Cemaat’in çok önceden elinde olduğu, ortaya dökmek için zamanını beklediği de anlaşılıyor.

Diğer yandan bu cinayeti MİT’in işlemiş olması, Cemaat’i aklamıyor. Çünkü “Sri Lanka modeli” dedikleri, önderleri katlederek hareketi bitirmeyi amaçlayan “çözümü” savunan da, Cemaat’tir. Cemaat’in basındaki tetikçilerinden Taraf gazetesi yazarı Mehmet Baransu, Paris cinayetinden önce şunları yazmıştı: “*Bir örgütü etkisiz hale getirmek istiyorsanız, çoluk çocuğu değil, 40 liderini öldürürsünüz.*”

Esasında Kürt hareketini baskı ve terörle bitirme konusunda AKP ile Cemaat, uzunca bir süre birlikte hareket ettiler. 2006 yılında Amed serhildanı sırasında “*kadın da olsa çocuk da olsa gereğini yaparız*” diyen Erdoğan’dır. AKP’nin işbaşında olduğu süre boyunca yüzlerce Kürt gerillası ve yurtsever katledildi. Paris cinayetinden hemen sonra Erdoğan, Sakine Cansız’ı kastederek, “*biz iadesini istedik, ancak Fransa vermedi, sonucu da böyle oldu*” demişti. Hüseyin Çelik ise, cinayetin ardından saatler geçmeden “*bu bir iç infazdır*” açıklamasını yapmıştı.

Kısacası **bu iki karşı-devrimci kesimin ellerinde, binlerce devrimcinin, yurtseverin kanı bulunuyor.** Daha önce birlikte işledikleri cinayetleri-katliamları, şimdi birbirlerinin üzerine atarak rakiplerini zayıf düşürmeye çalışıyorlar.

Roboski’de mahkeme kararı

28 Aralık 2011 tarihinde gerçekleşen Roboski katliamının yıllardır süren davası da, AKP-Cemaat çatışmasının keskinleştiği bugünlerde sonlandı. Cemaate yakın yayın organlarının, katliamın yıldönümünü de vesile yaparak yeniden AKP’yi hedefe çıktığı günlerde, Askeri Savcılık kararını açıkladı. Bunda Cemaat’in “aba altından sopa gösteren” yayınlarının ve Paris cinayetiyle ilgili belgeleri ifşa etmesinin önemli bir payı olduğu muhakkak.

Çünkü Askeri Savcılığın kararı, Roboski’de 34 kişinin katledilmesinin ardında Genelkurmay Başkanı’nın onayı olduğunu ilan ediyor. Kararda; “*istihbari bilgiler ışığında operasyonun Hava Kuvvetleri’nce yapıldığı, fakat normal prosedürün işletilerek önceden Genelkurmay Başkanı’na bildirildiği, onun emriyle operasyonun başlatıldığı*” belirtiliyor. Ardından “hata” yapıldığı söyleniyor, fakat bunun da yasal dayanakları sıralanarak ceza verilemeyeceğine hükmediliyor ve “kovuşturmaya yer olmadığı”na karar vererek noktayı koyuyorlar. Daha önce Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı’nın “görevsizlik kararı” verdiği davaya, Askeri Savcılık da “takipsizlik” kararı verip dosyayı kapatıyorlar!

Elbette bu dava, ne hukuken, ne siyaseten ne de vicdanen kapanmıştır. BDP milletvekilleri davayı AHİM’e ve Uluslararası Ceza Mahkemesi’ne taşıyacaklarını açıkladılar. Ama daha önemlisi, davanın siyasi olarak da sürdürülmesi ve peşinin bırakıl-

mamasıdır. **Başta Kürt halkı olmak üzere insani değerlerini yitirmemiş herkes bu davanın takipçisidir.**

Katliamın, Genelkurmay Başkanı ve Başbakan'ın emriyle gerçekleştiği daha önceden de açığa çıkmıştı. *“İçlerinde bir PKK'li var, diğerleri sivil, vuralım mı”* diye sordukları ve onların da *“vurun”* dedikleri biliniyordu. Kaçakçıların arasında PKK liderlerinden Feyman Hüseyin'in de bulunduğu şeklinde istihbarat aldıklarını, bu durumun *“kaçınlılmaz hata”* olduğunu belirtmişlerdi. Şimdi mahkeme kararı ile Başbakan'ı işin içinden sıyrıldılar, *“emir komuta”* zincirini Genelkurmay Başkanı ile dondurdular. Ama bu katliamdan ne AKP, ne de Başbakan Erdoğan sıyrılabilir.

Roboski halkının üzerindeki baskı ve zulüm halen devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde *“sınır ticareti”* yapan yaklaşık 40 kişinin üzerine, yine askerler tarafından ateş açıldı. **Devlet, burada sınırı kapatmak istiyor, halk ise buna izin vermiyor.** Son olarak askerlerin sınırı tel örgülerle çevirdiğini gören bölge halkı, sınıra yürüdü. Askerler, halkın üzerine ateş açtılar, ertesi sabah da, evlere baskın düzenleyerek onlarcasını gözaltına aldılar. Ardından katiamda yakınlarını kaybeden Ferhat Encü'ye *“jandarmaya hakaretten”* 4 yıla kadar hapis istemiyle dava açıldı.

Kısacası, devletin Roboski halkına karşı kini ve saldırıları bitmiyor. Halkın dirençli tutumu, onları çıldırıyor. Ama ne yaparlarsa yapsınlar, bu katliamı unutturamayacaklar ve sorumluları er geç hesap verecekler!

Kürt hareketinin tutumu

AKP-Cemaat çatışmasında, başta Öcalan olmak üzere Kürt hareketinin önde gelen isimlerinin yaptığı açıklamalar, bu çatışmada AKP'den yana tutum aldıklarını ortaya koydu.

Bu durum yeni de değil. Çatışmanın başlama noktası kabul edilen, 7 Şubat 2011 tarihinde MİT Müsteşarı'nın savcılığa çağırıldığı ve Erdoğan'ın buna izin vermemek için yasal düzenleme yaptığı dönemde de Öcalan, *“MİT düşse, Türkiye'de bütün kaleler düşmüş olacaktı”* diyerek, tavrını MİT'ten yana koymuştu. **Cemaat için “paralel devlet” kavramını, Erdoğan'dan çok önce Öcalan'ın kullandığı da biliniyor.**

17 Aralık operasyonunun ardından BDP heyeti ile görüşen Öcalan, operasyonu *“darbe”* olarak niteledi ve hedefinde Başbakan'ın olduğunu söyle-

di. Bunun nedeni olarak da *“çözüm süreci”*ni gösterdi. *“Ülkeyi bir darbe ateşiyle yenisinden yangın yerine çevirmek isteyenler, bizim bu ateşe benzin taşımayacağımız bilmeliler. Her darbe teşebbüsü, karşısında bizi bulacaktır”* diyerek, Cemaat'e meydan okudu.

Bu arada AKP'ye de, *“süreci işletmezsen hem darbe yersin, hem de bizi kaybedersin”* diyerek uyarılarda bulundu. Ancak **bir süredir hükümetin “çözüm süreci”nde üzerine düşeni yapmadığı, böyle**

giderse sürecin biteceği yönlü tehditlere son verildi. Hatta bizzat Öcalan, en son Aralık ayına kadar hüküme süre vermişken, şimdi yerel seçimlerin yapılacağı 30 Mart'a kadar bekleyeceklerini söyledi. **Ve bir kez daha bir seçim döneminde AKP'yi rahatlatmış oldu.** Hem de 30 Mart'ın AKP için bugüne dek girdiği en kritik seçim olacağı ortadayken...

Kürt hareketinin tıpkı Gezi döneminde olduğu gibi *“çözüm süreci”*ne helal getirmemek adına AKP'ye yakın duran bu tavır, doğal olarak birçok kesim tarafından eleştiriliyor. Kendi içinde bile bunun rahatsızlığı görülüyor. **Artan basınç üzerine, AKP'ye de Cemaat'e de tavrı aldıklarını, “üçüncü yol” izlediklerini söylemeye başladılar, fakat Öcalan'dan başlamak üzere Kürt hareketi-**

nin sözcülerinin açıklamalarında Cemaat hedefe çakılırken, AKP'ye nefes boruları açılıyor. Hiç kuşku yok ki, şöyle bir dönemde AKP'yi en fazla rahatlatan şey, Kürt hareketinin AKP'ye tanıdığı zamandır.

Bugüne dek birçok kirli işi birlikte yapan AKP-Cemaat arasında taraf olmak, ya da “ehven-i şer” diyerek birini diğerine tercih etmeye kalkmak, doğru bir yaklaşım değildir. Aralarında giderek tırmanan çatışmadan dolayı, çeşitli argümanlarla kitleleri yanlarına çekmeye çalıştıkları, hatta dün *“düşman”* gördükleri kesimlerle *“ittifak”* arayışına girdikleri görülmektedir. Geçmişte *“dinci-laik”* çatışmasında olduğu gibi, bu oyuna düşmemek gerekir. Son olaylarda da görüldüğü gibi, **klikler arasındaki çatışmalar geçicidir, onlar için aslolan düzenin bekasıdır.**

Komünist ve devrimciler ise, bırakalım birbirine bu kadar yakın AKP-Cemaat'i, düzen-içi muhalif partiler de dahil olmak üzere bir bütün olarak bu sömürü ve soygun düzenine karşıdır. Her fırsatta çözümün, şu ya da bu parti-klik değil, devrim ve sosyalizmde olduğunu söylemelidirler. Hiç birine yedeklenmeden kendi bağımsız tavırlarını ortaya koymalı ve çözümün sandıkta değil, sokakta olduğunu yinelemelidirler. Pragmatist değil, ilkeli bir duruş sergilenmeli ve kitlelere gerçekler gösterilmelidir. Sadece doğru olmakla kalmayıp, er ya da geç kazandıracak olan tutum da budur.

Rojava'da anayasa ve geçici hükümet

Daha önce özerkliğini ilan eden Rojava (Kuzey Suriye) bu yılın ilk günlerinde Yasama Meclisi'ni topladı. Ve meclis, *“toplumsal sözleşme”* adını verdikleri anayasayı kabul ederek kamuoyuna duyurdu.

7-8 Ocak'ta ilan edilen anayasanın ardından çeşitli toplantılar yapan meclis, alınan kararlar çerçevesinde geçici bir hükümet kurdu. 22 Bakanın görev aldığı *“geçici hükümet”* 4 ay sonra yapılacak seçimler için gerekli hazırlıkları yapmayı üstlendi. Bu süre içinde halkın ekonomik, kültürel ihtiyaçlarının karşılanması için çalışacağını duyurdu. Ve başkentin Kamışlı olduğu ilan etti.

93 maddeden oluşan anayasanın en önemli yönü; özerk yönetimin üç kantona ayrılması (Cizire, Kobane, Efrin) ve resmi dil olarak Kürtçe, Arapça,

Süryanice'yi belirlemesidir. Bunun yanı sıra diğer dillerin de güvence altına alındığını belirtmektedir. Ayrıca özerk yönetimlerde yüzde 40 kadın kotası getirilmiştir.

Anayasa, *“iktidarın kaynağı halktır, halk iktidarın sahibidir”* diye başlıyor

(madde 2), ama bu ikinci emperyalist savaş sonrası birçok ülkede kurulan halk iktidarlarından çok farklı. Sadece *“özerk yönetim”* yönüyle değil, aslolarak sosyalizmi hedefleyen bir iktidar olmayışı yönüyle bu farklılık göze çarpıyor. *“Özel mülkiyet hakkı güvence altına alınır... Hiç kimsenin toprağı ve mülkü elinden alınamaz”* denilerek (madde 41) özel mülkiyetle, dolayısıyla kapitalizmle sorunları olmadığını ortaya koyuyor.

Elbette anayasada, varolan düzenin ilerisinde birçok demokratik madde bulunuyor. Ancak bunlar kapitalizm sınırlarını aşmıyor.

Diğer yandan bu anayasa ve *“geçici hükümet”* ile Rojava'da bir aşama daha geçilmiş oldu. Cenevre-2 Konferansı'nın arifesinde atılan bu adımlar, PYD'yi bu konferansa davet etmeyenlere de bir yanıt niteliği taşıyor.

Yolsuzluğa milyon dolarlar ASGARI ÜCRETE SEFALET!

Milyonlarca işçi ve ailesini ilgilendiren asgari ücretin belirleneceği günlerde ülke yolsuzluk operasyonu ile sarsıldı.

2014 yılına girmek üzereyken bir yandan gerici klikler arasında çıkar çatışması şiddetlenirken, diğer yandan da asgari ücrete yapılan zam oranı açıklandı. Ve ayakkabı kutularında milyon dolarların çıktığı bir ortamda, asgari ücrete 43 lira gibi komik bir zam yapıldı. Çelik kasalar-da çıkan paranın 200 milyon dolardan olduğundan bahsedilirken, asgari ücret net 846 lira!

200 milyon dolar, (Türk Lirası ile yaklaşık 500 milyon, eski parayla 500 trilyon) acaba kaç asgari ücret eder? Başka bir ifade ile kaç milyon asgari ücretlinin aldığı para, bu rakama ulaşabilir?

Asgari ücret bugünkünden 4 kat fazla olmalı!

Asgari ücrete ilk altı ay yüzde 5, ikinci 6 ay için ise yüzde 6'lık bir artış yapılarak net 891 lira oldu. Bunun rakamsal ifadesi 43 lira. Buna asgari geçim indeksi (eski haliyle vergi iadesi) de dahildir. İşçilere sefaletin sefaleti dayatılmaktadır. Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) bile asgari ücretin 1205 lira olmasını tespit etmişti.

DİSK'in araştırmasına göre, 4 kişilik bir ailenin açlık sınırı bin 121 lira, yoksulluk sınırı ise, 3 bin 544 TL. Yapılan zamlar, asgari ücretin, asgari gıda ihtiyacının yüzde 75'ini bile karşılamadığı görülmüyor. İnsanca yaşamak için, bugünkü asgari ücretin, 4 katı fazla olması gerekir. Çünkü 4 kişilik bir ailenin yoksulluk sınırı, 2014 yılı için belirlenen asgari ücretin 4 katından fazladır. Şu haliyle asgari ücretle 4 kişilik bir aile, ancak bir hafta geçenebilir.

Asgari ücret saptanırken, yoksulluk sınırını baz alması gerekiyor. Bırakalım yoksulluk sınırını, açlık sınırının bile çok altında belirleniyor. Hatta kendi kurumları olan TÜİK'in tespit ettiği miktarı bile vermiyorlar.

Çalınan işçi ve emekçilerin parasıdır

Daha yolsuzluk operasyonundan birkaç gün önce Başbakan Tayip Erdoğan, bütçe görüşmesi sırasında yaptığı konuşmada, asgari ücretin kendi dönemlerinde arttığını, "beş kişilik ailenin günde bir simit çay satın almasını" ölçü olarak göstermişti. Asgari ücreti simitle sınırlı tutan Başbakan, kendisinin ve oğlunun da içerisinde yer aldığı, milyon dolarların olduğu yolsuzluğa "komplo" diyerek kapatmaya çalışıyor.

Hatırlanacağı gibi yakın zamanda Çalışma Bakanı Faruk Çelik de "geçinemeyiz diye bir şey yok. Ona mahkumsanız 800 lira büyük para" demişti. İşçiye bir simidi reva gören bir Başbakan ile "800 lira çok para" diyen bir Çalışma Bakanı'ndan daha farklı bir tutum beklenemez zaten.

Bir bakanın maaşı 17 asgari ücret tutarında. Ama hala doymak bilmiyorlar. Maaşları yetmiyor-

Ayakkabı kutularında çıkan milyon dolarlar, bizim ödediğimiz vergilerden oluşan bütçeden gidiyor. Yolsuzlukla çalınan paralar, işgücümüzün sömürsünden elde ediliyor. Taşeron sisteminin uygulanmasından, kayıtdışı çalıştırmaktan, düşük ücretle uzun saatler çalışarak yarattığımız değerlerin gaspedilmesinden oluşuyor. Kısacası yapılan yolsuzluk, işçi emekçilerin işgücü sömürsünden elde edilen, verilmeyen haklarından çalınan paradır.

muş gibi, rüşvet ve yolsuzluk ile ceplerini şişirmeye devam ediyorlar.

Yolsuzlukların halkın parasını gaspetmek anlamına geldiğini söyleyen Nakliyat-İş üyesi işçi Hasan Karaduman, "asgari ücrete verilmeyen paralar, ayakkabı kutularında çıktı" diyor haklı olarak. Başka bir işçi, "her işçinin hakkı var o paralarda, benim hakkım yenmiştir" diyor. AKP'ye oy verdiğini söyleyen bir başka işçi de "biz yoksullukla boğuşurken hükümetin bakanları milyonları götürmüş; bunu da yıllardır bizim inançlarımızı sömürerek yapmışlar" diyerek tepkisini ortaya koyuyor.

Ayakkabı kutularında çıkan milyon dolarlar, bizim ödediğimiz vergilerden oluşan bütçeden gidiyor. Yolsuzlukla çalınan paralar, işgücümüzün sömürsünden elde ediliyor. Taşeron sisteminin uygulanmasından, kayıtdışı çalıştırmaktan, düşük ücretle uzun saatler çalışarak yarattığımız değerlerin gaspedilmesinden oluşuyor.

Kısacası yapılan yolsuzluk, işçi emekçilerin işgücü sömürsünden elde edilen, verilmeyen haklarından çalınan paradır. Dolayısıyla her yolsuzlukta işçi emekçilerin hakları vardır.

Yolsuzluk bu sistemin karakteridir

Yolsuzluk bu sistemin işleyişinde, karakterinde vardır. Kapitalizmin ekonomik yasaları buna yol açar. Azami kar dürtüsüyle üretim yapıldığı için, kapitalizmde yolsuzluğun olmaması düşünülemez. Çünkü her patron, daha fazlasını kazanmak ister. Bunun için her yol mübahtır. Rüşvet, talan, çalma mutlaka olur. Başka bir ifadeyle **kapitalist sistem yolsuzluğu üretir.**

TC tarihinde de birçok yolsuzluk yapıldı. Daha önceki hükümetler döneminde de bunlar yaşandı. Örneğin Demirel'in yiğeni Yahya Demirel "hayali ihracat" yolsuzluğu ile ünlendi. Onun gibi açığa çıkanlar, göstemelik olarak yargılandılar da.

Fakat AKP hükümeti döneminde yapılan yolsuzluklar, diğerlerine rahmet okutuyor. TC'nin kuruluşundan bu yana en büyük yolsuzluk olarak tarihe geçti.

Karakterinde yolsuzluk olan kapitalist sistemde, böyle bir operasyona start verenler de, operasyonu durdurmaya çalışanlar da, yolsuzluk batağının içerisinde olduklarıdır. Daha düne kadar "koalisyon ortağı" olarak birlikte çalışanların, bütün kirli işleri birlikte yapanların, birbirinden farklı olması mümkün müdür?

İşçi ve emekçilere saldırıda birleşiyorlar

Rant paylaşımında birbirine giren "ortaklar", asgari ücrete komik zam yapılmasında ortak hareket ediyorlar. İşçi ve emekçilere dönük diğer saldırılarda birleştikleri gibi...

Bir işçi sendikası gözükün Hak-İş, AKP hükümet olduğundan beri, AKP'nin bir kolu gibi çalıştı. Asgari ücretin belirlenmesinde de imzası

olan Hak-İş, milyon dolarlık yolsuzluk operasyonunda AKP nin yanında yer aldı.

Dahası "sivil dayanışma platformu" adı altında Erdoğan'ın resimli "sağlam irade" yazan ve bilboardları dolduran afişlerde, Hak-İş'in de ismi var. İşçilere sefalet ücretine razı gelen Hak-İş, utanmaz bir şekilde işçilerin parasıyla Erdoğan'ın reklamını yapıyor. İşçilerin hakları için kılını kıpırdatmazken, AKP için canhıraş biçimde çalışıyor. İşçilerden kesilen aidatları, işçilerin onayını olmadan AKP için harcıyor.

Diğer sendikalar da, yolsuzluklara kayda değer bir tepki geliştirmiyorlar. Ankara'da yapılan "eylem savma" mitingi bir yana, işçi ve emekçilerin tepkilerini sokaklara dökmesine kanal açmıyorlar.

Başta Hak-İş üyeleri olmak üzere tüm işçiler bu duruma sesiz kalmamalıdır.

Eyleme geçip hesap sormalıyız!

"Milyonları götürenlere hakkımızı helal etmiyoruz" demek yeterli değil! Hakkımızı çalan hırsızlara ve onların bu zemini yaratan kapitalist sistemine karşı mücadeleyi yükseltmeliyiz!

"Fillerin tepişmesini seyretmek" ve "yesinler birbirlerini" demek de doğru değil. Sokağa çıkıp hakkımızı istemeliyiz!

CHP'sinden MHP'sine, TÜSİAD'ından MÜSİAD'ına hepsi, "aman sokağa çıkmayın seçimler geliyor sandıkta hesap sorun" diyorlar koro halinde. Yolsuzluğa karşı açığa çıkan öfkeyi düzen içerisinde tutmaya, sandığı kurtuluş yolu olarak göstermeye çalışıyorlar. Daha Haziran ayaklanmasının korkusunu üzerinden atabilmiş değiller. **Hükümet olmak için çırpınan CHP bile, AKP'nin kitlelerin ayaklanması sonucu düşmesini istemiyor. Çünkü sıranın kendisine de geleceğini biliyor.**

"Aynı gemideyiz gemi batarsa hepimiz batırız" diyorlar. Hayır aynı gemide değiliz! Onlar çocuklarına durmadan gemicikler alırlarken, bize sefaletin sefaleti asgari ücret dayatıyorlar. Onların gemileri milyon dolarlık yolsuzluklarla dolarken, bize simitle karın doyurmayı reva görüyorlar. Bizden çaldıklarını, çelik kasalara, ayakkabı kutularına sığdıramayanlar, asgari ücrete 43 lira zam yapıyorlar.

Bizden çaldıklarını almak için "gemileri yakmalıyız". Eyleme geçmeli, hesap sormaya çıkmalıyız! Başta AKP hükümeti olmak üzere bu kapitalist sistemi layık olduğu yere, tarihin çöp tenekesine atmeliyiz!

Yatağan işçilerinin Ankara yürüyüşü

Özelleştirmeye karşı 16 Eylül'den beri eylemlerini sürdüren Muğla Yatağan, Yeniköy ve Kemerköy enerji ve maden işçilerinin Ankara'ya yürüyüşleri polis ve jandarma tarafından engellendi.

Yatağan, Yeniköy ve Kemerköy Termik santralleri ve bu santrallere kömür temin eden Linyit sahalarının özelleştirilmesine karşı, enerji ve maden işçileri bir süredir eylemini sürdürüyorlar. İşyerini terketmeme, açlık grevi türü eylemlerle, büyük mitinglerle, bu özelleştirmeye izin vermeyeceklerini haykırıyorlar.

AKP hükümeti, 23 Kasım tarihli Resmi Gazete'de yayımladığı ilanla, Muğla'daki Kemerköy ve Yeniköy termik santrallerinin ihalesinin 10 Şubat günü yapılacağını duyurmuştu. Büyük tepki çeken bu ilanın ardından, işçiler, eylemlerini Ankara yürüyüşü ile sürdüreceklerini duyurdular.

Ankara yürüyüşüne 4 gün kala, Özelleştirme İdaresi Başkanlığı ihalelerin Nisan ayına ertelendiğini duyurdu. Amaçlarının, seçim dönemini atlatmak olduğu, ertelenen tarih ile de kanıtlanıyor. Yolsuzluk ve rüşvet dosyaları ile başı sıkışmış olan AKP, bir de işçilerin eylemleriyle karşı karşıya kalmak istemiyor. Ankara'nın ortasında yeni bir Tekel direnişinin yaşanması, en büyük kabusudur.

Fakat Yatağan işçileri, AKP'nin bu ertelemeyi, seçimleri geçirmek için yaptığının, dolayısıyla özelleştirmeden vazgeçmediğinin farkında olarak, Ankara'ya gitme kararından vazgeçmedi. "Gemileri yaktık, geri dönüş yok" sloganıyla ve aileleri ile birlikte yola çıkan işçilerin önü devletin kolluk güçleri tarafından kesildi. Polis, işçilerin otobüslerine el koydu ve TOMA'larla müdahale edildi.

Yapılan görüşmelerden sonuç alamayan işçiler, yolu trafiğe kapatarak oturma eylemi başlattılar. Zaman zaman gergin geçen saatler boyunca eylemlerini sürdürdüler. İzmir Muğla yolunu çift yönlü kapatan işçiler "bu daha başlangıç mücadeleye devam", "iş ekmek yoksa barış da yok," "heryer rüşvet heryer yolsuzluk" sloganları eşliğinde Muğla'ya yürüdüler.

İşçilerin Ankara'ya gelmeleri engellendi. Ama Muğla'dan onlar gelemese de, işçilerle dayanışmak için Ankara'da özelleştirme karşıtı eylem yapıldı. Yatağan işçileriyle dayanışmak için değişik illerden Ankara'ya gelen maden işçileri, Ankara işçi ve emekçileri, devrimci demokratlar ve sendika yöneticilerinin katılımıyla eylem yaptılar.

Toros Sokak'ta toplanan işçiler, Özelleştirme Dairesi Başkanlığı'na yürüdüler. Yürüyüş boyunca "Yatağan işçisi yalnız değildir" "Gün gelecek devran dönecek hırsızlar halka hesap verecek", "Türk-iş bizi Muğla'ya götür" sloganları atıldılar. Tes-İş Genel Başkan Yardımcısı Hasan Tahsin Zengin yaptığı konuşmada, "Yatağan'da arkadaşlarımızın yola çıkmasını engelleyenler bilsinler ki; yol kapatmakla bizi engelleyemezler" dedi. Özelleştirme iptal edilene kadar mücadeleye devam edeceklerini belirten Zengin'den sonra, Türk-iş Genel Başkanı Ergun Atalay da konuşma yaptı. Atalay, "bu mesele Türk-iş'in meselesidir, hepimizin meselesidir" diyerek, özelleştirmeye karşı olduklarını yineledi.

Yatağan maden ve enerji işçilerinin, ihalenin ertelenmesine rağmen aldıkları Ankara yürüyüşü kararını ertelemeyip hayata geçirmeye çalışmaları, oldukça anlamlıdır. Ankara'ya varamasalar da, bu yönde direngen bir tavır koyarak mücadele etmeleri, işçilerin kararlılığını göstermektedir. Tam da 90'lı yılların başında Zonguldak maden işçilerinin büyük Ankara yürüyüşünün yıldönümünde yaşanan bu olay, işçi sınıfının gücünü yeniden ortaya koyuyor. Hatırlanacaktır, Zonguldak işçilerinin bu yürüyüşü, ANAP Hükümeti'nin de yıkılmasına giden yolu açmıştı. Bu gerçeği iyi bilen AKP, Yatağan işçilerinin Ankara yürüyüşünü polis terörü ile durdurdu. Keza geçtiğimiz yıllarda Tekel işçilerinin Ankara-Kızılay'da aylarca süren direnişini yeniden yaşamamak için, özelleştirmeyi ertelemeyen, işçilerin önünü kesmeye kadar her tür önlemleri aldılar.

Ama nafi! İşçilerin mücadelesi, büyüyerek devam edecektir ve Ankara'nın yollarını düzleyeceklerdir.

Punto Deri'de direniş

Ağır çalışma koşullarını düzeltmek için Deriteks sendikasına üye olan Punto Deri işçileri, 12 Ağustos'ta işten atıldılar. Bunun üzerine, Zeytinburnu'nda kurulu fabrikanın önünde direniş çadırı kurarak direnişe geçtiler. İşçiler, Punto Deri mağazalarının önünde eylemler, basın açıklamaları ve yürüyüşler gerçekleştiriyorlar.

Punto Deri patronu, kendisine bağlı olan Maksut Tat adlı fason işyerini de kapatınca işsiz kalan 50 işçi, yılbaşından itibaren direnişe geçtiler. Deriteks, Maksut Tat'ta da TİS için çoğunluğu sağlamıştı. Şimdi işçiler Punto Deri işçileri ile birlikte direniyorlar.

Punto Deri, çeşitli fason atölyelerine bölünmüş bir işyeri. Patron farklı isimlerle şirketler kurarak işçilerin örgütlenmesini engellemeye çalışıyor. İşçiler resmi tatillerde çalışmalarına rağmen mesai alamıyorlar, itiraz edenler hemen işten çıkarılıyor, doping hapi verilen işçiler uzun saatler boyunca çalışmaya zorlanıyor. Tüm bu baskılar karşısında, işçilerin öncelikli talebi örgütlenmek, sendikalaşmak.

Punto Deri direnişi, Zeytinburnu'nda, Kuzu Deri'den sonra yaşanan ikinci direniş. 90'lı yıllara kadar deri sektörünün merkezi olan Zeytinburnu'nda büyük direnişler yaşanmıştı. Zeytinburnu'nda son dönemde ise kayıtsız merdivenaltı deri atölyelerinin sayısı artmış durumda ve işçiler buralarda sağlıksız, güvencesiz ve düşük ücretlerle çalıştırılarak sömürülüyorlar. Görece daha büyük olan ve önde gelen markalara iş yapan yerlerde de çalışma koşulları çok farklı değil. En önemlisi, örgütlenme konusunda her türlü engelle karşılaşıyorlar.

Punto Deri işçileri, 11 Ocak'ta Zeytinburnu merkezinde bir yürüyüş ve basın açıklaması yaptı. Eski Adliye önünde toplanan işçiler, Zeytinburnu Merkeze kadar yürüdü. İşçi aileleri de yürüyüşte yer aldı. Cam Seramik-İş, Tümtis, Teksif sendikalarının destek verdiği yürüyüşün ardından Deriteks Genel Başkanı Musa Servi bir konuşma yaparak, hak gasplarına karşı hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını ve örgütlenmenin tüm işyerlerine yayılacağını vurguladı.

İşçiler direnişlerine desteği genişletmek için Zeytinburnu halkına yönelik çağrılar ve bildiriler yayınlıyorlar, imza stantları açıyorlar. Destek ziyaretleri ise sendikalar, ilerici ve devrimci kurumlar tarafından devam ediyor.

Cerrahpaşa'da direniş çadırı kuruldu

Cerrahpaşa'da çalışan Dev Sağlık-İş üyesi taşeron işçiler direnişe geçtiler. 29 Eylül ve 20 Aralık tarihlerinde "rotasyon" gerekçesiyle Beyazıt Kampüsü'ne gönderilen işçiler, yeni bir şirketin ihaleyi alması üzerine 1 Ocak'ta tekrar Cerrahpaşa'ya geldiler. Ancak şirket, işçilere işbaşı yaptırmadı. Yapılan görüşmelerden bir sonuç alınamaması üzerine, 11 Ocak'ta işçiler, direniş çadırı kurarak direnişe geçti.

Taşeron işçiler yıllardır düşük ücret, fazla mesai, mesai ücretlerinin ödenmemesi, angarya çalıştırma gibi hak gasplarıyla karşı karşıya bırakıldı. Buna tepki gösteren işçiler işten atılırken, pekçok işçi de rotasyon adıyla sürgünlere tabi tutularak yıldırılmak istendi. Taşeron sistemini sorgulayacağını ve kanunları değiştireceğini iddia eden AKP hükümeti, gerçekte taşeronu yaygınlaştıranın ve buna karşı direnenleri yıldırmanın çabası içinde. "Müjdeler"le kandırmanın peşinde oldukları işçiler ve emekçiler ise hak gasplarına karşı direnişlerini büyütmenin mücadelesini veriyorlar.

Direniş çadırının kurulduğu eyleme Dev Sağlık-İş, SES, TTB,

Kocamustafa Dayanışması, Eğitim-Sen ve Basın-İş'in yanı sıra ilerici ve devrimci kurumlar da destek verdiler.

İşçileri 17 Ocak'ta KESK'e bağlı sendikalar ziyaret ettiler. 16 Ocak'ta ise işçilerin kurduğu direniş sofrasına sendikalar ve çeşitli kurumlar katılım gösterdiler.

TASMALAR ÇÖZÜLÜYOR! Üniversitelerde faşist saldırılar

Üniversitelerde bu öğretim yılında çıkarılan yasa ve yönetmeliklerle, öğrenciler üzerindeki baskılar artırılmıştı. Öğrencileri polis ve ÖGB terörüyle sindirmeye çalıştıkları gibi, son aylarda sivil faşist çeteleri de saldırdı. Son birkaç ay içinde devlet destekli faşist saldırılar peşpeşe yaşandı.

Aralık ayında **Çukurova Üniversitesi**'nde yemek boykotu yapan öğrencilere saldıran sivil faşistler, Roboski katliamını kınayan bildirilerin dağıtılmasını engellemeye kalktılar. Devrimci demokrat öğrencilerin buna karşı durmaları üzerine, ÖGB'nin gözetiminde saldırıya geçtiler. Ardından devrimci demokrat öğrencileri gözaltına aldılar. Bu olaylar üzerine Rektörlüğe yürüyen öğrenciler, üniversite yönetiminden bu çetelerle ilgili soruşturma açmasını talep etti. Sivil faşistlerin, sadece polis ve ÖGB desteğiyle değil, üniversite idarelerinin de desteği ile bu saldırılarını gerçekleştirdikleri bir kez daha görüldü.

Ocak ayında, İstanbul, Afyon, Bolu, Maraş, Erzurum, İzmir, Artvin, Sivas illerinde bulunan üniversitelerde devrimci demokrat ve yurtsever öğrencilere yönelik satırlı-palalı saldırılar ve ev baskınları gerçekleştirildi. Ağır yaralanan öğrenciler oldu.

Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsü kantininde slogan atan faşistleri, devrimci demokrat öğrencilerin protesto etmesi üzerine, polis gaz bombası sıkı. Ertesi gün Kadıköy'de yürüyen öğrenciler, bir grup faşist tarafından pusuya düşürüldü, Yavuz Ulaş isimli öğrenci satırlı saldırıya uğrayarak yaralandı. Saldırının duyulması üzerine toplanan öğrenciler Kadıköy'e bir yürüyüş yaptılar. Yaptıkları açıklamayla saldırıların cevapsız kalma-yağını belirterek, faşistlerin devletten destek alarak saldırdığını belirttiler.

Maraş Sütçü İmam Üniversitesi'nde, faşistlerin devrimci ve yurtsever öğrencilere saldırması sonucu 5 öğrenci yaralandı. Polisin gözü önünde yaşanan saldırılar, gece de öğrencilerin kaldığı evlerin basılmasıyla devam etti. Devrimci ve yurtsever öğrenciler de bu duruma yaptıkları açıklamalarla tepki gösterdiler.

Afyon Kocatepe Üniversitesi'nde yurtsever öğrencilere polis destekli faşist saldırı yapıldı. Çarşı merkezinde bir kafede oturan öğrencilerin üzerine saldıran 40-50 kişilik grup bıçak ve sopalarla saldırdı. Halil Çeçen adlı öğrenci başından aldığı darbeler sonucu yoğun bakıma alındı. Saldırıya uğrayan diğer 4 öğrenci ise hastanede ayakta tedavi edildi.

Erzurum Atatürk Üniversitesi kampüsü içinde saldırıya uğrayan Şaban Ateş adlı öğrenci ağır yaralandı. Bunu protesto etmek isteyen öğrencilerin üzerine polis destekli faşistler saldırdılar. Ardından öğrencilerin evleri taşlandı.

Afyon ve Bolu'da faşist saldırılar, kız öğrencilere dönük tacizlerle iyice tırmandı. DÖDEF üyesi yurtsever kız öğrenciler, faşistlerin özellikle kendilerini hedef aldıklarını ve taciz ederek korkutmak istediklerini belirttiler.

Bu üniversiteler dışında birçok üniversitede sivil faşistler öğrenciler üzerinde terör estiriyorlar. Bütün bu saldırılar, devletin sivil faşistlerin tasmalarını yeniden çözdüğünü gösteriyor. Geçmişte devrimci-demokrat öğrencileri hedefleyip katleden bu çeteler, bugün asıl olarak yurtsever öğrencilere yönelmiş durumda. Fakat yurtsever öğrenciler birçok yerde sivil faşistlerin saldırıları karşısında geri adım

atıyorlar. Oysa sivil faşist saldırıları durdurmanın en etkili yolu, örgütlü bir direniş sergilenmesidir.

Devlet, her dönem sivil faşistleri mücadelenin yükselmesini, kendine yönelmesini engellemek ve kitleyi terörize etmek için kullanır. Fakat "bizim sorumuz devlette" denilerek, sivil faşistlere tavır almaktan uzak durulamaz. Bizzat devletin öne sürdüğü bu engel aşılmadan, devletle mücadele etmek de mümkün değildir. Kuşkusuz mücadele, sivil faşistlerle sınırlandırılmamalı, arkasında duran resmi güçler görülmeli ve teşhir edilmelidir.

Doğru tutum; resmi-sivil tüm faşist saldırılara aynı direngenlikle karşı durmaktır. Faşizmin tüm insanlığa düşman yüzünü göstermek ve faşizme karşı olan tüm güçleri birleştirmek gerekir. Faaliyetlerimizi asla kesmeden, ona engel olmaya kalkan faşistlerle çatışma pahasına yürütülmeli, bu konuda geri adım atılmamalıdır. Çünkü faşizmin ilk hedefi bunu başarmaktır. Ardından hakimiyet alanlarını genişleterek, bugüne dek mücadele ile elde edilmiş hakları, özgürlük alanlarını yok ederler.

Bugün kitlelerdeki şovenizmin etkisini de kullanarak belli bir kitle tabanı yaratmaya çalışmaktadır. Buna izin vermemek gerekir. Yurtsever öğrencilerin kitleye zarar veren kimi yanlış eylemleri ve faşist saldırılar karşısında geri tutumları da eleştirilmeli, faşizme karşı mücadele, militan örgütlü mücadele hattı örülmelidir.

Şehitlerin mahkemelerine katılalım!

Haziran direnişinde şehit düşen Ali İsmail'in mahkemesi 3 Şubat'ta Kayseri'de, Mehmet Ayvalıtaş'ın mahkemesi ise 5 Şubat'ta İstanbul-Kartal'da yapılacaktır.

Devlet mahkeme süreçlerini etkisizleştirmek, kitle desteğini zayıflatmak için çeşitli taktikler devreye sokuyor.

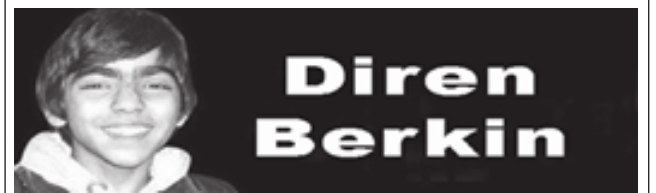
Ali İsmail'in mahkemesinin parçalanması bu taktiklerden biri. Önce yargılamanın güvenliğini sağlamak amacıyla mahkemeyi Kayseri'ye taşıdı. Arkasından katılımı düşürmek, kitle desteğini zayıflatmak için bunu da parçalara ayırdı. Tanık dinlemesini Eskişehir'de, ailelerin dinlemesini Antakya'da yapma kararı alarak, mahkeme günlerinde ortaya çıkan öfke ve direniş parçalamaya çalıştı. Dahası, sanık polislerden önce tanıkları dinlemek amacıyla ilk duruşmayı 6 Ocak günü Eskişehir'de başlatmaya çalıştı. Ancak Ali İsmail'in avukatları, bunun hukuksuzluk olduğunu, önce sanıkların dinlenmesi gerektiğini söyleyerek,

Eskişehir'deki tanık dinleme duruşmasını 28 Şubat'a ertelemeyi başardılar.

Benzer bir sorun Ethem'in mahkemesinde de yaşanıyor. Heyet'in geri çekilmesi talebi reddedilince, şimdi heyet'in yeni duruşma tarihini belirlemesi bekleniyor. Ancak bunu olabildiğince ertelemek istiyorlar.

Devlet Haziran şehitlerinin mahkemelerinin gündemden düşmesini, sürüncemede kalarak eskitilmesini, kitle desteğinin azalmasını hedefliyor. Katil polislerin yargılanmasını, onlara emir verenlerin açığa çıkmasını, hepsinin de hak ettikleri cezayı almasının tek yolu bu. Bunun için her türlü kirli yöntemi devreye sokuyor.

Ancak başaramayacaklar. Onların manevraları ne olursa olsun, 3 Şubat günü otobüslerle Kayseri'deki mahkemeye, 5 Şubat günü de İstanbul'daki mahkemeye kitlesel katılım sağlanacak. Haziran direnişinin coşkusunu, bilincini ve kararlılığını taşıyan kitleler, katillerin yargılanması ve devletin hesap vermesi için mahkeme direnişlerini sürdürecekler.

Diren Berkin

230 günden fazladır uyuyor Berkin. Büyük Haziran direnişi sırasında başına gazfişegi çarpmış, 14 yaşındaki Berkin'i uyumaya mahkum etmişti. O yatağında, ısıltıyla parlayan acar gözleri kapalı olarak veriyor yaşam mücadelesini; dostları yalnız bırakmayarak destek oluyorlar ona. Bir taraftan hukuksal mücadele yürüyor, Berkin'i vuran polislerin, emri verenlerin yargılanması için girişimler sürüyor. Diğer taraftan, dostları her önemli günde onun yanına geliyor ya da eylemleriyle adını bir kere daha haykırıyorlar faşizmin cellatlarının yüzüne.

Doğum günü geride kaldı Berkin'in. Bir yaşına daha girmişti. Dostları yanında, hastanenin önündeydi. Karne gününde de uyuyordu Berkin. Okula gidip alamamıştı, ama mücadele vermişti onun karnesini. Bütün notları 5'ti zaten: Direniş, 5; Umut, 5; Coşku, 5... Ölümü yenme gücü, 5...

Çukurova Üniversitesi'nde resmi-sivil faşist saldırı

Haziran ayaklanmasının ortaya çıkardığı kitlelerin söz, karar ve eylem gücü forumlar, üniversite-lerin açılmasıyla öğrenci gençliğin gündemine tekrar girdi. Öğrenci gençlik alışık olduğu ve 90'larda kullandığı bu mücadele aracını, birçok üniversitede yeniden kurdu. Çukurova da forum aracının ilerlediği ve küçük de olsa başarı yakaladığı yerlerden biri.

Halk hareketinin gelişimini açık terörcü yollar kullanmasına rağmen bastıramayan devlet, ellerinin altındaki maşaları; sivil-faşist çeteleri tekrar devreye sokuyor.

Üniversitedeki hareketlilikten, öğrenci gençlik hareketindeki yükselişten ve dönem başından beri özel önem verdiği üniversitelerden fazlasıyla korkuya kapılan faşist diktatörlük, Çukurova Üniversitesi Forumu tarafından yemekhane ücretlerinin düşürülmesi, ikinci öğretimlere yemek çıkarılması talebiyle yürütülen kampanyaya, maşası çetelerle saldırılarda bulundu.

Önce Demokratik Öğrenci Derneği üyelerinin bildiri dağıtımına saldıran sivil-faşist çeteler, ardından forumun imza föylerine saldırı. Bunun üzerine kantinde faşistleri teşhir eden devrimci-demokrat öğrenciler, faşistleri yemekhaneden uzaklaştırdı.

Turkuaz isimli kafede bildiri dağıtımını yaparken, dağıtıma engel olmaya çalışan faşist güruh, devrimci-demokrat öğrencilerin direngen tutumuyla bir kez daha püskürtüldü. Ve dağıtım yapıldı.

Son olarak zincirlerinden boşalmışcasına saldıran güruh tekrar Demokratik Öğrenci Derneği üyelerine saldırı. Demokratik Öğrenci Derneği, Üniversite Forumu ve devrimci-demokrat öğrenciler toplanarak Turkuaz Kafe'ye gidip bildiri dağıtımını yapmaya başladılar.

Bu defa sivil polislerin ve çevik kuvvetin saldırısıyla karşılaşan öğrencilerden 26 devrimci-demokrat öğrenci gözaltına alındı. Öğrenciler, hem gözaltına alınma sırasında, hem de gözaltında yoğun saldırıya maruz kaldı ve darp edildi.

Görülüyor ki diktatörlük, sallanan

düzeni kurtarmak, hareketi frenlemek için her türlü yöntemle başvuruyor. Faşizm yalnızca devrime ve sosyalizme düşman değildir; siyasal özgürlüklere, kadına, yaşama, doğaya, ulusal, kültürel farklılıklara, insanlığa düşmandır. Bu yüzden belirleyici olacak olan, bunun en geniş öğrenci kitleleri tarafından kavranması ve kavratılmasıdır.

Faşizm, en geriden demokratik talepleri bile zor ve saldırılarla ezerek, kitlelerin uyanışını en baştan kesmeye çalışıyor. Aynı zamanda öğrenci gençliği kısır bir alana çekmek, ülke ve dünya sorunlarına ilgisini ve tepkisini önlemeyi, düzene karşı olan

muhalafetini bu odaklar üzerine çekerek hedef

şaşırtmayı amaçlıyor. Benzer

bir şaşırtma hesabı, öğrenci

gençlik hareketine karşı geç-

mişten gelen gerici ve yanlış

önyargılara sahip ya da kolayca

bu havaya kapılabilecek kesimler

için de yapılıyor. Bu kesimler "ün-

iversitelerde sağ-sol çatışması yine

hortladı" şeklinde bir huzursuzluk

ve paniğe sürüklenmek isteniyor.

Böylelikle toplumsal muhalafetin

yükselişi "anarşi ve terörün tekrar

azması" olarak gösterilip bunlara

karşı faşist terör tedbirlerinin uygula-

nışına zemin hazırlanmak isteniyor.

Fakat faşist diktanın hiç bir yöntemi, öğrenci gençliğin mücadelesini durduramaz. Faşist diktanın korkuları büyüyecek, irade, cesaret ve mücadelemiz karşısında ezilecektir!

Çukurova Üniversitesi forumunun başlattığı, yemekhane fiyatlarının düşürülmesi, 2. öğretimlere yemek çıkarılması, hijyenik, çeşitli yemek çıkarılması talepleriyle toplanan imza kampanyası tamamlandı.

Forum, topladığı 2 binin üzerindeki imzayı, 9 Ocak günü, yürüyüşle rektörlüğe teslim etme kararı aldı.

Rektörlüğe yürüyüş

Yürüyüşe özel güvenlik ve sivil polisler tarafından yoğun güvenlik önlemi alındı. Ancak bu durum, öğrencilerin kararını değiştirmede. Öğrenciler kararlı bir şekilde rektörlüğe yürüdü. Yürüyüşte "Sağlıklı, nitelikli yemek hakkı", "Savaşa değil, eğitime bütçe", "Parasız, bilimsel, anadilde eğitim", "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek", "Parasız eğitim, parasız sağlık" sloganları atıldı.

Rektör yardımcısıyla görüşmeye giden öğrenci temsilcileri, yemekhane sorunundan kartlı sisteme kadar birçok öğrenci sorununu dile getirdiler. Bütçeden ayrıntıların yayınlanmasını istediler. Talepleri kabul edilmezse eylemlerini sürdüreceklerini söylediler.

Bunun üzerine rektör yardımcısı, bütçeyi açıklamayacaklarını, kendilerine güvenilmesi gerektiğini söyleyerek geçiştirmeye çalıştı. Öğrencilerin bunu kabul etmeyeceklerini söylemesi üzerine, imzaları değerlendireceklerini söyledi.

Adana PDG

ÜNİVERSİTELİ ARKADAŞLAR!

ÜNİVERSİTENİN EĞİTİM, SAĞLIK VE HİZMET EMEKÇİLERİ!

Çukurova Üniversitesi Forumu olarak... Türkiye çapında en yüksek yemek fiyatını ödediğimizi, 2. öğretimlere yemek çıkarılmadığını, yemeklerin çeşitli ve materyallerin hijyenik olmadığını tartıştık ve bunun üzerinden imza kampanyası başlatmayı ve yemekhane önünde "Güneşin Sofrasını" kurmayı kararlaştırdık.

Öğrenciler kampanyaya yoğun ilgi gösterdiler. Bu ilgiden rahatsız olan ve dizginlerinden boşalmışcasına saldıran bir grup faşist, imza föyünü yırtarak provakasyon girişiminde bulundu. ÖGB'nin arkasına sığınarak, bizlere küfürler ederek, imza kampanyasını sabote etmeye çalıştılar. ÖGB'ye bu faşist güruhun öğrencilerin can güvenliğini tehdit ettiğini söylememize rağmen herhangi bir işlem yapılmaması, faşist güruhun daha fazlasını yapacağını gösteriyordu.

Turkuaz Kafe'ye geldiğimizde aynı faşist güruhun engellemesiyle karşılaştık. Her türlü provakasyona rağmen çalışmamızı tamamladık ve çıktık... Roboski katliamının anması için bildiri dağıtan arkadaşlara saldırıda bulundular. Bunun üzerine arkadaşlarımız ile beraber Turkuaz isimli bu kafeden beslendiklerini söylemek ve ne dertleri olduğunu öğrenmek için gittik. Fakat konsept önceden hazırlanmış. Etrafımız sivil polisler ve çevik kuvvetle çevreledi. Sivil polisler ve çevik kuvvet kız arkadaşlarımızın saçlarından sürükleyerek, arkadaşlarımızı yumruk ve tekmelerle darp ederek gözaltına aldı.(...)

Faşizm ve onların maşası sivil-faşist çeteler, öğrenci gençliğin en "geriden" demokratik istemlerine bile karşı çıkıyorlar. Bizim kendi gücümüze güvenmemizi, haklarımız ve özgürlüklerimiz için

mücadele etmemizi en başından kesmeye çalışıyorlar. Böylece biz toplumsal sorunları, üniversite sorunlarını bir kenara bırakarak bu sivil-faşist çeteye "boğuşacağız".

Hepimiz gördük, penguenli yalan medyası, haberlerde karşıt görüşlü öğrenci kavgası olarak verdi.

Bunun neresi karşıt görüş! Bir tarafta yemekhane fiyatlarının düşürülmesi, 2. öğretimlere yemek çıkarılmasını talep eden öğrenciler, diğer tarafta hiçbir fikre sahip olmayan, polis tarafından provakasyon için gönderilmiş çeteler!

Bunların amacı, öğrencileri huzursuzluğa ve paniğe sürükleyerek hakları için mücadeleden uzak durmasını sağlamak... Bu soygun ve talan düzenine karşı öğrencilerin muhalafetini bu odaklar üzerine çekerek hedef şaşırtmak... Sene başından bu yana dillendirdikleri Ali İsmail'in katili polisin üniversiteye sokulmasına, her türlü faşist tedbire de zemin hazırlıyorlar.

Bunca saldırı olurken ve herşey bu kadar alenen gerçekleşiyorken, Rektörlük bu faşist güruha hiçbir işlem başlatmıyor. Özel Güvenlik, hiç bir işlem yapmıyor... Rektörlük, bizlere cezalar yağdırırken nasıl işletiyorsa yönetmeliklerini, bu güruha karşı da işletmelidir!..

Bizim en büyük gücümüz birliğimizdir. Öğrenci gençlik bu saldırılara ancak birlikte mücadele ederek karşı koyabilir...

Yaşasın Faşizme Karşı Gençliğin Birleşik Mücadelesi!

Haklar ve Özgürlükler için İleri!

(ÇÜ Forumu'nun hazırladığı duvar gazetesinden kısaltılarak alınmıştır)

Suriye'deki savaş, ABD emperyalizmi açısından giderek daha karmaşık ve daha sorunlu hale geliyor. ABD'nin savaş hakimiyetini kaybetmesi, işlerin onun açısından giderek kontrolden çıkması, çözümsüzlüklerin peşpeşe dizilmesine neden oluyor.

ABD'nin Ortadoğu'da attığı her adım, giderek daha fazla kendi ayaklarına dolanıyor. ABD'nin hegemonyasını kaybedişi öylesine belirgin bir hal alıyor ki, onun desteği ile büyüyen, icazetiyle bir noktaya gelmiş olan "müttefikleri" bile, kendi çıkarları doğrultusunda ABD ile çelişen adımlar atabiliyor, ABD'nin planlarını tersyüz edebiliyorlar. Suriye savaşının geldiği nokta, bunun çarpıcı bir göstergesidir.

Cenevre'de neyin pazarlığı

Suriye'de üç yıl önce iç savaş başlatmaya çalışırken, ABD emperyalizminin hedefi, Rusya işbirlikçisi Esad'ı devirerek, kendi işbirlikçisi bir yönetimi kurmaktır. Üç yıl sonra bugün, Cenevre-2 Konferansı'nda ABD'nin geldiği nokta, Esad ile birlikte bir geçiş hükümeti kurmak. Bu süre içinde **Suriye'deki dengeler öylesine karmaşıklaşmış durumda ki, Esad'ın devrilmesi artık ABD için bir "kabus senaryosu"**. Bu nedenle muhalefeti, "Esad'lı-geçici çözüm"e ikna etmek için her yolu kullanıyor. Konferans öncesinde, "Esad'ın vahşeti"ni kanıtlamak üzere servis edilen işkence fotoğrafları ise, Esad yönetimi üzerine baskı kurarak, geri adım atmaya ikna etmeyi hedefliyor.

Aslında daha konferansın toplanma aşaması büyük sorunlarla başladı. İran'ın konferansa katılıp katılmayacağı son güne kadar tartışmalı oldu. Suriye'deki çetelere destek veren ülkelerin tamamı konferansa katılırken, Suriye yönetimine destek veren İran'ın neden katılamayacağı bir türlü açıklanamadı. Sonunda İran'a katılma daveti gönderildi, ancak SMDK (Suriye Muhalif-Devrimci Koalisyon) İran katılırsa kendisinin protesto edeceğini söyleyince işler karıştı. ABD yardım kesme tehdidiyle SMDK'ya geri adım attırmaya çalıştı; ancak bu işe yaramadı. Sonuçta SMDK'nın katılmasını sağlamak için İran'ın daveti geri çekildi. Ancak bu defa da SMDK'nın içi karıştı. SUK (Suriye Ulusal Koalisyonu), Esad yönetimiyle masaya oturmayı kabul eden SMDK'yı protesto etti ve SMDK'dan ayrıldığını duyurdu.

Diğer taraftan, Kürt bölgesini temsilen bir katılıma izin verilmemesi, ayrı bir soruna dönüştü. Konferansta, Kürt yönetiminin "Suriye muhalefeti" içinde eriten bir katılım öngörülmüştü. Ancak Kürt yönetimi bunu kabul etmedi. "Bireysel katılım" konusunda açılan kapıyı da reddetti. Ve **Cenevre'de temsil hakkı elde edemeyeceğine emin olduğu noktada, Rojava'da meclisi toplayıp anayasasını ilan etti, "geçici hükümet" kurdu.** Kendisini bağımsız bir güç olarak dikkate almayan emperyalistlere bir cevaptı bu aynı zamanda.

Böylece, "Suriye muhalefeti"nin zaten bin parçaya bölünmüş halinin iyice döküldüğü, Kürt halkının temsil edilmediği, El Kaidecilerin yok sayıldığı, bu nedenlerle de etki ve bağlayıcı gücünün son derece sınırlı olduğu bir konferans gerçekleştirilmiş

ABD'nin "bataklığı" Suriye

oldu. Bu konferans sırasında Esad yönetimi ile muhalefet temsilcilerinin masaya oturmuş olması da, "Esad'lı geçici yönetim" konusunda emperyalistlerin "mecburen" anlaşmak zorunda olduğunun göstergesi oldu.

Muhalefet dikiş tutmuyor,

El Kaideciler kontrol edilemiyor

Üç yıl önce Türkiye'nin toparlayıp, İstanbul'da bir de toplantı yaptırıp, adeta ite-kaka kurdurduğu **ÖSO, artık darmaduman olmuş durumda. Kapsamlı mali ve askeri yardıma rağmen, Esad'a karşı etkili bir savaş gücü oluşturamadı, iç bütünlüğünü de sağlayamadı. Diğer taraftan, El Kaideci çeteler, ABD ve işbirlikçilerinin her tür kontrol ve denetimini de reddederek, kendi etki alanlarını oluşturmaya başladılar.**

Bunun üzerine, ABD, Suudi Arabistan, Katar ve Türkiye, yeni bir güç odağı kurmaya giriştiler. Geçtiğimiz Kasım ayında, El Kaidecilerin dışında, bölgedeki diğer islamcı örgütlerin biraraya getirildiği bir İslami Cephe, ayrıca bir Mücahit Ordu kurdular. ÖSO üzerindeki desteklerini çekerek, yardımlarını bu örgütlere yönlendirdiler.

Bu arada El Kaideciler, savaş ortamının yarattığı koşulları kendi lehlerine çevirecek adımları atmakta hızlandılar. Zaten ÖSO'nun "paralı askerleri" ile kıyaslandığında, El Kaidecilerin ideolojik argümanlar ile harekete geçirdikleri savaşçıların arasındaki büyük fark, tartışılmaz bir gerçek. Üstelik, başka ülkelerden savaşmaya gelenler, asıl olarak bu kesimi tercih ediyorlar ve onların saflarına katılanlar onbinlerle ifade ediliyor. Bu çeteler kimyasal silah kullanıyorlar, kafa kesiyorlar, kestikleri kafalarla top oynuyorlar, cuma namazına katılmayanları kamçılıyorlar, kendi "şeriat" hükümlerini "uydurup", bu kurallara uymayanları vahşice cezalandırıyorlar. Yani her türlü savaş suçunu, insanlık vahşetini pervasızca işliyorlar. Ama aynı zamanda

Esad karşısında en etkili savaş gücünü oluşturdıkları için, El Kaideciler de bugüne kadar emperyalistlerden ve işbirlikçilerinden destek alıyorlardı. Irak'ta kendi etkinlik alanlarında "devlet" ilan etmeleri, ABD için bardağı taşıran son damla oldu.

Irak'ta El Anbar eyaleti, Suriye, Ürdün ve Suudi Arabistan'a sınırı olan, Irak'ın en büyük eyaleti. Eyaletin başkenti Ramadi ve Felluce, uzunca bir zamandır IŞİD'in (Irak-Şam İslam Devleti, Suriye'deki El Kaideci çetelerin en vahşisi) geri çekilme ve lojistik noktası olarak kullanılıyor. Irak'ta Sünni kesimlerin hükümette yeterince yer bulamamasından rahatsız olan Sünni aşiretlerin hoşnutsuzluğundan yararlanarak bu bölgeye yerleşmiş durumda. Burada oluşan Sünni odağa Irak hükümetinin müdahale etmesi, çatışmaların başladığı nokta oldu. **IŞİD, Ramadi ve Felluce'de devlet kurduğunu ilan etti. Bunun üzerine ABD, Irak yönetiminin bütün gücüyle saldırması için askeri ve siyasi destek verdi.** 4 Ocak günü başlayan ve günlerce süren çatışmaların ardından Irak hükümeti bu bölgelerde belli bir kontrol kurmayı başardı. Ancak her iki kentte yer yer çatışmaların sürdüğü ve IŞİD'in hakimiyeti tümüyle kaybetmediği biliniyor.

IŞİD'in bu hamlesi, Suriye'deki kontrol noktalarında da "iktidar" savaşının keskinleşmesine neden oldu. İslami Cephe, IŞİD'in kontrolünde olan Celabrus, Rakka gibi kentlerde kontrolü ele geçirmek için saldırıya geçti. IŞİD'in Suriye'de tutunması çok kolay değildi, bu bölgelerde şiddetli çatışmaların ardından geri çekilmek zorunda kaldı. Ancak Irak'taki tutunma noktaları daha güçlü. Ve IŞİD, Suriye'deki bölgeleri geri almak için harekete geçecektir.

"Türkiye'nin çıkarları" nerede

ABD, Türkiye'nin bu savaşa, kendi maşası olarak girmesini istemiş, hazırlıklarını da bu yönde yapmıştı. Ancak Türk devletinin hedefleri ile gidecek bir aç farkı oluşmaya başladı.

Suriye'de ABD'nin en önemli hedefi, ülkenin parçalanmasını engellemek, toprak bütünlüğünü koruyarak yönetimini ele geçirmek. Çünkü **gerek Irak'ta gerekse Libya'da ortaya çıkan görüntü, ABD'yi ürkütmektedir. Aşiretlerin ya da örgütlerin, savaş başladığı andan itibaren kendi hegemonya alanlarını oluşturmaya yönelmeleri, devlet bütünlüğünün hızla parçalanmasına yol açıyor ve ABD'nin buralarda otorite kurmasını zorluyor.** Irak'ta parçaları zorla birarada tutmaya çalışırken, Libya'da oluşan karmaşaya müdahale bile edemiyor. Hatırlanacaktır geçtiğimiz yıl Libya'nın ABD Büyükelçiliği yakılmış ve Büyükelçisi öldürülmüştü. Suriye'de de böyle bir tablonun çıkmasındansa, Esad'lı bir çözüme çoktan razı olmuş durumda.

Ancak bölgede çıkar çatışmaları, ABD'nin hesaplarının çok üzerine çıktı. Mesela **ABD radikal islamcılarının güç kazanmasından büyük bir rahatsızlık duyuyor; ama Türkiye, Rojava'ya karşı bir denge unsuru oluşturmak için radikal islamcılara açıktan destek veriyor.** Çünkü Türkiye'nin en büyük korkusu, Kürtlerin Akdeniz'e

kadar açılması ve Rojava'dan etkilenecek Kuzey Kürdistan'ın özerklik-bağımsızlık özelemlerinin güçlenmesi. Bu nedenle Türkiye topraklarında besleyip, eğitip silahlandırdığı çetelerin, Rojava'ya karşı savaşması için özel bir uğraş veriyor.

17 Aralık operasyonu sonrasında Cemaatle Erdoğan'ın arası açıldığı için bazı bilgiler daha rahat ortaya dökülebiliyor. Mesela 17 Aralık sonrasında sürekli olarak, Suriye'ye giden yardım tırları durduruluyor ve içinden MİT mensupları ile birlikte silahlar, roketler, uçaksavar mermileri vb çıkıyor. **Üç yıldır sınırsız ve pervasız biçimde El Kaide'ye destek veriliyor, binlerce tır gönderiliyor.** Sadece şu son çıkan tırlara bakmak bile, bu pervasızlığın boyutunu göstermeye yetiyor.

Diğer taraftan, Türkiye'nin çetelere yaptığı yardım, BM'nin resmi kayıtlarına da girmiş durumda. BM'nin üye ülkelerle ilgili tuttuğu "ihracat" kayıtlarına göre, Haziran ayında Türkiye'den Suriye'ye 3.6 ton silah yollanmış. Temmuz'da silah sevkiyatının ağırlığı 4.4 ton. Şam'da kimyasal silah saldırısıyla 1500 sivilin öldüğü Ağustos ayında, silah sevkiyatı 10 tona ulaşmış. ABD'nin Suriye'ye savaş ilan edeceğinin beklendiği Eylül ayında ise, Türkiye'nin gönderdiği silahın miktarı 29 tona fırlıyor.

Zaten Türkiye'den Suriye'deki muhalefete öylesine büyük ve öylesine açıktan bir yardım sözkonusu ki; **böyle giderse, Türkiye'nin "terörü destekleyen ülkeler" listesine gireceği ve uluslararası savaş suçları mahkemesinde yargılanacağı söyleniyor.**

* * *

Savaşı yorumlarken, tüm faaliyetleri emperyalistlerle olan uşaklık ilişkilerine bağlama eğilimi yaygındır. Ancak oldukça farklı bir dönem yaşıyoruz.

ABD'nin hegemonyasını kaybetmekte oluşu, geniş boşluklar ve manevra alanları oluşturuyor. Emperyalistlerin dikkati başka konulara yönelmişken, tali görünen alanlarda denetimsiz hareketler ortaya çıkabiliyor. Bugün Türkiye'nin ya da El Kaideci çetelerin yaptığı da bu boşluklardan faydalanarak kendi çıkarlarını gerçekleştirmeye çalışmaktır.

Mesela ABD başlangıçta bütün gücüyle Esad'ın devrilmesi için uğraşıyordu; bu arada El Kaide'ci çetelerin Suriye içinde güç kazanmasına göz yumdu. Çünkü Esad'a en büyük darbeyi bu çeteler indiriyordu. Ve ABD buna yoğunlaşmışken, Türkiye

bu boşluktan yararlanarak bu çeteleri Rojava'nın üzerine sürüyor. ABD'nin Kürt politikasına zarar veren bu adım, tam da kendi oluşturduğu zemin üzerinden atılıyor.

Bir başka örnek, Irak'ta Şiilerle Sünnilerin dengesidir. ABD, Iraklı Şiileri İran'ın yedeği olmaktan çıkarma adına, onlarla daha yakın ilişki kuruyor, bu da Sünni kesimlerin hoşnutsuzluğunu ve IŞİD'i güçlendiriyor. Keza, ABD'nin Irak'taki en güçlü işbirlikçisi Kürtlerin ayrılma, ya da kendi petrolleri üzerinde sözsahibi olma isteği, ABD'nin "Irak'ın parçalanmasını engelleme" politikasına çarpıyor. Bu da Kürt bölgesinin, kendi hamisi olarak gördüğü ABD'ye tepki duymasına neden oluyor.

Ortadoğu'daki karmaşık dengeler içinde, çıkar çatışmaları giderek güçleniyor, ayrışıyor. ABD'nin hegemonya kaybına paralel olarak, bu tablo daha da büyüyecek, ABD emperyalizminin kontrol edemeyeceği düzeye hızla gelecektir.

Ancak unutulmamalıdır ki, emperyalistlerin ve işbirlikçilerin planları-hedefleri ne olursa olsun, bundan zarar görecektir olan emekçi halktır. Bugün Suriye'de, Irak'ta, Libya'da, Lübnan'da savaşın acılarını emekçiler çekiyor, açıktan işkenceye kadar her tür vahşetle emekçiler karşılaşılıyor.

Savaş bize de çok uzak değildir. Türkiye'nin bu savaşta oynadığı rol, onu her yönüyle kendi ülkenin üzerine çekmektedir. Egemenlerin çıkar savaşlarına karşı durmanın tek yolunun, kendi sınıf çıkarlarımızın kavgasını vermek olduğu unutulmamalıdır.

Ukrayna

Parlamentosu'nun 16 Ocak günü, toplantı gösteri yürüyüş yasakla-

rını da içinde olmak üzere, hak gasplarını içeren bir dizi yasayı kabul etmesi, muhalefetin yeniden sokaklara dökülmesine neden oldu. Aralık ayında, AB reformlarını imzalamayı reddeden hükümeti protesto etmek amacıyla eylemlere ve işgallere girişen Ukrayna muhalefeti, bu defa da kendilerine dönük hak gasplarına karşı eylemlere başladı.

Başkent Kiev'deki eylemler, her defasında daha militan ve daha etkili hale geliyor. 2004 yılında başkanlık seçimlerinin sonuçlarını değiştirmek için hareket geçtiklerinde parlamento önündeki meydanı işgal etmek, çadır kurarak günler haftalar boyunca beklemek biçimiyle sınırlıydı eylemler. Bu defa işgaller ve polisle şiddetli çatışmalar başladı. 16 Ocaktan itibaren, birçok bakanlık binası, devlet kurumu, resmi binalar, eylemciler tarafından işgal edildi. "Aşırı soğuklar nedeniyle dışarıda bekleyemiyoruz" diyerek işgallere meşruluk da kazandırıyor eylemciler. Tabi giderek valilik binalarının işgali de başladı. Polisle çatışmalarda ise, büyük sapanlar, mancınıklar kullanmaları, oldukça etkileyici bir görüntü oluşturuyor. Çatışmalar sırasında 3 eylemci öldü.

Artık Ukrayna muhalefeti daha militan, daha kopartıcı. 2004'te "barışçıl" yüzüyle kamuoyunun dikkatini çekmeye çalışmıştı; bugün ise militanlığıyla önemli bir etki yaratıyor. Dünya genelinde 2010 yılı sonunda

Ukrayna'da yasaklara karşı direniş

patlak veren Arap ayaklanmalarından bugüne, iktidarın baskısına karşı sokaklara dökülmek, kit-

lesel olarak savaşmak, polis terörüne karşı direnmek, dünya halklarının ilgisini, sempatisini, desteğini kazanıyor.

Ancak Ukrayna muhalefeti gücünü asıl olarak batılı emperyalist ülkelerden alıyor. Ukrayna'da halk, Rus emperyalizminin işbirlikçileri ile ABD-AB emperyalistlerinin işbirlikçileri arasında bölünmüş durumda. Tarihsel bağları da olan bu bölünme, ülke ortasında ikiye ayrılmış gibi bir etki yaratıyor. Kuzey ve batı bölgeleri AB'ye daha yakın dururken, doğu ve güney bölümlerinde Rusya'nın etkisi, Rusya'ya sempati kendisini fazlasıyla hissettiriyor. Bugün de, ülkenin batısında sadece hak gaspı olan yasaların geri çekilmesi değil, başkanlık seçimlerinin öne alınması talebiyle kitleler sokaklara dökülmüşken, doğusunda Rusya'ya yanlısı hükümete destek veren bir tutum var.

Mesela Kırım'da, Kiev'deki eylemlere önderlik eden muhalefet partisi yasaklandı, eylem yapması engellendi; Kırım yönetimi, Başkan Yanukoviç'e, muhalefete karşı tavizsiz olma çağrısı yapıyor.

Muhalefet, 2004 yılında bir Amerikan darbesiyle başkanlık seçimlerinin sonuçlarını değiştirmeyi başarmıştı. Bugün parlamento yasaklı yasaları geri çektiğini açıkladı, hükümet ve başbakan istifa etti. Ancak eylemler durmuyor. Asıl talepleri, Rusya yanlısı başkanın da istifa etmesi ve Ukrayna'nın AB'ye bağımlılık sürecinin tamamlanması. Başarıp başaramayacaklarını zaman gösterecek.

Ekonomi nereye?

17 Aralık yolsuzluk operasyonunun ardından, bir anda ekonomik verilerin tepetaklak olduğu bir döneme girdik. Doların hızlı tırmanışı, borsanın değer kaybetmesi vb unsurlar, “piyasaların operasyona refleksi” olarak yorumlandı, hatta neredeyse ekonomideki inişin nedeni olarak, yolsuzluk operasyonu gösterildi. Oysa durum tam tersiydi. Operasyon, krizin görünür hale gelmesini sağlamıştı; gerçekte ekonomik krizin ciddi belirtileri, bir süredir kendisini hissettirmekteydi. Devletin ağzından, Türkiye ekonomisinin en parlak dönemini yaşadığı, sağlam altyapısı sayesinde hiçbir krizden etkilenmeyeceği demagogileri peşpeşe sıralanırken; gerçekte içten içe krizin etkileri büyümüştü. Ekonomik kriz, giderek güçlenen bir siyasi krizin de temel nedeni ve zeminiydi. İktidar dalaşı, bu durumu açığa çıkaran bir patlama noktası oldu.

Kurdaki artış ne diyor

Kurdaki artış, bunun göstergelerinden biri. Aslında doların tırmanışı, ABD Merkez Bankası'nın Mayıs 2013'te yaptığı, gevşek para politikasını sıkılaştıracak, faizi artıracak açıklamasının ardından başlamıştı. Türkiye'deki sıcak para bu dönemde yavaş yavaş çıkmaya başladı. Öyle ki, bu açıklamadan bir ay önce, **Nisan 2013'te borsada ve bankalarda 166 milyar dolar yabancı yatırım varken, 2 Ağustos'ta yabancıların yatırımı 141.5 milyar dolara kadar düştü.** Bu çıkışı artıran önemli bir unsur da Haziran direnişinin yarattığı etkiydi. Haziran direnişi, AKP hükümetinin konumunu sarsmış, yabancı sermaye için Türkiye piyasaları “güvenilir” olmaktan çıkmıştı.

Bu dönemde, **bir taraftan dışarı çıkan sıcak paranın dolar talebi, diğer taraftan içerideki “yatırımcı”nın “güvenli liman” olarak dövize sığınması, doların artmasına, TL'nin değer kaybına neden oldu.** Dolardaki artış, Mayıs-Aralık 2013 döneminde

yüzde 13'e, Ocak 2013'te ise yüzde 20'ye yükseldi. Yani dolar-daki artış, 17 Aralık sonrasında hız kazanmakla birlikte, gerçekte yaz aylarında başlamıştı.

Ağustos sonrasında, sıcak paranın dışarıya çıkışı hız kesmedi. Ocak 2014'te, Türkiye'deki yabancı yatırımın (sıcak paranın) değeri 127 milyar dolara kadar düştü. Özellikle 17 Aralık sonrasında, bu paranın çok daha hızlı

bir biçimde dışarı kaçış başladı. Ancak sıcak paranın bir kısmı, gitmek istediği halde, zarar etmemek için mecburen kalıyor, doların düşeceği uygun bir fırsatı bekliyor. Yine de, Türkiye'de doların daha da yükseleceği ve geciktikçe daha fazla zarar etme olasılığı, önemli bir kesimin, zarar etme pahasına dolar satın alıp gitmesine neden oluyor. Benzer biçimde doların daha yükseleceği beklentisi, döviz borcu olan özel sektörün de dolar almasına ve vadesi gelecek olan borcu için hazırlık yapmasına yol açıyor. Bu da doları hızla yukarı itmeye devam ettiriyor.

Kurdaki artış, en başta enflasyon anlamına geliyor. Doğalgaz ve petrol başta olmak üzere ithalatı yapılan bütün ürünlerin fiyatının kura bağlı olarak artması, bunun da aşırı zamlar olarak kitlelere yansması sözkonusu olacak. Keza, konuttan otomotive kadar, ithal hammaddeye dayanarak üretim yapılan bütün sektörlerde de benzer biçimde zam yağmuru başlayacak. Bu zamlar, gıdadan giyime kadar her sektörü etkileyen bir hal alacak.

Diğer taraftan, milli gelirin yarısı kadar borçlanmış bir ülke olan Türkiye'de, 2014'te ödenmesi gereken borç miktarı da kura bağlı olarak yükselmiş durumda. Önümüzdeki 12 ayda yaklaşık 200 milyar dolar, vadesi gelmiş dış borç ödemesi sözkonusu. Bu borcun yaklaşık üçte biri özel sektöre ait. Kurdaki her artış, borç ödemesi için satın alınacak dolar karşılığı verilecek TL miktarını yükseltiyor.

Aradaki fark, şirketlerin “maliyeti azaltma” çabasını; kendi dilimizle ifade edersek, işten çıkarma, daha ağır şartlarda çalıştırma ve ücretlerin genel olarak aşağı çekilmesini getirecek, yani doğrudan işçi-emekçilere-

re yansıyacak. Bu elbette salt özel sektör çalışanlarını etkileyen bir durum olmayacak. İşsizlikteki her artış, yedek işgücü ordusunu büyüteceği için, işten atılma-daha düşük ücretle ve daha yoğun çalışma baskısı ile tüm işçi ve emekçileri kapsayacak.

Bağımlı ekonomi nereye kadar

ABD'nin en önemli bankaları arasında yer alan Morgan Stanley, Ağustos 2013'te Brezilya, Hindistan, Endonezya, Güney Afrika ve Türkiye'yi, dış sermaye akışına bağımlı olmaları sebebiyle “Kırılgan 5'li” olarak tanımlamıştı. Ağustos ayı aynı zamanda, yukarıda belirttiğimiz gibi Türkiye'den sıcak para çıkışının hız kazandığı bir dönemdi. Ve sıcak paraya bağımlı ekonomisiyle ayakta duran Türkiye'de sarsıntıların başlangıcıydı.

2002 yılından başlayarak AKP döneminde, Türkiye'nin büyüme rakamı, ortalama 4.8 olarak gerçekleşti. Ancak II. Emperyalist savaşın bittiği 1946 yılından 2002'ye kadar olan dönemde, büyüme rakamı ortalama 5'ti. Üstelik buna, '70'li yılların büyüme ortalamasını hızla aşağı çeken şiddetli ekonomik kriz dönemleri de dahildi. Yani AKP hükümeti, ekonomi konusundaki bütün gösterişli demagogilerine rağmen, Türkiye tarihinin ortalamasını bile tutturmayı başaramamıştı. Üstelik büyüme rakamları yanıltıcı, çarpıtılmış ve şişirilmiş olmasına rağmen.

AKP döneminin büyüme rakamları, iki yönüyle gerçek dışı ve kağıt üzerindeydi. Birincisi, sanayi-deki rakamlara, yani gerçek ekonomiye değil, sıcak paraya dayanıyordu. İkincisi,

Yolsuzluğun faturası işçi-emekçilere

Yolsuzluk ve talan ekonomisi, kapitalizmin özünde vardır. Bütün düzen partileri,

bütün düzen hükümetlere yolsuzluk gerçekleştirir, kendi rantiyelerini besler, kendi ceplerini doldururlar. Süleyman Demirel'in hayali ihracatçı yiğenlerinden, İSKİ yolsuzluğuna, 12 Eylül cuntacılarının hesapsız servetlerinden Turgut Özal'ın “benim memurum işini bilir” sözüyle bunu resmileştirmesine kadar, bunun sayısız örneği belleklerde.

Yolsuzluk ve rüşvetle birilerine peşkeş çekilen para, gerçekte işçi emekçilerin cebinden çalınan paradır. Sözkonusu para kitlelerin yaşam düzeyini yükseltmek için harcanması gereken paradır. Asgari ücret açlık sınırının altındadır, kamu maaşlarına yüzde 4 gibi aşağılayıcı zamlar yapılmaktadır, sağlık ve eğitim giderleri her geçen gün artırılmaktadır, vb. vb. Yolsuzluklarla devletin cebinden yandaş rantiyelerin cebine aktarılan para, işte buralardan kısılan paradır.

AKP hükümetinin son 12 yıldaki soygun ve talanını bir kenara bırakalım; salt 17 Aralık operasyonunda ortaya çıkan tabloya bir bakalım. Operasyonda ortaya çıkan yolsuzluk parasının miktarı 247 milyar liradır. Yılbaşı piyango biletlerinde olduğu gibi, “bu parayla neler yapılabilir” hesabı çarpıcıdır.

Mesela Türkiye'de 300 bin atanamayan öğretmenin tümü atanır ve bu parayla tam 30 yıl boyunca maaşları ödenebilir.

Mesela NASA'nın son Mars programının maliyeti 7 milyar liradır. Bu parayla Mars'a 35 kez gidip gelinir.

Mesela, Türkiye'deki açlık sınırında yaşayan 9,5 milyon emeklinin herbirine

25 bin lira ikramiye verilir.

Mesela Türkiye'deki 75 milyon kişinin herbirine nakit para

olarak paylaştırıldığında, kişi başına 3 bin 221 lira ödenebilir.

Bu tablo çarpıcıdır. Hükümetin, devletin burjuva yüzü, bu rakamlarda kendini net olarak ortaya koymaktadır. Kim o koltuğa oturursa, bu yolsuzlukları hadsiz hesapsız biçimde gerçekleştirmektedir. Kimi zaman, kendi aralarındaki çıkar dalaşının, payını beğenmeyen birinin hırsının vb ürünü olarak ortaya dökülmektedir bu hesaplar. Gerçekte, düzen partilerinin amacı ve görevi zaten budur: Burjuvazinin karına kar katmak, kitlelerden vergilerini, devletin zenginliklerini burjuvaziye peşkeş çekmek! Bu arada kitleleri, “bütçede para yok, ekonomi zorda” türünden demagogilerle, düşük maaşlara, büyük zamlara, vergilerin sürekli artırılmasına, hazine arazilerinin ve kamu zenginliklerinin talan edilmesine vb. “ikna” etmek.

Her devlet, hizmetinde olduğu sınıfı güçlendirmeye, olanaklarını bu sınıf için seferber etmeye çalışır. Burjuva devletin görevi, burjuvaziye daha da zenginleştirmek, servetine servet katmak, bunu da “devlet güvencesi” altında gerçekleştirmektir. Sosyalist devlet ise, gelirini kitlelerin yaşam koşullarını iyileştirmek, kamu hizmetlerini yaygınlaştırmak, eğitimden sağlığa, konuttan ulaşımına kadar temel yaşam ihtiyaçlarını ücretsiz hale getirmek için kullanacaktır.

Bu düzen içinde, yolsuzlukların hesabını sormak da, yolsuzlukların olmadığı bir dünyayı kurmak da, işçi ve emekçilerin mücadelesi ile gerçekleşecektir.

TÜİK marifetiyle ekonomik parametreler sürekli değiştiriliyor, rakamlar farklılaştırılıyor, böylece ekonomi sürekli büyüyormuş gibi bir görüntü yaratılıyordu.

AKP döneminde ekonomideki refah görüntünün altında yatan, ülkeye düzenli para akışının olmasıdır. Bu para akışı en başta özelleştirmeler üzerinden sağlanmıştır. **AKP hükümeti döneminde, 12 yılda yapılan özelleştirmeler, TC kurulduktan sonra 2002'ye kadar geçen 75 yıllık sürede yapılan özelleştirmelerin toplamından fazladır.** Kamu işletmeleri ve kamu arazileri, burjuvaziye dizginsiz ve pervasız biçimde peşkeş çekilmiştir.

2000'li yıllarda sanayi ve tarım giderek yıkıma uğratılır, kamuya ait son derece önemli sanayi kuruluşları özelleştirilirken, “düşük kur-yüksek faiz” politikası kullanılarak ülkeye getirilen sıcak paranın yarattığı yanıltıcı hava, sanal ve geçici bir refah dönemi oluşturdu. Geniş halk kitleleri giderek yoksullaşmasına rağmen, tüketici kredileri ve kredi kartları pompalanarak iç talep yaratıldı. Borçla tüketim ve ödünç alınmış refah ortamı, AKP'nin ekonomi masallarının gerçek olduğu yanılsamasını yarattı.

Oysa **sıcak para, kısa sürede büyük kar elde etmek için gelen paradır; yatırım ya da üretimle ilgisi yoktur. Borsa, tahvil vb.ne para yatırılmakta, faiz vb. rant geliri elde edilmekte, kar oranı düştüğü anda da parasını çekip geriye kaçmaktadır.**

Sıcak para, ülkenin ekonomik göstergelerini olumlu düzeylere yükseltmektedir. Ancak bu, “yüksek faizle borç alınmış para”dır aslında. Ve ekonomide yarattığı iyi hava, yatırım yapmak, ülke ekonomisini güçlendirmek için değil, tüketimi artırmak için kullanılmaktadır. Zaten karı riske girdiği anda da sıcak para geri kaçmakta, kaçarken kuru ve enflasyonu yukarı; büyüme rakamlarını da aşağı çekmektedir. Para kaçtığında, geride kalan, enkaza dönmüş bir ekonomidir.

Sıcak para ile yaratılan refah ortamında, ekonomide ve tarımda yaşanan yıkım gözlerden gizlenmektedir. **Sıcak paranın gelişi ve düşük kur, ithalatı yerli üretimden daha ucuz hale getirmektedir. Böylece üretmek yerine ithal etmek, ekonominin bağımlılığını artırmaktadır.** Türkiye, temel tarım ürünlerinde ihracatçı bir ülke iken, ithalatçı konuma düşmüştür. Pirinç, buğday gibi en temel tarım ürünlerinde, artık ithalata bağımlı haledir. Tarım dışı alanlarda ise, en çok büyüyen sektör, konut ve bağlantılı sektörlerdir. Mobilya, inşaat gibi sektörlerde bir büyüme yaşanmaktadır. Ancak bu büyüme de yine gerçek refaha değil, borçlanmaya dayalıdır; burada şişen balon, ekonomik krizin temel unsurları arasındadır.

AKP döneminde büyüme rakamlarının gerçekdışı ve kağıt üzerinde olmasının ikinci unsuru, parametrelerin sürekli değiştirilerek, rakamların da farklılaştırılmasıydı. Mesela gelir uçurumu göstergeleri, en küçük birime kadar tek tek hesaplanmalıdır. En zengin ile en yoksul arasındaki fark yüzde 20'lik, yüzde 10'luk, yüzde 5'lik, yüzde 1'lik vb. dilimler halinde hesaplandığında, gelir uçurumunun gerçek durumu ortaya çıkar, en zenginle en yoksul arasındaki gerçek fark somutlaşır. Bu fark, bir yanıyla ülke ekonomisinin, diğer yandan ülkedeki “demokrasinin” göstergesidir. **En yoksul yüzde 1 ile en zengin yüzde 1 arasındaki fark, sömürünün boyutunu ortaya koyar. Ancak ülkemizde, son yıllarda gelir dağılımı hesaplamalarında küçük dilimler ortadan kaldırılmış, en zengin yüzde 20 ile en yoksul yüzde 20'nin payı ile sınırlandırılmıştır.** TÜİK'in yaptığı bu müdahale, rakamların yuvarlaklaşmasına, gerçek durumun muğlaklaştırılmasına neden olmaktadır.

Benzer tablo, işsizlik rakamlarından enflasyona kadar hemen her alanda kendini göstermektedir. TÜİK'in enflasyon hesaplamalarında “gofret”, “tahıl cipsi”, “tenis topu”, “pirlanta” vardır mesela, ama işçi-

emekçilerin en yaygın ihtiyaç kalemi olan “kurufasül-ye” yoktur. Üstelik de fiyatı geçtiğimiz günlerde 16 TL'ye dayandığı halde. TÜİK'in hesaplamalarına göre gıda ürünlerindeki enflasyon yüzde 9.7'dir, ancak patatesten pirince, yoğurttan süte kadar halkın en çok tükettiği gıda maddeleri dikkate alındığında, mutfak enflasyonu gerçekte yüzde 16.2'dir.

Ekonomideki bütün rakamlar bize, Türkiye'de son yıllarda büyüyen tek şeyin yoksullaşma olduğunu, sanal refah ortamının ise, emperyalist sermayeye bağımlı olduğunu, bu sermaye ülkeden çekildiği anda yaşanacak yıkımın son derece büyük olacağını göstermektedir.

Masalların sonu

İMF'nin Ekim 2013 tarihinde revize edilen World Economic Outlook (Dünya Ekonomik Görünümü) raporunda, Türkiye ile ilgili veriler, tabloyu çarpıcı bir şekilde sergilemektedir. Rapora göre, **İMF'nin 2013 yılı için “yükselen piyasa ekonomileri”nde (ekonomik olarak Türkiye'nin dengi olan ülkeler böyle tanımlanıyor) büyüme hızı tahmini ortalama yüzde 4.5'tir; Türkiye için tahmini yüzde 3.8'dir.**

2014 yılında, dünya genelinde büyüme hızının artması beklenmektedir. “Yükselen piyasa ekonomileri”nde beklenti yüzde 5.1'dir; Türkiye için büyüme tahmini yüzde 3.5'tir.

2012 yılında Türkiye'deki büyüme yüzde 2.2 olarak gerçekleşmişti. Yani son üç yılda Türkiye'de büyüme hızı yüzde 3 civarında ve Türkiye tarihindeki genel ortalamanın çok altındadır.

Üstelik bütün bu değerlendirmeler, TÜİK'in “iyimser” (çarpıtılmış) verilerine dayanarak yapılıyor. Tüketici fiyatları artış hızı, bunu daha somut olarak göstermektedir. Asya ülkelerinde bu artış yüzde 5.0'dır. Türkiye'nin 2013 yılı için hedefi 6.8'dir; Kasım 2013 itibarıyla gerçekleşmesi yüzde 7.32'dir; yani TÜİK'in resmi rakamlarına göre bile hedef çoktan aşılmıştır.

Büyüme hızından daha önemli olan unsur, büyümenin nereden kaynaklandığıdır. Ülkemizde üretime dayalı gerçek bir büyüme değil, sıcak para girişine dayalı sanal ve kağıt üzerinde bir büyüme olduğunu söylemiştik. **2013 yılında büyümeye üretim açısından bakıldığında, en önemli kalemi inşaat, ticaret dahil bazı hizmetler oluşturuyor. İmalat sanayisi ile tarımın, gerçek ekonomiyi oluşturan üretimin payı giderek azalıyor.** İmalat sanayinin GSYH (Gayri safi yurtiçi hasıla) içindeki payı 2000 yılı öncesinde yüzde 24 düzeyinde iken, 2012 yılında yüzde 15.6'ya kadar düşmüştür; 2013 yılında daha da düşeceği beklenmektedir. Tarım sektöründe durum daha da vahimdir. Geçmişte ülke ekonomisinin en önemli kalemini oluşturan tarımın payı, bugün yüzde 7'lere kadar gerilemiş durumdadır. İhracat artışının ve özel sektör makine-teçhizat yatırımlarının büyümeye katkısı yok denecek kadar azdır. 2013 yılında ihracatta artış olmadığı, makina-teçhizat yatırımlarının da azaldığı tahmin edilmektedir.

AKP hükümeti, büyümesini ancak ve ancak dış kaynak girişiyle gerçekleştirmekte, yılda ortalama 40 milyar dolar dış kaynak çekerek bu çarkı döndürmektedir. Ancak bunun da sonuna gelinmiştir.

2008 yılında patlak veren ekonomik kriz öncesinde, bu kaynaklar asıl olarak batılı emperyalistlerden gelmekteydi. Kriz sonrasında, bu kaynaklarda azalma oldu. AKP hükümeti, oluşan açığı kapatmak ve çarkı döndürmeye devam etmek için başka bir yol buldu:

Ortadoğu'daki savaş ortamı.

Savaş ekonomisinin rantını yemeye başladı. Kaynak girişinin önemli bir kısmı, İran'ın parasını dünya ekonomisine entegre etmek oluşturmuyordu. İran'da zaman zaman gevşeyerek de olsa bir biçimde süren ABD ambargosu, İran'ın petrol satışını da, ticaretini de doğrudan etkiliyor, sınırlandırıyor. Bu sınırları AKP bozdu. Tonlarca altın ve on milyarlarla

ifade edilen döviz kaçak yöntemlerle

Türkiye'ye getiriliyor, Halkbank başta olmak üzere çeşitli biçimlerde aklanarak ekonomiye giriyordu. Bu sadece İran ekonomisini değil, Türkiye ekonomisini de rahatlatıyordu.

İkinci ve daha gelişkin kaynak, Suriye savaşı üzerinden oluşturuldu. Suudi Arabistan, Katar gibi ülkelere ya da doğrudan ABD'den gelen para, Suriyeli muhaliflere Türkiye üzerinden ulaştırılıyordu. Suriyeli radikal islamcı

çetelere, sadece silah değil, para da sınırsız biçimde akıtılmaktaydı ve musluğun başını Türkiye tutmuştu. Hatay'da, herhangi bir minübüste ya da markette, Suriye'de savaşmak için gelmiş bir radikal islamcı olduğu belli olan birisinin cüzdanı açıldığında, içinden çıkan tomar tomar dolarların kaynağı belliydi. Ve bu dolarlar, ülke ekonomisine kaçak giren ve ekonomik göstergeleri olumlulaştıran paraydı.

Örtülü ödenekten yapılan harcamalar bile, toplamda ekonomik verilere etkide bulunuyor. Suriye savaşının başladığı 2011 yılından itibaren, Başbakan'ın kontrolünde olan ve hiçbir biçimde hesabı sorulmayan örtülü ödenekten yapılan harcamalarda fahiş tırmanışlar söz konusudur. **2013 yılında örtülü ödenekten yapılan harcama, 1 milyar 243 milyon TL olarak açıklandı.** Tansu Çiller, örtülü ödenekten 5 milyon TL harcama yaptığında eleştirilmişti; şimdi Erdoğan, dizginsiz biçimde bu kaynakları kullanıyor.

Haziran Ayaklanması, AKP hükümetinin son yıllara damgasını vuran “yenilmezlik” mitini sarsmış, Erdoğan'ın adım adım inşa ettiği “saltanatı”nı altüst etmişti. Bir taraftan kitle üzerinde estirilen terör, bir taraftan burjuva liberal aydınlarla reformistlerin hareketi geriye çeken ideolojik bombardımanı, ama asıl olarak da devrimci-komünist bir önderliğin olmayışı, kurulu düzeni yerle bir edecek hamlenin gelmesini engelledi. Hükümetin istifasından devrime kadar ilerleme potansiyeline sahip olan hareket, somut zafer elde edemedi geriye çekildi.

Ancak Haziran Direnişi, aynı zamanda kriz sonrasında Türkiye ekonomisinde oluşmuş olan kırılganlıkları da tetiklemeyi başardı. Ekonomik krizin etkileri artınca, burjuvazinin kendi içindeki rant kavgası 17 Aralık operasyonu ile patlak verdi.

Ekonomik krizin nedeni, kapitalist sistemin aşırı üretim yasasıdır. Türkiye gibi kendi ekonomik altyapısını kuramamış, sanayi ve tarımda kendine yeterli olmayan, emperyalizme bağımlı ülkelerde, krizin etkileri daha da şiddetli hale gelmektedir.

Bugün burjuvazinin kendi içindeki klik çatışmaları, ekonomik krizin temel nedeni gibi gösteriliyor. Oysa ekonomik kriz, klik çatışmalarını, pazar kavgasını derinleştiriyor. Bu kavga, işçi ve emekçiler sokaklara çıkarak kendi haklarını savunmadığı, kendi kavgalarını vermediği sürece, şu ya da bu kliğin kazanması ya da kliklerin uzlaşması ile sonuçlanır. Ancak işçi ve emekçiler kendi sınıf çıkarları doğrultusunda harekete geçtiklerinde, pervasızca saldıran diktatörlükleri yıkmayı, burjuvazinin iktidarını yerle bir etmeyi başaracaktır.

Her insan gibi, kurumların da doğum günleri vardır. Hele de bu “canlı bir organizma” ise. Bu ay, ihtilalci komünistlerin kuruluş ayı. Bir nevi doğum günleri....

Hem de iki kez! İki, 19-21 Şubat’taki İleri Militanlar Toplantısı (İMT)’dir. İkincisi, 15-17 Şubat’taki “yeniden doğuş” olan III. Konferans!

Her iki doğum da oldukça uzun ve sancılı bir dönemin ardından gelir. Her doğum gibi öncesinde büyük acılar yaşatarak ama sonrasında çok daha büyük bir mutluluk ve coşku vererek... Bunun verdiği itilimle en kritik süreçlere damgasını vuran, önemli başarılarla imza atan, dostun-düşmanın saygı duyduğu bir yapı çıkmıştır ortaya.

Kökleri ’68’e dayanan bir yapıdan söz ediyoruz. Önderlerini o hareketli yıllarda, anti-emperyalist mücadele içinde, faşistlerle çatışmalarda, boykot ve işgallerde, grev ve direnişlerde yetiştirmiş bir yapıdan...

O yıllarda küçük bir devrimci gruptur. Fakat yüzünü sınıfa dönmüş, devrimin önderi olarak işçi sınıfını görmüş, sınıf içinde çalışmayı esas almıştır. Faşizme karşı kavgada militan, dövüşkendir. Commer’in arabasının yakılmasından 6. Filo’nun denize dökülmesine kadar, dönemin gençlik eylemlerinin içinde yer alırlar. Osman Yaşar Yoldaşcan, Mehmet Fatih Öktülmüş, İsmail Cüneyt, Sezai Ekinci gibi Türkiye Devrimci Hareketinde mütevazılığı, direnişçiliği, gözüpekliliği ile öne çıkmış önderler yetiştirirler.

’71 devrimciliğinde belirgin olan devrimci dayanışmanın en güzel örneklerini sunmuşlardır. O zor günlerde ellerindeki olanakları paylaşırlar tereddütsüzce... 12 Mart işkencehanelerinde yazarlar ilk direniş destanlarını. Mahkemelerde devrimci görüşlerini haykırırlar. Zindanlarda firar girişimlerinde bulunur, hep dışarıyla, sıcak mücadeleyle yaşarlar.

Denizlerle atar yürekleri. Ve içeriden çıktıktan sonra birleşme girişimleri başlar. Fakat bu sağlıklısız bir birleşme çabasıdır. Denizlere duygusal yakınlık, ideolojik-siyasal farklılıkları geriye itmiştir başlarda. Fakat sonrasında bu farklılıklar daha fazla açığa çıkar. Bunda, birleşmeye çalıştıkları yapının ’71 sonrası sağcılaşan çizgisi de rol oynar. Sağcı politikalara ve menşevik-legalist örgütlenmeye karşı “devrimci muhalefet”in başını çekerler. ’77’de ayrılık kaçınılmaz bir hal alır ve kopuş gerçekleşir.

Ne var ki, ’79’a kadar grup yapısından örgüte geçememenin tüm sancıları yaşanacaktır. Hem siyasal hem kitlesel olarak güçlü bir şekilde kopulmuştur; fakat ona uygun bir yapılanma yaratılamayınca, parçalanma ve dağılma süreci kaçınılmazdır.

Her geçen gün biraz daha eridiği, umutların azaldığı bir dönemde, geride kalan bir avuç kararlı komünist, “İleri Militanlar Toplantısı”nda bir araya gelir. Ölüm-kalım toplantısıdır bu. Ya tümünden kaybolacak, ya da silkinip ayağa kalkınacaktır. İkincisi olur. “Buradan örgüt çıkacak!” sözü, kolektif iradeye dönüşür. Ve İMT, komünist bir örgütün doğuşunun “kurucu kongresi” olarak geçer tarihe... Takvim yapıkları 19-21 Şubat 1979’u göstermektedir.

ML bir program ve tüzükle yeni bir sayfa açarlar. Sağlam bir yeraltı örgütü yaratmaktır ilk hedefleri. Tıpkı Lenin’in “Ne Yapmalı”sında söylediği gibi “bana bir örgüt verin, dünyayı yerinden oynatayım” derler. Ve ilk iş olarak bu örgütü oluşturmada “çekül ipi” olacak yeraltı yayın organını çıkarırlar. 12 Eylül yıllarının tek devrimci yayını “Orak-Çekiç”in ilk sayısı, Nisan 1979’da basılır ve kapıaltlarından işçilere, emekçilere ulaştırılır. Ardından teorik yayın organı “İhtilalci Komünist” çıkmaya başlar. Teorik

açılımlarıyla devrimci hareketi sarsar, birçok konuda ‘ilk’lere imza atar.

“Küçük ama çelikten bolşevik müfreze”dir o. Kısa sürede belli başlı sanayi şehirlerinde kök salar. Bir yandan resmi-sivil faşistlerin, diğer yandan oportünizmin azgın saldırılarına göğüs gereker, arka arkaya şehitler vererek kavganın ortasında pişer, yetkinleşir. Faşizme karşı mücadeleyi ML bir perspektifle ve militanca yürütürler. Faşist katillerin cezalandırılması, yasadışı kitle gösterileri, karakol baskınları, tutsak yoldaşların kaçırılması, polis/asker kolluk güçleriyle çatışmalar, ihtilalci komünistlerin ilk bir yıl içindeki eylemleridir. Kadrolarını bu çetin kavgada hazırlar, çelikleştirir, yeraltı sanatıyla eğitir, ML teoriyle donatırlar... O yüzden “seçkin kadrolar örgütü” olarak nam salacaktır sonrasında.

12 Eylül’e böyle girerler. 12 Mart deneyimini yaşamış ve ondan doğru sonuçlar çıkarmasını bilmiş önderlere sahip olmanın üstünlüğü vardır. O yüzden “hücum” derler 12 Eylül’ün ilk günlerinde...

Saldırı taktiğidir kararları. “Çivi çiviye söker” demiştir Yoldaşcan. Gerçekten de direniştir tek panzehiri faşist cuntanın. Ne var ki, kısa sürede yalnız kalırlar bu kavgada. Ve ard arda önderlerini, kadrolarını yitirirler çatışmalarda, zindanlarda...

12 Eylül yıllarında gücü oranında belki de en fazla kaybı ihtilalci komünistler verecektir. Fakat işkencede, zindanda, mahkemede direnişin sembolü haline gelmeyi de böyle başaracaklardır. Dişe diş, dövüşe dövüşe yürüyerek...

12 Eylül yenilgisinden çıkılıp yeniden toparlanmanın yaşandığı ’85 sonrasına ise, iyi bir giriş yapamaz ne yazık ki. Yönetici ve kadrolarının önemli bir kısmı şehit düşmüş, diğerleri de tutsaktır. Fakat aslolarak mücadelenin o dönemki ihtiyaçlarını kavrayıp ona göre konumlanmamakta yaşar sorunu. Sonrasında toparlanmaya

Köklerimiz toprakta tarihten geliyoruz!

Binlerce yıllık insanlık tarihinden, iki yüzyılı aşkın proletaryanın mücadelesinden, yüzelli yıllık Marksizm–Leninizm’in biliminden süzülerek geliyoruz... Spartaküs’ten Lyon’a, Paris Komünü’nden Ekim Devrimi’ne, yenilgi ve zaferleri kuşanarak geliyoruz... Pir Sultan’dan Şeyh Bedrettin’e, Mustafa Suphi’den Ethem Nejat’a, Denizler’den, Mahirlere, Kaypakmaya’lara, bu toprakların değerlerine sahip çıkarak, onlardan öğrenerek geliyoruz...

Yüzlerce ayrıık otu içinde bir tutam kır çiçeği olarak, geleceğe umut taşıyanız... 12 Eylül karanlığını yaran, sokakları, evleri “granitten bir kale” yapan, zindanlarda ışıık olup saçan, ölüm oruçlarında bayraklaşanlarız... İşkencehanelerde direniş destanları yazan, mahkemelerde egemenleri yargılayan, mücadelenin her cephesinde “kutup yıldızı” olarak parlayan ve yol göstereniz...

Komünarca silkinip, işgallerden, direnişlere büyüyerek geleniz... Fabrika fabrika grevlerin, sokak sokak çarpışmaların militanlarıyız. Ölmesin diye çocuklar, bombanın üzerine atlayan Yunus’uz! Yoldaşlarına siper olan Eralp’iz, Nilgün’üz! Faşizmin içinde, suratlarına tekme olup çarpan Remzi’yiz! Yoldaşcan’ın “hücum” komutuna uyarak, son mermisine dek çatışan Metin’iz, Şaban’ız! “Bizzsiz olmaz bu işler” diyerek Gazi’den Ümraniye’ye kavganın ortasına koşan Zeynep’iz, Hakan’ız! Fatih’in kızıl bandını şerefle taşıyan, “Biz kazanacağız” şiarını kitlelere mal eden, ölüm orucu şehitleri ve gazileriyyiz! İsmail Cüneyt’in cüretini kuşanan, kendini sürekli yenileyen ama asla uzlaşmayan, bu büyük davanın insanlarıyız!

12 Eylül tasfiyeciliğine olduğu gibi, “kendi tasfiyecilerimiz”e de bayrak açan, karanlığı yararak ilerleyen ihtilalci komünistleriz... Ateşi ve ihaneti gören, ama hiç tereddüt etmeden motorları maviliklere süren bolşevikleriz... Örgütcü ve militan kimliğimizi yeniden kuşanarak, “yeraltında nehirler” yaratınız...

Savaşa ve faşizme karşı, kavga bayrağını yükseltip, NATO’dan IMF’ye emperyalist kurumlara ülkemizi dar eden, 1 Mayıslar’da alanları zapteden, usta ve önderlerimizi gururla göndere çeken, meydanlara dikeniz...

Ve Haziran direnişinde barikatların başında, sokak savaşlarında, en önde dövüşen, en son çekileniz...

Biz çelikten bolşevik müfrezeyiz!..

gidecek ve ardından gerçekleştireceği II. Konferansı ile büyük bir atılım gerçekleştirecektir.

’90 yılındaki Körfez savaşına karşı geliştirdikleri “Savaşa ve Faşizme Karşı Genel Grev/Genel Direniş” çağrıları, bu yönde yoğun ajitasyon-propaganda ve eylem hatıyla; 12 Eylül’ün 10. yılında yükselttikleri protesto eylemleri ve çatışmalarıyla; gençlik içinde artan nüfuzu ve döneme damgasını vuran Boğaziçi işgali, Bornova yürüyüşü gibi eylemleriyle; işçi sınıfında “Devrimci Sendikal Birlik” örgütlülükleri ve bizzat önderliğini yaptıkları direnişlerle; emekçi memurların sendikalaşma mücadelesine büyük katkılarıyla; sanatsal alanda açılımlarıyla işçi ve emekçiler arasında hızla etkinliğini arttıracak, ülkenin dört bir yanına yayılacaklardır.

12 Eylül yıllarında devrimin yüz akı olmanın, mücadelenin tüm cephe-lerinde direniş destanları yazmanın prestiji, bu yıllarda meyveye durur. 12 Eylül faşizminin en karanlık günlerinde devrimci

inancını korumuş, zulümlerin en katlanılmazına boyun eğmemiş “yekpare mermerler”, yeni kuşağa da kendi özelliklerini vererek, onlarca, yüzlerce kadro yetiştirirler. Bu kadrolarla direnişler, işgaller, yürüyüşler, eylemler örgütlenir; Boğaziçi’ler, Gazi’ler yaratılır. Yunus’lar, Eralp’ler, Nilgün’ler, Zeynep’ler, Hicabi’ler yetişir ve her biri kavganın doruklarında ölümü göğüsler... Sadece basit bir “geleneğin izi”ni sürüş değildir bu. Geleneği ile riye taşıma, kitlelere yaymadır. Remzi’nin teşhir masasına vurduğu tekmede olduğu gibi. Şaban’ın son kurşununa dek çatışıp “Yaşasın Partimiz!” sloganıyla can vermesi gibi...

Şehitlerin kanıyla yazılmıştır bu tarih... İleriye doğru her gelişmede, her kilometre taşında onların büyük özverileri, canları vardır. Ve geride kalanlardan tek istekleri; bu yapıyı daha da büyüt-meleri, devrime taşımalarıdır.

Ne var ki, şehitlerin bu vasiyetini unutanlar çıkacaktır. Onlara bağlılıklarını kaybedenler, yüreklerindeki ateşi söndürenler, yapının ulaştığı aşamayı göremeyip gelişimin önüne dikilenler, devrime karşı sorumluluklarını yitirenler olacaktır. Yaklaşık 20 yıllık emeği, binbir zorluk ve meşakkatle katedilen yolu, dökülen ter ve kanı bir çırpıda heba edenler, onun en temel özelliklerini kaybet-tirmeye başlarlar. Ve gecenin en uzun, günlerin en kısa olduğu o karanlık 21 Aralık 1997 günü, kapkara bir karara imza atarlar. Başlattıkları ideolojik-siyasi-örgütsel tasfiyeyi, fiili tasfiye ile tamamlarlar...

Ama elbette “sabahın bir sahibi vardır.” Ve elbette yaptıkları-nın hesabını soran çıkacaktır.

Ayakta kalmayı başaran bir avuç komünist ise, yine bir Şubat ayında “dalgaları karşılayan gemiler gibi/karanlıkları yara yara” bir güneş gibi doğacaktır yeniden bu toprakların üzerinde. “Yeniden doğuş” derler buna. Tasfiyeciliğe karşı devrimci duruşun, bolşevizmin çıkışıdır bu.

İlk doğumdan çok daha sancılı, uzun bir süreç vardır önlerinde. Ama inançlarını, umutlarını hiç yitirmezler. Şehitlerine, tarihlerine dayarlar sırtlarını, yok edilmek istenen geleneklerine. Köklerinden kopmadan, onun özsuyu ile beslenir, yataklarını yavaş yavaş büyüten “yeraltı nehirleri” olurlar. “İhtilalci Komünist” yıllar sonra yeniden yayın hayatına girer. “Kesilmiş bir kol gibi, omuzbaşında hissedilen boşluğu” doldurur. Bildiriler görülür kapıaltlarında; afişler, pankartlar, duvar yazıları süsler, şehrin en merkezi yerlerini. Korsan gösteriler gerçekleşir, kuru-luşta, şehitler ayında, 1 Mayıs’larda...

Zindanlarda da yeniden ihtilalci komünizmin direniş çizgisi yükselir. Fırar girişimlerinin, barikatların, fiili direnişlerin başını çeker bolşevik tutsaklar. Ve alınlarına taktıkları kırmızı banda asla leke sürmezler, firesiz bitirirler bu maratona da... Fatih’in öğrenci-sidir onlar...

Nerede bir direniş varsa, bolşevikler oradadır bütün gücüyle. Beyazıt’ta çatışmalı 8 Martlarda, kuşatmayı yaran Saraçhane 1 Mayısında, İzmit’te SEKA direnişinde, Ankara’da TEKEK çadırında, yasaklı 1 Mayıslarda Taksim çatışmalarında... Ve İstanbul’dan Antakya’ya, Eskişehir’den Adana’ya tüm ülkeyi saran görkemli Haziran direnişinde...

İlk olarak ’79’da yükselen ve bolşeviklerin elinde ’98 Şubat’ında “yeniden doğan” Şubat güneşi, o günden bugüne ihtilalci komünistleri ve ona gönül verenleri ısıtmayı sürdürüyor.

Bu güneş yükseldikçe, etrafı ısıtmaya başladıkça, çamurlar da bir bir dökülüyor. O kapkara günde kapkara karara imza atanlardan geriye ne kaldı? “Yengeç sepeti” misali kaynayıp durdular, birbirlerini yediler, parçalanıp bölündüler. Dost-düşman herkesin saygısını kazanmış, her tuğlasında, her taşında şehitlerin teri ve kanı olan, o sapasağlam yapıyı tasfiyeye girişmenin vebaliydi bu. Tarih bir kez daha göstermiştir ki, komünist bir örgütü tasfiye etmeye kalkanlar, bunun için egemen sınıfların yöntemlerini kullanlar iflah olmazlar!

Teslimiyetçilik ve tasfiyecilik yenilgiye mahkumdur! Zafer er ya da geç direnenlerin, devrimci duruşta ısrar edenlerin olacaktır!

Bu ay, ihtilalci komünistlerin kuruluş ayı. Her Şubat’ta olduğu gibi bu Şubat’ta da kuruluş günlerini kutlayacaklar. Şehitlerini bir kez daha saygıyla anarak, her zaman onur duydukları tarihlerini yeniden irdelleyerek, kavga bayrağını daha da yükseltecekler...

Doğum günün kutlu olsun!

Bir çürüme ve yozlaşma hastalığı

Dedikoduculuk, genel olarak iyi karşılanmayan, hatta kınanan bir özelliktir. İnsanların özel hayatlarına dönük sırların merak edilmesi ve şurda-burda konuşulup çekiştirilmesi, kimse tarafından onaylanmaz. Ve daha çok işsiz-güçsüz kişilere, ev kadınlarına, kahve erkeklerine özgü bir özellik olarak bilinir.

Ancak işin içine siyaset girince, dedikoduculuğun bu kötü yüzü, bu kadar açık olarak fark edilmez. Onun siyasal bir değerlendirme olduğu yanılması hakim olabilir. Ya da böyle bir kılıfla perdelenir ve yapanlar tarafından meşrulaştırılmaya çalışılır. O yüzden de birçok devrimci, kimi zaman farkına bile varmadan “siyasi dedikoduculuk” hastalığına yakalanabilmektedir. Özellikle son dönemde, bırakalım tek tek devrimcileri, bazı devrimci hareketler de bu hastalığa tutulmuştur. Ve giderek daha geniş kesimleri içine çeken ciddi bir sorun haline gelmiştir siyasi dedikoduculuk.

İşsiz-güçsüz insanlarda, başka evlerin içine dönük olarak ortaya çıkan merak, “işsiz devrimci”lerde de başka yapıların içine dönük bir meraka dönüşmüştür. Devrimci yapıların iç sorunları, iç işleyişleri masaya yatırılmakta, buralara büyüteç tutulmaktadır. İçe dönük açıklamaların satıraraları büyük bir merakla araştırılmakta, bunların içinde, sorunlara ilişkin bilgiler ya da “kanıtlar” bulunmaya çalışılmaktadır.

Tek tek devrimci yapılar hakkında, onların yöneticileri ve kadroları hakkında daha fazla bilgiye sahip olmak, bir övünç kaynağı olabilmektedir. Devrimci bir yapının bir kadrosunun, resmi görüşünün dışında bir çizgiyi savunduğu; yapı içinde görüş ayrılıklarının bulunduğu; kongresinde alınan bir kararın aslında şöyle bir anlama geldiği; eylemdeki resmi tutum şöyle olsa bile ona uymayanların bulunduğu; bir yapının bir bölgede şöyle hatalar yaptığı vb, vb üzerine sınırsız sohbetler yürütülebilmektedir.

Tüm bu bilgiler, rahatça ortaya dökülebilmekte, üstelik bütün bunlar, uluorta ve dizginsiz bir biçimde konuşulabilmektedir.

Konuyu kişiselleştiren ve içe dönük bilgi anlamına gelen herşey dedikodudur. Diğer taraftan, deşifre edilmesi halinde devrimci faaliyete zarar verecek olan herşey de dedikodudur.

Dedikoduculuk örgütsüzlüktür

Son yıllarda, siyasi dedikoduculukta bir artış yaşanmaktadır. Herkes, devrimci yapılar ya da faaliyetler hakkında rahatlıkla konuşabilmektedir. İçinde siyasi tek bir cümle, tek bir fikir bulunmayan, ama devrimciler hakkında “magazin” bilgiler üzerinden yürütülen sohbetler, neredeyse sıradanlaşmıştır. Kimi zaman devrimci çevrelerde, daha çok da, devrimcilere yakın duran ama

Siyasi dedikoduculuk

herhangi bir yapıyla bağlayıcı ilişki kurmayan kesimlerde, konuşulan konuların haddi hesabı yoktur.

Siyasi dedikoduculuğun bu kadar artmasında, son yıllara damgasını vuran örgütsüz devrimcilik, ya da örgüt içinde örgütsüzlük tarzının büyük bir etkisi vardır.

Örgütsüzlük, gerçekte mücadelenin gerisine düşmenin göstergesidir. Ancak örgütsüz insanlar, kendilerini her tür örgütlülüğün muaf ve her tür örgütlülüğün üzerinde görürler. Bir yere aidiyet duygusu yaşamadıkları için, ne kendi örgütlerine ne de başkalarına karşı bir sorumluluk duyarlar. Deyim yerindeyse “sırtlarında yumurta küfesi yok”tur. Bu nedenle de sonuçlarını ve yaratacağı etkileri düşünmeden, herkes ve her şey hakkında bol keseden konuşma rahatlığına sahiptirler.

İster bir yapı içinde olsun, isterse dışında “genel devrimcilik” tarzında olsun, **örgütsüzleşmek, kişinin mücadele dinamiklerinin zayıfladığını, siyasi bakışının gerilediğini, faaliyetlerinin azaldığını gösterir. Gerçekte kendisinin eksikliklerini öne çıkarmaya çalışır.** Bu “başkaları”nın kim olduğu çok önemli değildir. İçinde yer aldığı yapıya karşı da olabilir, başka yapılara karşı da. Kendi dışındaki herkesi ve herşeyi eleştirmeye başlar.

Kendisinin zayıflıkları, siyasal olarak eleştirme kapasitesinin de sınırlı kalmasına neden olur. Bir devrimci yapının eylem çizgisini ya da politikalarını siyasal düzlemde eleştirebilme gücü ve kavrayışına sahip değildir. Bu nedenle, “eleştirme” çabası hızla dedikoduya dönüşür. Tek tek kişilerin eksikliklerini, hatalarını, yaşadığı sorunları ortaya döker. Bu yetmez, iç sorunlara, iç tartışmalara yönelir. Bir toplantıda yaşanan tartış-

malar, iç işleyişte ortaya çıkan zaafılar, alınan ya da alınmayan kararlar, operasyonlar, eylemlerdeki tavırlar vb. her şey konuşma malzemesi olur.

Mücadeleyle bağları zayıflayan biri, bunu gizlemeye çalıştığında, savrulacağı noktanın sınırını

yoktur. **Daha az iş yaptıkça, daha çok dedikoduya yönelir.** Sadece kendisi yapmakla da kalmaz, çevresinde de dedikodunun yaygınlaşmasına,

diğer insanları sarmasına çalışır. Çevresindeki insanların dikkatlerini de siyasetten ve eylemden uzaklaştırmaya, devrimci faaliyetin “magazin” unsurlarına yöneltmeye çalışır. Ne kadar çok insan dedikoduya yönelirse, kendisinin eksiklikleri o kadar gözlerden gizlenecektir çünkü. Kendi başarısızlıklarını, kendi mücadeleden uzaklaşmasını, başka devrimcilerin sorun ve eksikliklerini anlatarak kapatmaya çalışır. **İşleri ve başarıları azaldıkça, dedikoduları artar. Dedikoduculuk en çok onların işine yarar, en çok onlar tarafından teşvik edilir.**

Dedikoduculuk tasfiyeciliktir

Uzun süren yenilgi döneminin bunda önemli bir etkisi vardır. Yenilgi yılları, tasfiyeciliğin güçlenmesine ve derinleşmesine neden olmuştur.

Tasfiyeciliğin dedikodu üretmesinin bir yanı, devrimci yapıların mücadele çizgisinde yaşanan sağa kayıştır. **Siyasette reformist eğilimler gelişirken, örgütlenmede de gevşeklik ve şekilsizlik ortaya çıkmıştır.** Düzeniçi politikalar, mücadele ve örgütlenme biçimleri ağırlık kazanmaya başlamıştır. Düzeniçi mücadele ise, sağlamlık ve ilkeliliğe ihtiyaç duymaz. Disiplin ve kurallar ikinci plana düşer. Yapı gevşedikçe, her türlü yozlaşma ve hastalığın yeşereceği barınaklar olmaya başlar.

Diğer yanı ise, mücadelenin hızının kesilmesi-nin yarattığı boşluklardır. “24 saatini devrime adanmak” kavramı, genellikle, pratik olarak 24 saat “koşturmak” olarak algılanır. Eylemden eyleme, mitingden gösteriye, ajitasyon-propaganda faaliyetinden dergi dağıtımına, sürekli olarak “koşturmak”... Kapitalizmin herşeyi “hız”a endekslemesiyle de bağlantılıdır bu algılama tarzı. “Hız” varsa faaliyet vardır, hız yoksa demek ki ortada somut bir iş de yoktur. Yoğun bir sabır ve ince bir emek gerektiren faaliyetler, (okuma, siyasi çalışma yürütme ve insan örgütlenme faaliyetleri mesela) “koşturmak” kapsamına girmediği için, faaliyet olarak görülmez.

Bu kadar yoğun bir pratik iş temposu yok ise, bu defa insanlar kendisini boşlukta hissetmeye başlarlar. Ve devrimin dolduramadığı bu boşluklar, düzen alışkanlıkları tarafından doldurulur.

Oysa devrimci faaliyet, ne tek başına pratik işlerden ibarettir, ne de “24 saatini devrime adanmak” sadece kesintisiz ve yoğun bir koşturma anlamına gelir. Bunun siyasi ideolojik gelişim ve örgütlenme yanları da vardır; ancak genellikle “faaliyet”ten sayılmaz, göze görünmez. Oysa örgütlenme; sistemli, sabırlı bir emeği gerektirir. Hem de üzerinde düşünülmüş, yoğunlaşmış bir emektir bu. Keza siyasi gelişim için de harcanan emek, hiç de küçümsenmeyecek bir zaman alır. O yüzden de örgüt faaliyetini içselleştirmiş bir kadronun, yenilgi dönemlerinde bile boş-işsiz kalma ihtimali yoktur. Esasında **doğru çalışan bir kadronun hiçbir dönem dedikodu yapacak, ya da yapanları dinleyecek zamanı olmaz.**

Ama bundan daha önemli olan, **dedikoduculuğun, devrimci yaşamda asla yerinin olmadığını bilmek ve buna uygun bir tavır alabilmektir.** Bunu da ancak her dönem ve her koşulda devrimci kalanlar başarabilir.

Dedikoduculuk, bireyciliktir

Dedikoduculuğun özünde, başkasının kendinden daha kötü olmasına sevinme vardır.

Sosyalizm, birbirine sarılarak, birbirine güç vererek ilerlemektir. Sosyalizm, rekabete değil, yaratıcı yarışmaya dayanır. Sosyalist insan, başkalarının başarılarından, olumluluklarından, kazanımlarından, üstünlüklerinden öğrenmeye çalışır. Kendisi yapamamış olsa bile, devrimin-insanlığın yararına yapılan her işten mutlu olur. Çünkü sosyalizm, bireyselliği değil, kolektifi öne çıkarır. Bireyin başardığı her şey kolektife malolur, kolektifin başarısı bireyi zenginleştirir.

Kapitalizm ise kötü rekabete dayalıdır. Kapitalizmde yükselmenin tek bir yolu vardır; başkalarının üzerine basmak. Birisi yükselirken, başkasını aşağıya itmek zorundadır. Sadece “ben” vardır kapitalizmde. Başkasının başarısının yarattığı tek duygu çekememezliktir. Kendi dışında gerçekleştirilen her başarıyı gölgelemek için adeta bir yarış verilir.

Devrim ve sosyalizm fikrinden uzaklaşan birinin, kapitalizmin sınıfsal özelliklerini daha fazla taşımaya ve göstermeye başlaması kaçınılmaz bir durumdur. Kötü rekabet ve kıskançlık da, kapitalist sistemde başkalarının başarılarına karşı gelişen bir duygudur. Dedikoduculuğun kaynağında bunun olması şaşırtıcı değildir.

Dedikoduculuk, devrim ve sosyalizm fikrinden uzaklaşmadır. Sürekli olarak başkalarını kötülemek, başkalarının eksikliklerini anlatmak, kendi eksiklerini bunlarla kapatmaya çalışmak, kolektivizmden ve devrimin genel çıkarlarından kopuştur. Anlatımlarında, kendi dışındakileri hem küçümseme, hem de bu duruma sevinme vardır. Çünkü birileri ne kadar kötü ise, kendilerinin eksiklikleri o kadar görünmez olacaktır. Hata yapanların üzerine basarak yükselmeye, kendilerini bu şekilde göstermeye çalışırlar.

Çok kötü bir sevinçtir bu. Çünkü devrimci bir yapının güç kaybetmesi, genel olarak devrimin güç kaybetmesidir aslında. Devrimcilerin yaptığı her hata, kitlelerin gözünde devrimin prestijini sar-

sar. Mücadeleyi bırakan her insan, kaybedilen her mevzi, kitleleri devrim ve sosyalizm fikrinden uzaklaştırır. Bir devrimci yapının ya da kadronun reformizm saflarına kayması, görüş ayrılıklarıyla ya da iç sorunlarla uğraşması, diğer devrimcileri güçlendirmez, tersine güçten düşürür.

Bu nedenle devrimcilerin yapması gereken, gördükleri hataları düzeltmek, başarısız olana yardımcı olmak, devrim saflarından geriye düşeni tutmaya, reformizme kayanı engellemeye çalışmaktır. **Dedikoducu, eksikliklere sevinir; devrimci ise, eleştirinin içeriğinde sert, üslubunda kazanıcı olmaya çalışır. Başka devrimci yapıların saflarında olanların bile eksikliklerini gidermeyi, devrimci yanlarını güçlendirmeyi hedefler.** Eleştirilerin dozu ne kadar sert olursa olsun, asıl amaç düzeltmek ve devrim saflarına kazanmaktır. Bu aynı zamanda kitlelere ve diğer devrimci yapılara da önderlik etmenin tek yoludur.

Devrimci yapıların ya da tek tek devrimci kişilerin güç kaybetmesinin kimseye faydası yoktur, olmaz. Bu güç kaybına sevinecek olan tek unsur kapitalizmdir, karşıdevrimdir. Ve tabi ki, bir de devrim saflarının gerisine düşmekte olan dedikoduculardır. Tıpkı batan gemiyi uzaktan seyreden fareler gibi. Gemiyi ilk onlar terk eder, sonra da herkesin gemiden kaçması ve geminin batması için dua ederler. Böylece kendi haklılıkları ortaya çıkacaktır.

Dedikoduculuk, ilkesizliktir

Dedikoduculuk, gizlilik konusunda hiçbir kural ve ilke tanımaz. Öğrendiği her türlü bilgiyi dedikodu malzemesi haline getirmekten çekinmez. İşine yarayacağını düşündüğü her türlü bilgiyi anlatır, yayar, bu konuda kanıtlar toplar ve sunar, hatta daha ileri giderek yayın organlarında yazar.

Oysa gizlilik, devrimci kalmak isteyen her yapı için olmazsa olmazdır. Lenin, ünlü “Ne Yapmalı” adlı eserinde, “devrimciler örgütü”nün özelliklerini sıralar ve “gizlilik” ilkesini, sıraladığı tüm ilkelerin en önemlisi olarak addeder. **Bu ilke, karşıdevrimin darbelerine karşı, devrimci yapının en etkili zırhıdır. Dedikodu, işte bu zırhı deler ve devletin darbelerine açık hale getirir.**

Devrim mücadelesinin adına yaraşır bir biçimde verilebilmesi ve başarıya ulaşabilmesinin tek koşulu, ilkeli ve kurallı olmaktır. **Bu mücadeleye baş koyanların da ilkeli, kurallı, disiplinli olmaları şarttır. Dedikoduculuğu iş edinenlerle, böyle bir savaşım verilemeyeceği ortadadır.**

Dedikodu, ilkesizlik, kuralsızlıktır. Herkesin her şeyi bilmesi ve konuşmasıdır. Dolayısıyla devrimci bir yapının en büyük düşmanıdır. Çünkü devletin kulağına giden her türden “iç bilgi”, devrimci bir yapıya zarar verir. İster devrimci yapılar hakkında olsun, isterse tek tek devrimciler hakkında olsun, anlatılan her dedikodu, mutlaka bir yerden bir darbe indirecektir. Bu nedenle, dedikoduya karşı tavır almak ile ihbarcılığa karşı tavır almak arasında çok kalın bir çizgi yoktur.

* * *

Yukarıda sıraladığımız çeşitli etkenler, siyasi dedikoduculuğun son dönemde giderek artmasına neden oldu.

Devrimci hareketler hakkında eleştiriler, polemikler elbette ki yapılacaktır; bu siyasi faaliyetin önemli bir parçasıdır. Ancak bunu yaparken iki unsuru kesin olarak dikkate almak gerekir.

Birincisi, bu eleştiriler, her şeyi deşifre etmeye götürmemelidir. İç bilgiler, eleştiri malzemesi haline getirilemez. Öte yandan tek tek kişilerle uğraşmadan, siyaseten eleştiri yapılmalıdır. **İkincisi, eleştiri dışlayıcı değil kazanıcı olmalıdır.** Dedikodu dışlanır, siyasi eleştiri ise mutlaka dikkate alınır.

Dedikodu batağına batanlara karşı, tutum çok net olmalıdır! Onlar, niyetleri ne olursa olsun, objektif olarak devrim cephesini zayıf düşürmektedirler. O yüzden de **ister ikili konuşmalarda, isterse çeşitli kurumlarda olsun, dedikodu yapılmasına kesin bir tutum almak, konuşulmasını engellemek, devrimci bir görevdir.**

Kurumlarımızda devrimci yapılar hakkında siyasi eleştiri kapsamı dışına çıkacak herhangi bir şeyin konuşulmaması zaten oturmuş durumdadır. Ancak dedikoduculuk öylesine yaygınlaşmış durumdadır ki, ne kadar dışında kalmaya çalışsak da, bir biçimde bizi de içine çekmeye çalışanlar çıkmaktadır. Bunlara karşı çok daha uyanık olmak ve bizi içine çekmeye çalıştıkları bataklıktan olabildiğince uzak durmak zorunludur.

Devrim saflarında bir biçimde yer alan herkes, faaliyete kattıkları ile varlığını ortaya koymalıdır; başka devrimciler ya da başka örgütler hakkında öğrendiği “iç bilgiler” ile değil. Bu bilgileri anlatarak kendisinin “ne kadar ileri bir devrimci” olduğunu değil, ancak ve ancak ne kadar “örgütsüzleşmiş” bir dedikoducu olduklarını gösterirler. Ve bunun bizim gözümüzdeki yeri oldukça aşağıdadır.

Değer verdiğimiz tek şey, devrim saflarında duran kişinin, kendisinin ne kadar sağlam ve tutarlı olduğu, kapitalizmin kirlerinden arınmaya ve devrimcileşmeye ne kadar istekli olduğu, mücadele etmeye ne kadar kararlı olduğudur. Her yeni devrimcinin kendisini vurması gereken mihenk taşı budur.

Tekirdağ 2 Nolu F Tipi'nde iki tutsağın çok ağır şekilde dövüldüğü aileler tarafından bildirildi. Gebze Cezaevi'nden DHKP'li kadın tutsaklar, mahkeme ve hastane sevkleri sırasında "Devrimci avukatlara özgürlük" yazılı kokartları taktıkları için saldırıya uğradılar. Aileleri aracılığı ile yaptıkları açıklamada, üst araması sırasında şiddete maruz kaldıklarını, iki arkadaşlarının 15 gün hüce cezası aldığını belirttiler.

Diğer yandan hapishanelerden tabutlar çıkmaya devam ediyor. Bitlis E Tipi'nde tek kişilik hücrede tutulan Seyithan Taşkıran, kalp krizi sonucu yaşamını yitirdi. Adalet Bakanlığı'nın verilerine göre hapishanelerde son 13 yılda 2300 mahkum yaşamını yitirdi.

Buna karşın 500 civarında olduğu belirtilen "hasta tutsaklar" halen içeride tutuluyor. Bunlardan 163'ünün "ölüm döşeginde" olduğu söylenmesine rağmen, gereken adımlar atılmıyor.

Ağır hastalar içinde olan ve halen Kandıra 2 Nolu F Tipi'nde tutulan Abdullah Kalay, Ocak ayının başlarında kalp krizi geçirdi. Geç müdahaleden dolayı Kalay'ın sağlık durumu iyice kötüleşti. Kalay hakkında daha önce Kocaeli Üniversitesi Adli Tıp Anabilim Dalı tarafından "cezaevinde kalamaz" raporu verilmişti. Avukatlarının yaptığı açıklamaya göre, savcılık, bu kararı yeterli bulmayarak İstanbul Adli Tıp Kurumu'na göndermiş. Bu da daha 6 ay ile 1 yıl kadar bir süre,

Hapishanelerden tabutlar çıkıyor

dosyanın bekletileceği anlamına geliyor.

"Cezaevinde kalamaz" raporu olan bir başka tutsak, Halil Güneş. 22 yıldır cezaevinde olan Güneş, mamayla besleniyor ve artık konuşmakta bile güçlük çekiyor. Ailesi her yere başvurduğu halde, Güneş de tahliye edilmiyor.

Sözde anayasanın 56. Maddesi, devleti bu konuda zorluyor. "Devlet, herkesin hayatını, beden ve ruh sağlığı içinde sürdürmesini sağlamak zorundadır" diyor mesela. Buna devletin cezaevlerinde bulunan kişiler de giriyor doğal olarak. Gerçekte ise devlet "kasten adam öldürme" suçunu işliyor.

İçeriden yeni tabutların çıkmaması için, hasta tutsakların bir an evvel salıverilmesi gerekiyor. Yüzlerce tutsak ve ailesi, bunu bekliyor.

Çocuk mahkumlara işkence

Cezaevlerinde tutulan çocuklara yönelik sistematik işkence sürüyor. Geçtiğimiz yıl, Pozantı Cezaevi'nde çocuk mahkumların işkence, tecavüz ve cinsel istismara uğradığı açığa çıkmıştı. Sonrasında o çocuklar Ankara Sincan Cezaevi'ne sürgün edilmişlerdi.

Benzer uygulamaların şimdi Sincan ve İstanbul-Maltepe Çocuk Cezaevi'nde yapıldığı ortaya çıktı. Bunların içinde Pozantı'dan sevk edilen çocuklar da var.

İnsan Hakları Derneği'nin hazırladığı rapora göre, 1 Ocak günü sabah sayımında, hasta olan bir çocuk tutsağın, sayım için yataktan çıkmaması üzerine gardiyanlar saldırıya geçti. Koşullara önce gaz sıkıldı, çocuklar suyla ıslatıldı ve hortumlarla dövüldü. 12

çocuk tutsak, 50 kadar gardiyanın saldırısına uğradı; elleri kelepçelenerek dövüldü.

Açık görüşe gelen aileler, çocukların vücudunun değişik bölgelerinde yara, morluklar, şişme, kızarıklıkla tespit edince, İHD'ye başvurarak harekete geçirdiler. Avukatlarının katılımıyla yapılan basın açıklamalarında, bu durumu kamuoyuna duyurdular.

Cezaevine giden heyete, "siyasi nedenlerle cezaevinde tutulan çocuklar, sayım sırasında yaşanan saldırıları" anlattılar. Bu çocukların bir odaya kapatıldıkları, odanın ışığının söndürüldüğü, kendilerine ve avukatlarına küfürler eşliğinde tekme tokat dövüldükleri söylendi. Görüşükleri çocuklar, çıplak arama işkencesine maruz kaldıklarını anlattılar. Ayrıca çocukların aynı koşu kalmak istedikleri kişilere izin verilmediği, kaloriferlerin yanmadığı, banyo yapamadıkları, içecek su verilmediği, tuvalet suyunu içmek zorunda kaldıkları duyuruldu. Keza havalandırma ve iletişim haklarının da ellerinden alındığı bildirildi. İHD heyeti, çocukların hastanede doktorlarla iletişim kurmasının askerler tarafından engellendiğini söylediler.

Sincan'da gerçekleşen işkencenin ardından İstanbul-Maltepe Cezaevi'ne götürülen çocuklar, burada da işkenceye maruz kaldılar. Tek kişilik odalara konulan çocuklar, dayak ve işkenceyi protesto etmek için açlık grevine başladılar.

Olayın ardından Adalet Bakanı Bekir Bozdağ'ın yanıtılaması için BDP milletvekilleri tarafından soru önergesi hazırlandı. ÇHD'li avukat Güçlü Sevimli'nin ziyaretten sonra açıklamalarına göre çocukların birçokunda yaralar ve sakatlanmalar mevcut.

Devrimci tutsakların dergimize gönderdiği bize ulaşan yeni yıl mesajlarını kısaltarak yayınlıyoruz.

Tutsaklardan yeni yıl mesajları

İnsanlara Ortaçağ karanlığında bile görülmemiş bir şekilde zulmeden, sağlam

Merhaba yürek dostlarım,

Bir yılı daha geride bırakarak yeni bir yıla merhaba diyoruz... Bu barbar sisteme karşı "yeni bir yaşam mümkündür" iddiasıyla başta Gezi direnişiyle birlikte coğrafyamızın dört bir yanına yayılan direniş geleneği, gerçek anlamda sermayedar haydutları tehdit etmiştir... Tüm doğanın ve insanlığın bu kokuşmuş sistemden tek kurtuluş yolu, devrim ve sosyalizmdir. 2014 yılı, devrim ve sosyalizm yılı olsun! Biz devrimci sosyalist tutsaklar olarak, bu inançla siz yürek dostlarımız Devrimci Duruş ve Yediveren Yayıncılığın tüm emekçilerinin şahsında, işçi ve emekçilerin, ezilen dünya halklarının yeni mücadele yılını en içten devrimci duygularla kutluyoruz. O proleter yüreğinizi selamlıyoruz. Ser sala we nu piroz be!

Islak suskun geceler çökmüş

Yerkürenin üstüne

Puşt uyur, çakallar uyumaz

Pusuya yatmış faşistler

Koşun çocuklar koşun

Girmeyin zalimin menziline

(...)

Binlerce kızıl gül karanfil

Binlerce yıldız birleşecek

Huma kuşu misali rüzgara durup

Enternasyonal haykıracağız

Yüreğimizi yoldaşça birleştirip

Yeni yıl umudun yılı olana dek savaşaacağız

Hep birlikte selama duracağız

Toprağa düşen canlarımıza...

Mehmet Yamaç (Azad)

1 Nolu F Tipi Hapishanesi C-84 Tekirdağ

Merhaba sevgili dostlar

2014 yılı yaklaşıyor ve bu nedenle sizlere misafir olmak istedim. Umuyorum yeni yıl hepimizin mücadelesiyle daha özgür ve adil bir yıl olacak. Yeni mücadele yılınızı kutluyor, hepinize yeni yılın sağlık, başarı ve mutluluk getirmesini diliyorum. Sevgi ve saygılarımla...

Ramazan Şevket Yılmaz

1 Nolu F Tipi Hapishane Kocaeli

Bütün iyi kitapların sonunda

Bütün gündüzlerin, bütün gecelerin sonunda

Meltemi senden esen

Soluğu sende olan

Yeni bir başlangıç vardır.

...

Nedensiz bir çocuk ağlaması bile

Çok sonraki bir gülüşün başlangıcıdır.

Edip Cansever

olanların hastalandığı, hastalanan tutsakların ölüme terk edildiği, sağlıksız, insani koşulların olmadığı, gökyüzünün dahi esaret altına alındığı bir yerden, yeni yıla yeni umutlarla sizinle birlikte HOŞGELDİN diyoruz. Yeni yılın yeni atılımlara, yeni başlangıçlara vesile olması dileğiyle çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

Arkadaşınız Rauf Erdem

E Tipi Cezaevi C-11 Amasya

"Kapital iktidarda kaldıkça, değil yalnızca toprak, değil yalnızca insan emeği ve insan kişiliği, değil yalnızca bilim, herşey, herşey alınıp satılacaktır." (Lenin)

Merhaba değerli arkadaşlar

5 Aralık günü "sürgün sevk"le Sincan 1 Nolu F Tipi hapishaneye getirildim. Kırıkkale F Tipi'nde hiçbir açıklama yapılmadan gerçekleşen sevk, tam bir işkenceye dönüştü. F Tipleri'nde yazılı olmayan yasalar ve keyfi uygulamalarla devrimci tutsaklar sindirilmeye çalışılmakta. Bu yaşadıklarımı yazarak, siz dostları bilgilendirmek ve derginizi takip etmek istiyorum. Şimdiden biz devrimci sosyalist tutsaklara gösterdiğiniz dayanışma ve paylaşım için teşekkür ediyorum.

2014 yeni mücadele yılınızı kutluyor, tüm PDD çalışanlarına başarı dileklerimi iletiyorum. Selam ve dostlukla...

Ali Şimşek

1 Nolu F Tipi Hapishanesi

C-68 Sincan-Ankara

“Şarkılarımız
Varoşlarda sokaklara çıkmalıdır
Şarkılarımız
Evlerimizin önünde durmalı
Camlara vurmali
Kapıların ellerini sıkmalıdır
Sıkmalıdır acıtana kadar
Kapılar bağlı kollarını açana kadar....”

Merhaba,

Sizler şarkılarımızda bir nefesken, bizler de şarkılarınızda bir nefes olma umuduyla “yürüyoruz”. Tüm bağlı kollara kucaklar dolusu sarılmak umuduyla “yürüyoruz.”

Yeni yılda bağlı kolların daha fazla açılmasını, daha fazla insanla kuçaklaşmanızı umuyor, diliyorum. Yeni yılın çalışmalarınızda başarılar, yaşamınızda mutluluklar getirmesi dileğiyle selam ve sevgiler...

Not: Geçen yıl yayınlarınız düzenli olarak elimize ulaştı. Bunun için çaba harcayan, emek veren tüm arkadaşlara teşekkürler...

K. Hasan Çoban
1 Nolu F Tipi B2-7-40 Sincan-Ankara

“Ey bilim ekenler halk tarlasına
Eğer güveniniz yoksa o toprağa,
cılızsa ektiğiniz tohumlar,
inancınız az, gücünüz eksikse,
yüzünüz gülmeyecektir hasat gününde
Tanelerin boş çıkmasına hazır olun!
Neredesiniz yiğit kişiler, dinç yüzlüler?
Gözüpek, kararlı ve bilinçliler?
İleri!...
Bilge, iyi ve sonsuz olanı ekin
Ekin ve gözleyin
Halkın neler yaratabileceğini..”

PDD okurlarına ve emekçilerine, Merhaba

Eşit, özgür, adil bir dünyayı yaratmak uğruna bedel ödemekten çekinmeyenlerin ve yaşamın emekçileri olan devrimci tutsakların en içten duygularıyla 2014 yılınızı kutlar, selam ve saygılar sunarız.

Çalışmalarınızda ve yaşamınızda başarılar daim olsun... Kızıl selamlar.

Not: Yayınlarınız bize ulaşıyor, teşekkürler.

Erzurum H Tipi MKP dava tutsakları
Özgür Çelik Erzurum

Haramilerin saltanatını yıkacağız!

Sevgili dostlar... Yeni bir kavga yılına girmenin heyecanını yaşıyoruz. Kavgamız büyük ve zorlu... Daha çok cengimiz var hasımlarımızla... Maviye bezenmiş özgürlük yürüyüşümüzde çok kayıplar vereceğiz, çok acılar yaşayacağız, biliyoruz. Ama acılarımız umuda gebe bir annenin doğum sancıları... Acılarımız, halkımızla-haklılığımızla nikahlı bilimimizle soluduğumuz havaya bir ses, bir nefes... Hasımlarımızın çürümüşlüğünden şüphe yoktur. Her yerinden cerahat akan bu düzeni iyi biliyoruz, iyi tanıyoruz. Çanlar, emperyalist-kapitalist haramiler için çalıyor... Gong sesi işitilmiştir... Gong sesi, Van'da üşeyen çocuğun gözleridir... Gong sesi, Roboski'de kıyılan canların yürüyüşüdür... Gong sesi, kentsel yağmayla yerlerinden-yurdundan edilen insanların “bizleri kediler gibi çuvala koyup dağ başına atar gibi atıldılar yıllarca havasını soluduğumuz mahallemizden” diyen sessiz çılgınlardır... Ve gong sesi, Gezi'de isyan halayına durmuş milyonların işiyan ritmidir... Bu sesi büyütüp haramilerin düzenini yıkacağız... Halkımızın yerel öfkesini örgütleyecek sömürü sultasını ortadan kaldıracacağız... Halkımızın yerel öfkesini örgütleyecek sömürü sultasını ortadan kaldıracacağız... umut, iktidara

o görkemli günde hep birlikte taşınacaktır... Buna sonsuzca inanıyoruz... Yeni yılda kendimizden, birbirimizden beklentimiz çok. Bu inanç ve coşku yeni yıl yemini-miz olsun! Yeni yıl, bizim ve halkımızın olsun! Hepinizi coşkuyla sımsıkı kucaklıyor, yeni kavga yılınızı kutluyorum.

Bafra T Tipi
Hapishanesi
Tutsak Partizanlar
Süleyman Rüya
Bafra-Samsun

“Sükun yok
Hareket var!
Bugün yarına çıkar
Yarın bugünü yıkar!
Ve durmadan akar

akar
akar...

O duvar,
O duvarınız,
Vız gelir bize vız!...” (N. Hikmet)

Sevgili arkadaşlar

Unutulmayacak bir yılı geride bıraktık. Haziran direnişinde hapishanede olmak, bize çok zor geldi... Haziran direnişinin daha yükseklerle taşınacağı 2014 yılının, alanlarda buluşacağımız bir yıl olması dileğiyle, hepinizi sıkıca kucaklıyorum. Sevgilerimle...

Ulaş Dil

Kandıra 2 Nolu F Tipi Hapishanesi -Kocaeli

“Biz şimdi alçak sesle konuşuyoruz ya,
sessizce birleşip sesizce ayrılıyorz ya,
canımız çay demliyor ya güzel günlere
sevgilimizse çiçek koyuyor ya bardağa
sabahları işimize gidiyoruz ya sessiz sedasız
bu, böyle gidecek demek değil bu işler
biz şimdi yan yana geliyoruz ve çoğalıyoruz
ama bir ağızdan tutturduğumuz gün hürliğün havasını
işte o gün sizi tanrılar bile kurtaramaz.”

(Cemal Süreya)

Merhaba sevgili dostlar

2013'te ne çok olduğumuzu gördük. Umudu kardeşçe, yoldaşça büyüttük. Öfkemizi de sevdamızı da sıcak bir ekmek misali bölüştük.

2014'de dayanışmamızı da kavgamızı da büyütme-yi sürdüreceğiz. İyi ki varsınız. İyi ki zulmün ve sömürünün karşısında kol kola omuz omuzayız... Yeni yılınız kutlu olsun...

Ankara Kadın Kapalı Hapishanesi
Tutsak Partizanlar
Resmiye Vatansever Sincan-Ankara

Merhaba

Sımsıcak duygularla çalışıyorum kapınızı yıl biterken... Kocaman bir yıl daha kapanıyor ve bu seneye ömürler verildi gencecik... Ve bu bedenlerde umudlar büyütüldü yarına... 2014'ün umudun büyütüldüğü bir yıl olmasını diliyor, barış dolu, özgürlük dolu yarınlar diliyorum.

Zeynep Avcı Sincan Ankara

Merhaba arkadaşlar,

2013'ün özgürlük ve eşitlik kazanımları üzerinden, 2014'te zafere daha güçlü yürüdüğümüz bir yıl olsun! Bu umut ve duygularla yeni yılınızı kutluyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz. Devrimci selamlarımızla...

MLKP Dava Tutsakları
Sincan
Tahir Laçın 1 Nolu F Tipi
Sincan-Ankara

Merhaba,

Ayakanma, isyan ve direnişlerle dolu bir yılı geride bıraktık. Emperyalizm ve işbirlikçi sınıflar tarih olacak! Çocuklarımızın

kahkahalar atacağı mutlu yıllar mutlaka gelecek! 2014'ün ezilenlerin özgürlük mücadelesinin gelişeceği bir yıl olacağına inanıyoruz. Bu ruh ve inançla yeni yılınızda başarılar diliyoruz.

Yaşa sen özgürlük / Namuslu emeğimiz
bizim / Varsın zindana kapatsınlar / Gerçekler
uğruna bizi!

MKP Tutsakları
Veysel Kaplan-Kocaeli

Merhaba PDD emekçileri

Yine bir Ocak ayının son haftasındayız. Devrim ve komünizm mücadelesinde güneşe erken uğurlamak zorunda kaldığımız yoldaşlarımızı ve dostlarımızı anıyoruz. Gezi'den Tahrir'e halkların ayağa kalkışlarına tanık olduğumuz bugünlerde düşlerimizin gerçekleşeceğine olan inancımızla şehitlerimize bağlılığımızı büyüterek umuda yürüyoruz. / And olsun ki, şehitlerimiz toprakta tohum hasadımız devrim olacaktır. Yüce hatıraları önünde saygıyla eğiliyoruz. Selam ve sevgilerimizle...

Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishanesi'nden
Tutsak Partizanlar
Nihat Konak 1 Nolu F Tipi C-97 Tekirdağ

Sevgili P. Devrimci Duruş'cu düşdaşlar

Yeni kavga yılınızı komünar coşkuyla selamlayarak kutluyorum. Yeni mücadele yılının başta Küçük Asya'dakiler olmak üzere, ezilen halkların dünya komünü düşünün gerçek kılınması kavgasının başarı ve kazanımlarla dolu yaşanmasını diliyorum. Bu uğurda çalışan, mücadele eden tüm düşdaşlara sonsuz başarılar dileyerek, iyi varsınız diyorum... Özgür yarınlarda buluşuncaya değin, sağlık, direnç ve umutla kalın! Asla düşsüz kalmayın! Sevda güzelliğinde nice yeni yıllar sizlerin olsun! Komünarca selamlar...

Haydar Sönmez H Tipi Hapishane K-1 Erzurum

Gezi direnişinde yıldızlaşanlara...

GEZİYOR HAYALETLER/

Küçük asyada geziyor hayeletleri
Ortakça büyütüyorlar cesaret ve cüreti
Mağlup etmek için korku duvarlarını
Üleştiriyorlar her dilim ekmeği düşdaş sofralarında
Ne ütopyalar büyüttülerse özgür geleceğe dair
Ayan kıldılar genç elleriyle gezi komünlerinde
Razı gelmeyiz artık diyor yeninin ebesi kuşaklar
Cevapları her dilden “bu daha başlangıç...”
Ayağa kaldırdılar komünarca gezici akıl ve yürekleri

Düştüler en önden yollara, barikatlara
Üzerlerine sıkılanlara aldırmanın
Şafağın müjdecisi direnç yıldızı oldular.

☆ 1 Şubat 1979- Abdi İpekçi öldürüldü

Milliyet Gazetesi'nin genel yayın yönetmenliğini yaptığı sırada, Mehmet Ali Ağca, Abdullah Çatlı, Oral Çelik gibi faşistler tarafından düzenlenen bir suikastle öldürüldü. Devlet tarafından yönlendirilen sivil faşistler yargılanmadığı gibi, resmi görevlerle yurtdışına gönderildi.

☆ 10 Şubat 1969- 6. Filo eylemi

Amerikan emperyalizminin Türkiye kıyılarına asker çıkarmak istemesine başta öğrenci gençlik olmak üzere işçiler ve emekçiler eylemli güçleriyle destek verdiler. '68 hareketinin öğrenci gençliği, İstanbul ve Ankara'da 6. Filo'nun gelişini protesto ettiler. 16 Şubat'ta gerçekleşen ve bu kez çoğunluğunu işçilerin oluşturduğu protesto eyleminde ise, devlet destekli dincilerin saldırısı sonucu "Kanlı Pazar" olarak tarihe geçen olaylar yaşanır. ABD'nin 6. Filo-

su'nun İstanbul'a gelişini protestosu ve ABD askerlerinin denize dökülmesi, sadece gençlik hareketi açısından değil, Türkiye devrimci hareketi açısından da önemlidir. Çünkü

ülkemiz tarihindeki belli başlı anti-emperyalist eylemlerden biridir. Keza tarihe "Kanlı Pazar" olarak geçen olaylar da, karşı-devrimin provokasyonlarını bilmek açısından önemlidir. O günden sonra da faşizmin bu tür provokatif eylemleri sürmüş ve her defasında "Kanlı Pazar"ı akla getirmiştir.

☆ 11 Şubat 1925- Şeyh Said İsyanı

Elazığ'ın Eğil bucağı Piran köyünde başlayan ayaklanma yaklaşık iki ay sürdü. Şeyh Said'in önderlik ettiği bu ayaklanmaya, bölgedeki dört aşiret de katılmış, devlet güçlerini bölgeden çıkarmayı başarmışlar-

dı. Devlet, bu ayaklanma karşısında seferberlik ilan etti. Takrir-i Sükun Kanunu çıkarıldı, Türkiye'deki sol muhalefete karşı da baskı uygulandı. Şeyh Said ve beraberindekiler Varto yakınlarında yakalandılar ve Diyarbakır'da idam edildiler. Şeyh Said isyanı, Kürt başkaldırıları içinde en önemlilerinden biridir.

☆ 13 Şubat 1967- DİSK kuruldu

Kısa adı DİSK olan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu, 1960'ların başında yükselen sınıf mücadelesinin bir ürünü olarak '67 yılında kuruldu. 1960'lı yıllarda işçilerin yükselttiği militan mücadele sonucunda, Türk-İş'in Amerikan tipi sarı sendikacılık çizgisi, daha fazla açığa çıktı. Türk-İş'ten kopan Lastik-İş, Basın-İş, Maden-İş ve Gıda-İş sendikaları tarafından DİSK kuruldu. Doğal işçi önderlerinin, militan direnişçi işçilerin DİSK'te toplanmasıyla kısa sürede etkinliğini arttırdı. Fakat DİSK genel olarak reformcu bir mevzide kaldı. Başına çöreklenen revizyonist-reformist yöneticiler DİSK'in devrimci sınıf sendikası olduğunu iddia etmelerine rağmen, DİSK, sınıfın sendika ağalarını aşan eylemlerine de hep set oldu. Bunların içinde 15-16 Haziran ve Tarih, en fazla bilinenidir. DİSK, 12 Eylül faşizmi karşısında da hiçbir direniş sergilemeden teslim oldu. 12 Eylül'den sonra yeniden kurulan DİSK, "çağdaş sendikacılık" adı altında daha açık bir sınıf işbirliği ve teslimiyet çizgisi izledi.

☆ 17 Şubat 1600- Giordano Bruno yakıldı

İtalya'nın Napoli şehrinde doğan Giordano Bruno, filozof, astronom, matematikçi ve yazardı. Napoli'de Dominiken Manastırı'na girişiyse teoloji inceledi ve eski filozoflar ve düşünceleri üzerine kapsamlı bir çalışma yaptı. 1576 yılında 'mezhep sapkınlığı' yüzünden hakkında dava açıldı. Soruşturmaya neden olan görüşlerinde ısrar eden Bruno, bir süre sonra Cenevre'ye kaçmak zorunda kaldı. Ama buradan da aynı sebepler yüzünden Almanya'ya gitti. Davetli olarak gittiği Venedik'te kiliseye teslim edilen Bruno, işkencelere rağmen fikirlerinden caydırılmadı. Konuşarak halkı etkilemesini önlemek için ağız bağlanan Bruno, Cempodi Flori meydanında diri diri yakılarak öldürüldü. Bruno, bağnaz Katolik Kilisesi'nin vahşi cezalandırma sistemince öldürüldükten sonra, günümüze kadar, bilim ve ilerleme adına çalışmaları nedeniyle gericiğin saldırısına uğrayanları simgeleyen önemli bir simge oldu.

24 Şubat 1848-

Komünist Manifesto yayınlandı

Marks ve Engels tarafından kaleme alınan Komünist Manifesto, işçi sınıfının siyasal mücadelesinin nedenlerini ve hedeflerini ilk kez bilimsel bir tarzda ortaya koyduğu siyasal bir metindir. Aynı zamanda proletaryanın siyasal partisinin devrimci programı olma özelliği taşır.

Sosyalizm tarihinin en önemli metinlerinden biri olan Komünist Manifesto, "Avrupa'da bir hayalet dolaşüyor: Komünizm hayaleti" diye başlar ve burjuvazinin komünizmden duyduğu büyük korkuyu ifade eder. Ve son sözleri "bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!" dir.

150 yıldan fazla bir zaman önce kaleme alınmış olmasına rağmen ne burjuvazinin komünizm korkusu bitmiştir ne de işçi sınıfının kurtuluşunun kendi eseri olacağı gerçeği. Komünist Manifesto, bugün de güncelliğini ve tarihsel önemini korumaktadır.

☆ 19 Şubat 1972- Ulaş Bardakçı katledildi

THKP-C'nin kuruluşunda önemli bir rol oynayan ve '68 kuşağının yiğit devrimcisi Ulaş Bardakçı, Arnavutköy'de bir evde polis tarafından kuşatıldı. Ulaş, kendinden önce şehit düşen yoldaşları gibi son kurşununa dek çatışarak şehit düştü.

☆ 21 Şubat 1964- Cesar Sandino katledildi

1934'te bugün, Nikaragualı gerilla önderi Augusto Cesar Sandino, ulusal muhafızların komutanı Somoza'nın adamları tarafından kaçırılarak öldürüldü. 1979'da Nikaragua'da iktidarı ele geçiren devrimci "Sandinista Ulusal Kurtuluş Cephesi" (FSLN) adını bu önderinden almıştır. Sandino, Nikaragua'da bir halk kahramanı olarak kabul edilir.

☆ 21 Şubat 1965- Malcolm X öldürüldü

Amerikalı, ünlü siyah Müslüman lider Hacı Malik Şahbaz (Malcolm X) Harlem'de bir dans salonunda düzenlenen bir toplantı sırasında vurularak öldürüldü. Malcolm X, siyah milliyetçiliğini ve siyahların ırklarıyla gurur duymaları gerektiğini savundu. Etkili konuşma yeteneğiyle büyük bir taraftar kitlesi kazanan Malcolm X, hac ziyaretinden sonra görüşlerini değiştirmiş ve tüm Müslümanların kardeşliğini savunmaya başlamıştı.

☆ 26 Şubat 1984- Şair Hasan Hüseyin Korkmazgil öldü

☆ 27 Şubat 1933- Reichstag provokasyonu

Reichstag (Alman Parlamento Binası) Naziler tarafından genel seçimlere bir hafta kala kundaklandı. Faşist Hitler hükümeti, yangının bir komünist tarafından çıkarıldığını öne sürdü ve yangını, parlamento üyesi komünistler ile yangını çıkardığı öne sürdü. Bulgaristan Komünist Partisi Genel Sekreteri George Dimitrov, bu suçlama ile tutuklandı. Dimitrov, faşizmi yargılayan ünlü savunmasını bu davada yaptı. Yürütülen uluslararası kampanya ile Dimitrov serbest bırakıldı. Faşizm bu provokasyonun ardından komünist ve devrimci yayınları yasakladı, toplantı yerleri kapatıldı, seçime girmeleri engellendi. Yangını Van der Lubbe adında birinin üzerine attılar ve onu idam ettiler.

Şubat ayında şehit düşen İhtilalci Komünistler

9 Şubat 1978- Atilla Acartürk

Ankara'da sivil faşistler tarafından katledildi.

17 Şubat 1996- Nurettin Demir

TİKB'nin 19. kuruluş yıldönümü nedeniyle İstanbul Esenler'de yapılan korsan gösteride devlet güçleriyle yaşanan çatışmada sonrasında polislerce katledildi.

22 Şubat 1980- Hacı Köse

İskenderun işçi ve emekçilerinin doğal önderi Hacı Köse, bir bildiri dağıtım sırasında HK'lılar tarafından kurşunlandı. Yaralı olarak kaldırıldığı İskenderun Devlet Hastanesi'nde yoldaşlarının kaçırma girişiminin başarısızlığa uğraması sonucu, yaralı haliyle işkenceye alındı. Ser verip sır vermeyen direnişçi tutumu nedeniyle işkencecilerce katledildi.

23 Şubat 1920-Kızılordu Kuruldu

Ekim Devrimi öncesinde Çarlık askerlerine karşı kurulan, işçi ve emekçilerin bir araya toplanması ve silahlandırılmasıyla oluşan Kızılordu, 22 Nisan 1917'de düzenli eğitimlere başladı. Devrim sürecinde işçiler ve emekçilerle birlikte savaştan Kızılordu, devrim sonrasında resmi olarak 23 Şubat 1918'de kuruldu.

28 Ocak'ta Lenin'in yayınladığı bir kararname ile 20 bin kızıl muhafız ve 200 bin denizcinin eğitimine başlandı. Devrimi korumak için kurulduğu için Kızıl adını aldı. İç savaş sırasında beyaz ordulara karşı tüm imkansızlıklara rağmen zaferler kazanarak, devrimin sağlamlaşmasında başrolü oynadı.

İlk kurulduğu günlerde Kızılordu, ya eski üniformaları ya da düşman ordulardan ele geçen üniformaları giyiyordu. Silah bakımından çok zayıftı. Emperyalizmin silahlandırıp kıskırttığı Denikin ve Kolçak önderliğindeki beyaz orduları geriletirerek, hem emperyalizmin devrimi yıkma umutlarını, hem de işbirlikçilerin iktidarı ele geçirme isteklerini bitirdi.

İç savaş sonrasında sosyalist inşaya geçen Sovyetler Birliği'nde Kızılordu, devrimin en büyük güvencelerinden biri olarak işçi ve emekçi kadrolardan oluşturuldu. Kızılordu, İspanya İç Savaşı sırasında Franco faşizmine karşı Cumhuriyetçiler'e askeri ve siyasi olarak destek verdi. Komünistlerden oluşan taburlar, İspanya iç savaşında büyük başarılar kazanmasına rağmen yenilgiyi engelleyemedi. Ayrıca Çin devrimi sırasında Çinli devrimcileri de eğitip desteklediler.

Kızılordu'nun en büyük başarısı, Alman faşizmini yenmesi ve dünyayı bir felaketten kurtarmasından yaşandı. Emperyalistlerin Sovyetler Birliği'ni yıkmak için başlattığı savaşta, Alman emperyalizmi en büyük kayıplarını, Sovyetler Birliği'nde Kızılordu karşısında verdiler. Tüm Sovyet halklarının desteğini alan Kızılordu, Stalin'in önderliğinde, Berlin'de Reichstag binasına orak-çekiçli bayrağı dikti.

Kızılordu, 1943 yılına kadar Stalingrad'ı bir milyon ölü pahasına savunarak Alman emperyalizminin tüm umutlarını kırmış, dünya halklarına faşizmin yenileceğine dair umut ve coşku vermişti. Sovyetler Birliği, savaşta kendi ürettiği askeri teçhizatla yürütmüş, işçilerin ve emekçilerin üstün yaratıcılıklarıyla zaferi kazandı. Kızılordu adı, kanla bir kez daha tarihe kazındı.

Bugün Kızılordu'yu kitlelere orkestrasıyla tanıtmak isteyen emperyalistler, tarihteki izlerini silebileceğini düşünüyor. Ancak, Kızılordu'nun çaldığı marşlar, hep kanla yazılan notalardan oluşmuş, halkların bilincinde yer etmiştir. Onu popüler kültürün bir parçası haline getirmeye çalışanlar, kitlelerin bilincindeki Kızılordu'yu silemeyeceklerdir.

Kızılordu, faşizmi yenilgiye uğratarak, halkları kendi etrafında kenetleyerek dünyanın üçte birinin sosyalist olmasında büyük bir rol oynadı. Halkların bilincindeki Kızılordu, Berlin'in burçlarına kızıl bayrağı çeken Kızılordu'dur. Stalingrad'da ve Leningrad'da milyonlarca ölü pahasına direnişi sürdüren ve halkla kenetlenen ordu. Halkların umudu, sosyalizme bağlılığını perçinleyen bir ordu. Bunu silmeye hiçbir güç yetmeyecektir.

Hrant Dink 7. yılında anıldı

19 Ocak 2007'de Osmanbey'de Agos gazetesi önünde devlet tarafından katledilen Hrant Dink, 7. yılında on binlerce kişi tarafından anıldı.

Sabah erken saatlerden itibaren Taksim Gezi Parkı yanında toplanmaya başlayan kitle, 13.30'dan itibaren kortejler oluşturarak yürümeye başladı. "Katil devlet hesap verecek", "Faşizme karşı omuz omuza", "Hrant için adalet için", "Biji bratiya gelan", "Türk, Kürt, Ermeni Yaşasın halkların kardeşliği", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam" sloganlarıyla Agos önüne gelen kitleye hitaben, Agos gazetesi bürosundan konuşmalar yapıldı.

Hrant Dink'in katledildiği saatte yapılan saygı duruşunun ardından Gülten Kaya basın açıklamasını okudu. Basın açıklamasında Hrant'ın katledilmesinden Roboski'ye, Gezi şehitlerine kadar birçok katliama değinildi ve yargılama sürecinin adil bir şekilde yürütülmediği, ancak halkların hesabı soracağı vurgulandı. Basın açıklamasının ardından Agos önündeki anma bitirildi ve kitle Taksim'e geri yürüdü. Galatasaray Lisesi'ne kadar yapılan yürüyüşün ardından anma bitirildi.

Anmaya Proleter Devrimci Duruş'un da bulunduğu devrimci kurumlar, döviz ve flamalarıyla katıldılar. Polisin sabahın erken saatlerinden itibaren Taksim Meydanı, Gezi Parkı, Talimhane ve Osmanbey'e giden ara sokaklarda yoğun bir ablukası vardı.

"Bozuk düzende sağlam çark olmaz" mitingi

DİSK, KESK, TTB ve TMMOB'un "Bozuk düzende sağlam çark olmaz! Bu pisliği halk temizler" sloganıyla düzenlediği miting, 11 Ocak'ta Ankara Sıhhiye Meydanı'nda yapıldı. 17 Aralık'ta AKP Hükümeti'nden 4 bakana ve oğullarına yönelik operasyonların yanı sıra, asgari ücret, kıdem tazminatı vb dövizlere ve sloganlara yansdı.

Türkiye'nin dört bir yanından gelen emekçiler, saat 9.00'dan itibaren Hipodrom'da kortejler oluşturdu. En önde ortak pankartların taşındığı mitingte, "Her yer rüşvet her yer yolsuzluk", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Faşizme karşı omuz omuza", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Hükümet istifa" sloganları çok sık atıldı. Kürdistan'dan gelen emekçilerin gündeminde ise Roboski Katliamı ve Fransa'da katledilen Kürt kadın önderler vardı. Temsili kefenlerle yürüyen emekçiler, "Yaşasın halkların kardeşliği", "Roboski'nin hesabı sorulacak" sloganlarını haykırdılar. DİSK'in, TTB'nin ve TMMOB'un katılımı cılız olurken, KESK'in de geçen mitinglere göre katılımı zayıftı.

Mitinge aralarında Proleter Devrimci Duruş, Halk Cephesi, Partizan, ESP, Mücadele Birliği, Kaldıraç, EHP, SDP, ÖDP, EMEP, HDP, Sodap'ın yanı sıra üniversite öğrencileri, Ankara mahalle forumları ve dernekler de katılım gösterdiler. Arama noktasına gelindiğinde, sendikaların geçişinin ardından devrimciler ve ilericiler arama yaptırmadan girdiler.

PDD ise yürüyüşe pankart ve flamalarıyla katılırken kortejden sıklıkla "Bu bozuk düzeni yıkacağız", "Yaşasın devrim ve sosyalizm", "Kurtuluş devrimde sosyalizmde", "Katil devlet hesap verecek", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam" sloganları atıldı. Alana Proleter devrimci duruş pankartı ile "DSB imzalı "Sosyal güvence sosyalizmde! Kahrolsun kapitalizm" yazılı pankart asıldı.

Tüm kortejlerin alana girmesinin ardından program saygı duruşuyla başladı. Sırasıyla KESK, DİSK, TTB ve TMMOB genel başkanları açıklama yaptı. Açıklamalarda yolsuzluk operasyonları, tutuklamalar, asgari ücret zamları, kıdem tazminatına değinildi. AKP'nin işçilere-emekçilere sefalet dayatırken, paraları ayakkabı kutularında çaldıkları belirtildi.

Konuşmalar bitince kitle kürsüden çalan ezgiler eşliğinde halay çekti. Miting programı 13.00'te bitti. Mitinge 10 bine yakın işçi ve emekçi katılım gösterdi.

DEVİRİMCİ BİRLİKLER

Günün yakıcı ihtiyacıdır

Haziran direnişi, kitlelerin devasa gücünü ortaya koyduğu gibi, komünist ve devrimci önderlik boşluğunu, acı bir şekilde gözler önüne serdi. Keza kitle hareketi ne denli güçlü olursa olsun, devrimci bir önderlikten yoksunsa, en fazla kısmi-geçici başarılarla yetineceğini, gerçek bir zafer kazanamayacağını bir kez daha gösterdi.

Ülkemizde güçlü bir komünist-devrimci partinin olmayışı, 12 Eylül'den itibaren tasfiyecilikle birleşen reformizmin artan gücü, direnişlerin -en kitlesel ve en yaygın haliyle Haziran'da yaşandığı gibi- bir biçimde yenilmesine ya da aynı anlama gelmek üzere sönümlenmesine yol açıyor.

Bunu gidermenin en etkili yolu, hiç kuşkusuz güçlü bir komünist-devrimci partinin yaratılmasıdır. Bununla birlikte devrimci örgütler arasında güç ve eylem birliklerini oluşturmak, faşizmin ve reformizmin karşısına birleşik bir güç olarak çıkmak, "olmazsa olmaz" görevlerdendir.

Haziran direnişinden bu yana "devrimcilerin birliği" bir kez daha ve olanca yakıcılığı ile gündeme gelmiş bulunuyor. Direnişin ilk gününden itibaren bu yönde çabamız olmasına karşın, böyle bir birlik o günlerde oluşturulamadı. "Taksim Dayanışması" adı altında reformistlerin ve liberallerin baskın olduğu bir çatıda, direnişe yön verilmeye çalışıldı. Ne var ki, tek tek her devrimci kurumun çabası, reformizmin ve liberalizmin etkinliğini kırmaya yetmedi, yetemedi. Hiç değilse, "Dayanışma" toplantılarına, devrimciler olarak biraraya gelerek ortak kararlarla katılma önerimiz de, "toplantı enflasyonu", "zaman sorunu" vb. gerekçelerle yaşama geçirilmedi. Ta ki, reformistlerin kendi aralarında toplandıkları ve "Dayanışma" toplantılarına ortak kararla geldikleri görülene dek...

Temmuz başında PDD, HC, MB ve Kaldıraç, biraraya gelerek, bu yönde ilk adımı attı. Aynı zamanda birliği genişletme çabalarını başlattılar. Eylül-Ekim aylarında yaklaşık 10 devrimci kurum adına ortak kararlarla "Dayanışma" toplantılarına katılındı. Ve bunun olumlu sonuçları da görüldü. En başta "Haziran şehitlerine ve tutsaklarına sahip çıkma" ve bu yönde eylem kararları aldırmaı başardı. Fakat "Dayanışma"nın reformist-uzlaşmacı karakteri, karar almama konusundaki ısrarı, eylemlerden uzak duruşu halen devam ediyor.

Sonuçta gecikmeli de olsa böyle bir birliğin kurulmuş olması önemlidir. Ancak yeterli olmadığı da görülmüştür. Bu durum, "merkezi platform"dan, "cephesel oluşum"a kadar çeşitli önerilerin tartışılmasını gündeme getirmiştir. Konuyla ilgili düşüncelerimizi yazılı olarak bir kez daha ifade ediyoruz:

1- Devrimci-demokrat kurumların güç ve eylem

birliği, yerine getirilmesi gereken ivedi bir görevdir. Haziran direnişi, bunun gerekliliğini yakıcı hale getirmiştir.

2- Haziran direnişinin ardından kurulan birlik, "Dayanışma"ya ortak kararları götürmekle sınırlı bir darlıktadır. Kaldı ki son toplantılarda bunu yapmakta bile zorlanmaktadır. Her halükarda kararlar ortaklaştırılmalı ve "Dayanışma"nın kabul etmediği durumda, kendi gücüyle yaşama geçirecek hale gelmelidir.

3- Varlığını "Dayanışma"dan bağımsız hale getirmeli, dünyayı ve ülkeyi ilgilendiren önemli gelişmelerde birlikte hareket etmeyi, ortak eylem ve gösteriler örgütlemeyi başarmalıdır.

4- Emperyalizme, gericiğe, faşizme, şovenizme karşı mücadeleyi yükseltmeli, bu doğrultuda hareket eden tüm güçleri bir araya getirmeyi amaçlamalıdır.

5- Önceki yıllarda önerdiğimiz "Savaşa ve Faşizme Karşı Birlik" (SFKB) bugün için de geçerlidir. Bu birlik, yanibaşımızda süren emperyalist savaşa ve emperyalizmin tüm politikalarına, özelde ise faşizmin ve gericiğin saldırılarına karşı direnişi örgütlemeyi esas alan, merkezi bir birlik olmalıdır. Her gelişme için oluşturulan ayrı platformlar yerine, devrimci kurumları temsilen tek bir birleşik güç halini almalıdır.

6- Cephe önerileri, bu konudaki farklı bakışaçıları bir yana, henüz merkezi bir güç ve eylem birliği dahi oluşmamışken gereksiz bir zorlamayı ifade etmektedir. Merdivenin ilk basamağını aşmadan, üçüncü-dördüncü basamaklara ulaşmaya; "erken doğuma" zorlayan bir yaklaşım olmaktadır. Dahası, merkezi eylem birliklerinin yaşama geçmesini de engelleyen bir rol oynamaktadır. SFKB, daha ileri birliklere ulaşmanın ilk adımı olmalıdır. Cephesel birlikler, ancak bu tür birliklerin oturması, gelişmesi ve büyümesi üzerinden gündeme gelebilir.

7- SFKB'yi oluşturan her bir kurum, kendi bağımsız faaliyetlerini sürdürür. Bileşenlerin her birinin birçok konuda farklı politikaları olabilir. Öne çıkardığı farklı bir konu, bir kampanyası da olabilir. SFKB'de birleşilen noktalarda ortak hareket edilecektir. Kararların mümkün olduğunca oy birliği ile alınması esas olmalıdır. Fakat bu sağlanamadığında oy çokluğuna başvurulmalıdır. İlkesel bir durum söz konusu değilse, tüm bileşenler, ortak kararlar doğrultusunda hareket etmelidir.

8- İsmi, biçimi, işleyişi tartışmaya açıktır. Önemli olan içeriğinde anlaşabilmektir. Bunun birinci koşulu, emperyalizme, faşizme, şovenizme ve tüm gericiğe karşı mücadeleyi esas almasıdır. İkinci olarak, devletin saldırılarına ve reformizmin uzlaşmacılığına karşı, devrimci bir güç birliğini temsil etmesidir.

9- Kürt ulusal hareketi etrafında HDK, başını İP'in çektiği ulusalcıların kurduğu "milli birlik", TKP ve CHP'nin 'sol'unu biraraya getiren "sol cephe" gibi birlikler oluşmuştur. Bunlar genellikle seçimlere dönük oluşan birliklerdir. Fakat reformist kesimlerin kendi içinde çeşitli birlikler etrafında bir araya geldikleri görülmektedir. Eksik olan devrimcilerin birliğidir. SFBK, bu yönde atılmış ciddi bir adım olmalıdır.

Bu, tüm devrimci kurumların, işçi ve emekçilere karşı sorumluluğudur.

Her örgüt biçimi bir ihtiyaçtan doğar. Bugüne dek platformlarla bu ihtiyaç karşılanmaya çalışıldı. Fakat geline nokta platform türü biçimlerin yetersiz kaldığı ortada. Esasında bu, uzun süredir görülmekteydi. Çünkü gelişmeler, daha ileri biçimleri dayatıyordu. Bu yönde biz de dahil çeşitli kurumların önerileri oldu. Ne var ki, subjektif yönde yaşanan zayıflıklar, daha ileri adımları atmayı engelledi.

Haziran direnişi, artık bu şekilde gidilemeyeceğini gösteren en sarsıcı gelişmedir. Her siyasal hareket, Haziran sonrası kendine yeni bir şekil vermeye çalışıyor. Egemen kesimlerin blokları çatırıyor, devletin kurumları kendi içinde parçalanıyor, TC tarihinde ilk kez, devlet böylesi bir kaotik ortama sürükleniyor, rejim krizi yaşanıyor. Reformizm ise her zamanki gibi itfayeci rolünü üstlenmiş durumda. Kendi deyimleriyle "çivisi çıkmış düzenin çivilerini yeniden çakmaya" çalışıyorlar. Ve hep birlikte tek çözüm olarak sandığı gösteriyorlar.

Kitleler, öfkeli ve tepkili. Fakat devrimci bir önderlikten yoksun. İlk günler sokaklara çıkmasına rağmen, bu boşluktan dolayı arkası gelmedi. "Dayanışma" tıpkı Haziran'da olduğu gibi, kitleleri yüz üstü bıraktı. Devrimci bir birlik ve devrimci bir basınç olmadığı sürece, "Dayanışma"nın harekete geçmeyeceğini defalarca gördük. **Reformizmin etkisini kırarak, onun manyetik alanında olan kesimleri devrimcilere yaklaştıracak bir devrimci güç birliği olmadan; kitlelere güven verecek bir önderlik yaratılmadan, bu kaotik ortamdan devrimin kazançlı çıkması sağlanamaz.**

İşçi ve emekçiler, "AKP mi CHP mi", "kırk katır mı kırk satır mı" sözde seçeneği ile karşı karşıyalar. Her ne kadar "bu pisliği devrim temizler" sloganı, yeniden yaygınlık kazanıyorsa da, geniş kitleler nezdinde devrim, somut bir seçenek olarak görülüyor. Objektif olarak böylesine olgunlaşmış bir durum söz konusu olduğu halde, ne yazık ki, subjektif eksikliklerden dolayı bu başarılamıyor.

Devrimi, kitlelerin somut bir talebi, tek alternatif haline getirmek, her komünist ve devrimci yapının varlık koşuludur. Bugün bu yönde atılacak en önemli adımlardan biri de, devrimci bir güç birliği yaratmaktır. Her devrimci kurumun bu bilinç ve sorumlulukla yaklaşacağını umuyoruz. Ve daha fazla vakit kaybetmeden bu yönde adımların atılmasını bekliyoruz.

Ocak 2014
Proleter DEVİRİMCİ DURUŞ

Yerel yönetimler üzerine

Burjuva seçimlerine yaklaşım, ilk ortaya çıktığı günden bu yana reformizm ile devrimciliğin temel ayrıclarından biri olmuştur. Bunun esasını parlamento seçimleri (genel seçimler) oluşturmakla birlikte, yerel seçimlere bakış da benzer şekilde farklı bakışaçılarını oluşturur.

Kürt ulusal hareketinin “demokratik özerklik” projesiyle, yerel seçimlere atfedilen önem daha da artmış, yerel yönetimlerin ele geçirilmesi, adeta bir “devrim” gibi sunulmaya başlamıştır. Bu vurguyu güçlendirmek için, tarihsel gerçekler çarpıtılmakta, belediyeler, “komün geleneğinin uzantısı” şeklinde sunulmaktadır. Dahası, yerel yönetimlerin “devlet ve ona bağlı idari aygıtların toplumsal yapı içindeki rollerini küçülten” bir rol oynadığı, “devlet kimlikli örgütlenmeleri aşarak toplumsal katılım ve demokrasiyi geliştiren örgütlenmeler” olduğu savunulmaktadır.

Kapitalist sistemde seçimler, bir ülkenin “demokrasi” ile yönetilip yönetilmediğinin en önemli hatta tek göstergesi olarak sunulmaktadır. Oysa 4 ya da 5 yılda, halkın sandığa giderek oy kullanması, yönetimin halk tarafından belirlendiği yalanına giydirilen bir kılıftır. En ileri demokrasi örneği olarak sunulan İngiltere, ABD gibi emperyalist ülkelerde bile, bir “tahtaravelli” misali iki büyük parti arasında gidip gelen bir oyun oynanır. Düzenin bütün yasaları, kurumları, ideolojik argümanları, bu oyuna göre düzenlenmiştir. Egemen sınıflara bazen bu bile yetmez, seçim hileleri de devreye girer. Dolayısıyla bir “sandık demokrasisi”nden bile söz edilemez. Değil ki, demokrasinin diğer ilke ve kuralları....

Bu durum Türkiye gibi “burjuva demokrasisi” ile yönetilmeyen ülkelerde, çok daha ilkel ve amatörce yaşanır. Buna karşın benzer yalan ve demagojilerle seçimler, demokrasinin yegane göstergesi olarak yüceltilir. Her toplumsal hareket, sandığa davet edilir. Her sorunun çözümü, seçimlere bırakılır. Çünkü **sandık ve seçimler, düzenin kendi minderidir. Baştan yeneceği belli olan bu alana çekerek, toplumsal muhalefeti elimine eder.** Kendisine bir süre daha zaman kazanır.

Hal böyleyken, kendilerine “sosyalist” diyen reformist partiler aracılığıyla seçimler, özellikle de yerel seçimler, “demokrasinin beşiği” olarak kutsanmakta ve böylece burjuva düzenin değirmenine su taşınmaktadır. Özellikle de Kürt ulusal hareketinin “demokratik özerklik” projesiyle, yerel seçimlere atfedilen önem daha da artmış, yerel yönetimlerin ele geçirilmesi, adeta bir “devrim” gibi sunulmaya başlamıştır.

Bu vurguyu güçlendirmek için, tarihsel gerçekler çarpıtılmakta, belediyeler, “komün geleneğinin uzantısı” şeklinde sunulmaktadır. Dahası, yerel yönetimlerin “devlet ve ona bağlı idari aygıtların toplumsal yapı içindeki rollerini küçülten” bir rol oynadığı, “devlet kimlikli örgütlenmeleri aşarak toplumsal katılım ve demokrasiyi geliştiren örgütlenmeler” olduğu savunulmaktadır.

pıtılmakta, belediyeler, “komün geleneğinin uzantısı” şeklinde sunulmaktadır. Dahası, yerel yönetimlerin “devlet ve ona bağlı idari aygıtların toplumsal yapı içindeki rollerini küçülten” bir rol oynadığı, “devlet kimlikli örgütlenmeleri aşarak toplumsal katılım ve demokrasiyi geliştiren örgütlenmeler” olduğu savunulmaktadır.

Kürt hareketinin başını çektiği “yerel yönetimler” üzerine bu çarpık görüşler, diğer reformist parti ve kurumları, oradan kimi devrimci hareketleri dalga dalga etkisi altına almıştır. Hepsinde ortak fikir; belediyelerin en ‘demokratik’, en halkçı, en önemli yönetim aygıtı olduğu, demokrasi ve uygarlığın ilk olarak burada ortaya çıktığı ve bu

aygıtın ele geçirilerek adım adım iktidara yaklaşılabileceğidir.

Bu yaklaşımdaki temel sorun, sınıfsal bakış açısından yoksunluktur. Oysa tarihsel ve siyasal olarak yerel yönetimler, sınıfsal koşullardan bağımsız olarak ele alınamazlar. Bu gerçeği somut olarak da görmek için, kentlerin gelişim sürecine ve ilk demokrasi örneklerine bakmakta yarar vardır.

Kentlerin gelişim süreci ve demokrasisi

Yerel yönetimlerin ya da bir başka deyişle kentlerin ilk ortaya çıkışı toplumsal dönüşümlerin bir ürünü olarak gerçekleşmiştir.

İlk basit yerleşim birimleri ilkel komünal toplum sürecinde ortaya çıkmıştır. Kabileler halinde yaşayan insanların, kendilerine kurdukları yaşam alanları, basit işbölümüne göre şekillenmişti. İkel komünal toplumun komün yaşantısını sürdüren kabileler, birbirinden uzak alanlarda, basit tarıma ve avlanmaya olanak verecek mekanlarda, ilk yaşam alanlarını kurmuşlardı. Bu yerleşim birimlerindeki yönetim ilişkilerini demokrasi olarak değil, ilkel komünizm olarak nitelemek daha doğru olacaktır. Herkesin emeğine göre üretime katıldığı, herkesin ihtiyacı kadar pay aldığı bu ekonomik sistemde, sınıflı toplumlara özgü bir kavram olan demokrasinin varolması, zaten mümkün değildi.

Kentlerin ortaya çıkışı, asıl olarak ilkel komünal toplumdan köleciler topluma geçiş sürecinde yaşanmıştır.

“Kentler yaradılışın başlamış olduğu yerde kurulmuştur. Babil, tanrıların oradan yeryüzüne indikleri ‘tanrının kapısı’dır. Gordon Childe, M.Ö. 3000 yıllarında Mısır, Mezopotamya ve İndüs vadisinde ortaya çıkan toplumsal değişiklikleri, ‘kentsel devrim’ olarak adlandırmaktadır. Child’e göre, bu bölgelerde, bu tarihlerde ortaya çıkanlar, artık ‘basit çiftliklerden oluşan küçük topluluklar değil, çeşitli meslek ve sınıfları içeren devletlerdir.’ Yeni kentler kapladıkları alan ve nüfus bakımından, eski yerleşim yerlerine oranla çok daha büyük ve kalabalıktır. Ayrıca bu kentler, -daha önemlisi- yeni

bir toplumsal işbölümünü getirmekte, besin üretimi işinden uzaklaşmış rahiple-ri, prensleri, profesyonel askerleri, birçok alanda uzmanlaşmış zanaatkarları ve memurları barındırmaktadır. Kent, bu işbölümünü yansıtır biçimde şekillenmek-te, tapınak, saray, anıtsal mezar, atölye gibi yapılar ön plana çıkmaktadır. Kentler artık önceki kültürden çok farklı bir poli-tik, ekonomik ve dinsel düzenin, yani “uygarlığın” merkezidir. İnsanlık, ‘kentsel devrim’ ile, ‘ilkellik’ten ‘uygarlığa’, yani ‘devletsiz toplum’dan ‘devletli toplum’a geçmiştir. Kenti karakterize eden çizgiler herşeyden önce politiktir. ‘Kenti devlet yaratmakta, devlet temellerini kent üze-rinde kurmaktadır.’” (Demokrasi Arayışında Kent, Kürşat Bumin, Ayrıntı Y. sf. 22)

Bir bütün olarak, **toplumsal dönü-şümün ürünüdür ilk kentler.** Anaerkil toplumdan ataerkil topluma; sınıfsız toplumdan köle sahipleri ve köleler olarak şekillenen sınıflı toplu-ma; basit işbölümünden mesleklere ayrıştırılmış yeni toplumsal işbölümü-ne geçiş süreci, kentleri yaratırken, tüm baskı organlarıyla birlikte devlet-leri de ortaya çıkarmıştır. Kent ve dev-let, bu sürecin ürünü olarak doğmuş, birbirlerini güçlendirerek gelişmişler-dir.

Sınıflı toplumların ortaya çıkışı, demokrasi kavramının da ortaya çıkı-şıdır. Bu nedenle ‘kentler demokrasi-nin beşiğidir’ sözü gerçeği ifade etmektedir; ancak sadece bir yanıyla. Çünkü sınıflar mücadelesi soyut bir demokrasi kavramını tanımaz. **Demokrasiden bahsedildiği zaman ‘hangi sınıf için’ sorusunu sormayı bilir. Çünkü demokrasi kavramı bir sınıf için demokrasi anlamını taşırken, bir sınıf için de diktatör-lük anlamındadır.**

Zaten ilk kentlerin yarattığı **demokrasi de, devletin sahibi olan köleciler için bir demokrasi, yoksullar, kadınlar ve köleler için ise bir diktatörlük olmuştur.** Doğrudan demokrasinin en iyi uygu-landığı yerlerden biri sayılan Atina’da, ‘tüm yurttaşların’ bir meydana topla-narak kenti ilgilendiren kararlarla ilgili oy kullandıkları yaygın olarak bilinir. Bilinmeyen, ya da ‘resmi tarihçiler’ tarafından gözlerden gizlenmek iste-nen ise; kölelerin, kadınların ve yok-sulların o meydana alınmadığı, çünkü

Kitlelerin özgürlük istemleri, sınıflı top-lumların ve insanın insanı sömürmesi-nin ortaya çıkışı kadar köklüdür. Bu istemler, doğal ola-rak çözüm yöntem-leri konusunda ara-yışları da beraberin-de getirmiştir. Tarih boyunca toplumsal yapılar değişmekle birlikte, bulunan yöntemler çok fazla değişmemiştir.

Bunların tümünü de iki ayrı grupta top-lamak mümkündür. Kimisi emekçi kitle-lerin yıkıcı gücünü egemenlerin salta-natına yöneltir, kimisi de sistemin özüne dokunmaksızın çeşitli biçimlerde yaşam alanları yaratmaya çalışır. Birincisi devrimci bir nitelik taşıyıp, tarihi değiştiren hareketler yaratmış-ken, diğeri kitleleri boş hayaller peşinde sürüklemekten başka bir işe yaramamıştır.

onların ‘yurttaş’ olarak kabul edilme-diğidir.

Kentlerin (ya da yerel yönetimle-rin) özerk yönetimini “en iyi yönetim biçimi” olarak övenlerin üzerinden atladığı bir başka konu, **o dönemde kentlerin aynı zamanda devlet olmasıdır.** Her kentin kendi sınırları, surları, kralı, ordusu, din adamı, eko-nomisi, bayrağı vardır. Ve bu ‘site-devlet’lerde yerel yönetim/genel yönetim ayrıştırmasını yapmak müm-kün değildir.

Bugünkü anlamda kentlerin ortaya çıkışı, feodal toplum dö-ne-mine denk düşer. Avrupa’da 10. yüzyılda ortaya çıkmaya başlamışlar-dır. Feodal ortaçağ kentlerinin etrafın-da kurulan bu kentler, feodalizmin bağrında doğmakta olan burjuva sını-fın ürünüdür.

Bu dönemde, kendilerine yarı özerklik elde etmiş bulunan prensle-rin, ‘tebaa’sını saldırılardan korumak için kurdukları kentler, aslında ‘kale-kentler’di. Burada yaşayan halk, geçi-mini çevre bölgelerden sağlanan gelir-le elde ediyordu, basit bir tüketici konumundaydı. Ticaret ise olanaklı değildi. “Gezgin tüccarlar, uzun yolcu-luklarında sığındıkları dinsel ve kale kent-lerin etrafında yeni yerleşim yerleri kur-muşlar, ticaretin çektiği zanaatçılarla bir-likte, buraları, kısa sürede zengin bir kente dönüştürmüşlerdi. Kentler, bu şekil-de ticaretin ayak izlerinden doğmuşlar-dır... Ortaçağ kentleri, zenginleşip kuv-vetlendikçe yargısal ve yönetsel özerklik-ler elde ettiler. Flandr’dan çıkıp İtalya’ya giden kent insanlarına, kalıtsal olarak aynı toprağı işleyen, her şeyden önce onları feodal otoriteden kurtaran, onları diledikleri yerde yaşam olanağı veren kişisel özgürlük hakkını kazanmak gerek-ti. Kentler böylece, ‘havasının özgür kıldı-ğı’ yerler haline geldi. Evlerin, atölyelerin, depoların üzerinde kurulduğu kent topra-ğına, feodal engellerden kurtarılarak sahip çıkıldı; Burjuvaların yargılayıp, yargılanacağı özel mahkemeler kuruldu.” (age, sf. 51)

Feodal toplumun yerel yönetim anlayışı, merkezi bir devletin sınır-ları içinde bulunan beylikler, prenslikler vb’nin özerkliğinin korunmasıdır. Feodal krallıklar, top-raklarına kattıkları küçük birimlerden vergi ve savaş dönemlerinde asker almaktadır. Bunun dışında bu prens-

likler, içişlerinde özgür bırakılmıştır. Bu nedenle burjuvazi, kendi iç pazarı-nı oluşturmak, yeni kapitalist devletin sınırlarını belirlemek istediğinde, yerel yönetimlere belli özerklikler bırakma ihtiyacı duymuştur. Böylece **yerel yönetimler, uluslaşma süre-cinde önemli bir rol oynamıştır.**

“Fransa’da 1789’da eski province’le-rin bağımsızlık istemlerinin dayanaksız bırakılması amacıyla, yeni bir düzenleme-ye gidilmiş ve il (department) sistemi kurulmuştur. İtalya’da ilk yerel yönetim yasası, 1865 yılında, yani İtalyan Birliği sağlandıktan sonra çıkarılmıştır.” (Yerel Yönetimler, Prof. Dr. Ruşen Keleş-Prof. Fehmi Yavuz, sf. 31, Turhan Kitabevi)

Köleciler toplumda kent, aynı zamanda devletin tamamını ifade ettiğinden, ‘merkezi yönetimden özerklik’ten söz edilemez. Kapitalizmin kentlerindeki özerk-lik ise, feodalizmin kentleriyle kıyaslanamayacak kadar kısıtlıdır. Çünkü bir defa devlet sınırlarını oluşturan burjuvazi, sonrasında kentleri de daha fazla denetimine alma, daha doğrudan sömürme ihtiyacı duymuştur. Kentin demok-rasisi ise, bütün sınıflı toplumlarda olduğu gibi, egemenler için demokra-sidir. Burjuvazi için devlet ne kadar demokratikse, emekçiler için de o kadar diktatörlük anlamına gelmekte-dir.

Buna karşın hem “kent”i hem de “demokrasi”yi, sınıfsal kimliğin-den soyutlayarak ifade etmek, yerel yönetimleri, “halkın yöneti-me katılması, yöneticilerin halka danışma ve hesap verme sorumlu-luğu içinde bulunması” olarak sunmak, en hafifinden burjuvazi-nin ekmeğine yağ sürmektedir. Çünkü burjuva devletin genel olarak yaratmaya çalıştığı yanılsama da budur. Çünkü, “halkın yerel yönetime katılmasının, devlete bağlılığı ve güveni pekiştirdiği genellikle kabul edilmektedir.” (Yerel Yönetimler, sf. 32, Turhan Kitabevi)

Belediye sosyalizmi-‘yerel iktidar’

Kürt hareketi, bir önceki yerel seçimlere, ‘önce yerelde iktidarlaşıca-ğız, sonra genelde iktidarlaşıcağız’ sloganıyla girmişti. Kürt illerini firesiz

almanın yanısıra, metropollerde de önemli mevziler elde etmeyi amaçlıyordu. Böylece ‘Türkiye partisi’ olma-ya geçiş yapılacaktı. Fakat olmadı. Bunun üzerine, önümüzdeki seçimlerde Kürt illerinde BDP, Türk illerinde HDP ile girilmesi kararlaştırıldı. Bunun da sonuçlarını göreceğiz. Fakat şimdiden şunu söyleyebiliriz ki, **reformistlerin ‘yerel iktidardan genele’ politikası, her zaman fiyaskoyla sonuçlanmıştır.** Buna rağmen kitleleri düzen-içine, sandığa çekmek için, bu argümanlar kullanılmaktadır.

Kitlelerin özgürlük istemleri, sınıflı toplumların ve insanın insanı sömürmesinin ortaya çıkışı kadar köklüdür. Bu istemler, doğal olarak çözüm yöntemleri konusunda arayışları da beraberinde getirmiştir. Tarih boyunca toplumsal yapılar değişmekle birlikte, bulunan yöntemler çok fazla değişmemiştir. Bunların tümünü de iki ayrı grupta toplamak mümkündür. Kimisi emekçi kitlelerin yıkıcı gücünü egemenlerin saltanatına yönel-tir, kimisi de sistemin özüne dokunmaksızın çeşitli biçimlerde yaşam alanları yaratmaya çalışır. Birincisi devrimci bir nitelik taşıyıp, tarihi değiştiren hareketler yaratmışken, diğeri kitleleri boş hayaller peşinde sürüklemekten başka bir işe yaramamıştır.

Ütopik sosyalistler ile reformistlerin ortaklaştıkları nokta burada ortaya çıkar. Sistemin özüne hiç dokunmadan, gerçekleşmeyecek hayaller peşinde koşmak, her ikisi için de karakteris-tiktir.

Ütopikler, sisteme hiç dokunmadan, bir grup insanı bir adaya yerleştir-meyi ve orada sosyalizmi kurmayı hedeflemişlerdir. Reformistler ise, sis-temin ‘kötü’ yanlarının törpülenmesi-ni yeterli bulmaktadırlar. Burjuva dev-letin biraz daha demokratikleştirilme-sini, sosyal devlet uygulamalarını, dev-letin işsizlere yeni iş olanakları açması-nı, yaşam standartlarının biraz yüksel-mesini yeterli görürler. **Reformlar için mücadeleyi, emekçi kitlelerin mücadele okulu işlevi üstlenen bir araç olarak değil, başlı başına bir amaç olarak ele alırlar. Tam da bun-dan dolayı, amaçlarına ulaşmayı asla başaramazlar.** Çünkü sistemin özü, bir avuç sömürücünün geniş kitle-leri baskı ve zor yoluyla sindirmesi,

Sanıldığığının aksine ‘bağımsız aday’ gös-termek, her zaman daha geniş kitlelere açılımı ve büyümeyi getirmez. Diğer yan-dan seçimler gibi politik zeminler, güç-ler dengesini ortaya koymasıyla da önemli bir mihenk taşıdır. Komik düzeylerde oy almak, kitlelerde güven değil, güvensizlik etkisi yaratacak, kadrolarda bile, moral bozukluğuna yol açacaktır. Daha önemlisi, her koşulda kitlelere sandığa git-meyi, oy kullanmayı propaganda etmektir. Sisteme inançsızlaş-maya başlayan, sis-temin kurumlarına güveni yitiren kitle-lerin yüzü, yeniden sandığa döndürül-mektedir. Bunu dev-rim ve sosyalizm söylemlerinin arkası-na saklanarak yap-mak, bu gerçeği değiştirmez.

sömürmesi üzerine kuruludur. Bu öz değişmediği sürece, kimi zaman elde edilen kısmi kazanımlar, bir süre sonra mutlaka burjuva devletin yeni bir saldırısına maruz kalacak ve kay-bedilecektir. Bu şekilde hiçbir zaman ekonomik-siyasi özgürlükler ve refah, gerçek anlamda elde edilemez.

Hatta tersten, kitleler devrimci bir önderlik arkasında, sistemi gerçek anlamda tehdit edecek kadar güçlü bir hareket yarattığında, hareketi yatıştırmak için burjuvazi bir takım reformlar yapabilir. Bu bir anlamda kitlelerin öfkesini yatıştıracak bir ‘sus payı’dır ve burjuvazinin, yeni saldırı-larına zaman kazanmasını amaçla-maktadır. **Reformların amacı, kitle-lerin sisteme dönük tepkilerini tör-pülemek, sistemin düzeltilebilece-ğine, belli değişikliklerle bu sis-tem içinde de yaşanabileceğine olan inancı sağlamaktır.**

Esasında reformistlerin, kendile-rini gerçekleştirme olanağı bula-bildikleri tek ortam da, devrimci hareketin yükseliş dönemleridir. Çünkü yükselen devrimci harekete karşı, devlet özellikle reformistlerin büyümesini ve etkinliğini artırmasını ister. Devrimin geriye çekilme dönemlerinde ise, reformist hareket, bütün uzlaşmacı politikalarına karşın, devlet tarafından daha da geriye itilir.

Burjuva devletin özüne dokunma-dan, seçimler ya da reformlar yoluyla yerel iktidar odaklarının yaratılması, bu nedenle de mümkün değildir. Bununla birlikte **bazı küçük-burju-va hareketlerin ‘kurtarılmış bölge-ler’ yaratma politikası, devrimci bir kitle hareketiyle belli bir süre için olanaklı olabilir. Keza ulusal taleplerle yola çıkmış kimi devrim-ci hareketlerin, federasyon ya da özerklik elde etmeleri de müm-kündür. Ancak bunlar, ‘merkezi devlet’ten kitlelerin devrimci gücüyle koparılmış, elde edilmiş-lerdir. Dolayısıyla reformistlerin ‘yerel iktidar’ söylemlerine denk düşmez.**

Burjuva devlet, çok daha büyük kayıplarla karşılaşacağını farkettiğin-de, başka bir yöntem kalmadığını anladığı noktalarda, devrimci hareket-lerin büyük kitle gücünü eritmek amacıyla, öne sürülen talebin çok gerisinde bir hak kırıntısını verebilir.

Ancak kendi ‘iktidarını’ ortadan kal-dıracak hiçbir adımı atmaz, atılmasına da izin vermez. Çünkü, **burjuva dev-letin sınırları, çizildiği andan itiba-ren burjuvazinin iç pazarı olarak şekillenmiştir. Bu sınırlar içinde, ekonomik ve siyasi olarak kendi iktidarı dışında bir iktidara izin vermeyecektir.** Burjuvazinin, ülke sınırlarına yayılmış iktidarını yoksaya-rak ‘yerel iktidar odakları’ kurma fik-rini savunmak, bu nedenlerden dolayı dayanaksızdır, gerçeklikten yoksun-luktur.

Kaldı ki, ‘yerel iktidar’ların kurulacağıının iddia edildiği bele-diyeler, yönetim olarak burjuvazi-nin genel bürokrasi mekanizmalara, gevşetilemez bağlarla bağlan-mıştır. Mesela illerin ‘en büyük mülki amiri’ olan valiler, devlet tarafından atama usulüyle göreve gelirler ve bele-diye başkanlarını görevden alma yet-kisine sahiptirler. Yani bir ‘seçilmiş’ olarak işbaşına gelen belediye başkan-ları, kendilerini ‘seçen’lerin iradesi ve isteği yok sayılarak görevden alınabi-lir, yönlendirilebilir, özel bir baskıya maruz kalabilir.

Bu genel doğrular, yaşam içinde de defalarca sınanmıştır. Bugüne dek Kürt hareketinin kazandığı yereller-deki belediyelerin, alternatif-halkçı belediyecilik anlamında bile, fazla bir varlık göstermemelerine rağmen, yine de özel bir baskıya maruz kaldıkları sır değildir.

Bu konuda en çarpıcı örnek, 12 Eylül öncesi Fatsa’da yaratılan beledi-yecilik örneğidir. Fatsa belediye baş-kanı Fikri Sönmez, genel olarak dev-rimci hareketin ve mensubu olduğu Dev-Yol’un güçlü mücadele pratiği üzerinden seçimleri kazanmıştır. Devrimcilerin aktif-eylemli kitle ve örgüt desteği ‘Terzi Fikri’nin arkasın-dadır. Yaptığı bütün işlerde, (çamura son kampanyası, bataklığın kurutul-ması, karaborsayla mücadele vb) kitle-lerin onunla birlikte seferber olması, onun belediyecilik başarısından çok, belediyede devrimcilerin içinde yer al-dığı bir halk konseyi ve halkın gerçek anlamda yönetimde söz sahibi olması-nı sağlayan mahalle komitelerinin var-lığıdır. Keza, bütün bunların 12 Eylül öncesi güçlü devrimci dalgasının dorukta olduğu, kitlelerin devrimci-lerle bütünleşmesinin çok yüksek

olduğu bir dönemde, 1980 yılında yaşandığını da eklemek gerekir.

Ancak arkasındaki bu büyük güce rağmen, devlet Fatsa'ya çok özel olarak yönelerek, çeşitli biçimlerde baskı uygulamıştır. En başta seçimlerden önce, kazanacağına kesin gözüyle bakılan Fikri Sönmez'e dönük, sivil faşistler eliyle birkaç kere silahlı saldırı ve öldürme girişiminde bulunulmuş, devletin gücünü kullanarak seçimleri kazanması, hatta Fatsa'da seçimlerin yapılması engellenmeye çalışılmıştır. Seçimlerden sonra ise, bütün belediyelere verilen ödeneğin verilmemesi, maddi kanalların ve olanakların tümüyle kapatılması gibi önlemler alınmıştır. Hatta iş, Tekel'in, Fatsa'daki tek el bayilerine sigara satışı yapmaması gibi özel baskı yöntemlerine kadar vardırılmıştır. Vali değiştirilmiş, atanan faşist vali, çevre ilçelerdeki sivil faşistleri örgütleyerek Fatsa'nın üzerine salmış, onlar eliyle saldırılar örgütlemiştir. Devletin güvenlik güçleri, haftada bir Fatsa'da operasyona baskıya gelmiştir. Ve tüm bu baskıları yetmediği noktada, devlet, böyle bir belediyenin varlığına, halkçı-demokratik kimi uygulamalarıyla örnek olmasına daha fazla tahammül edememiş, 12 Eylül'ün gelmesini bile beklemeden '80 Temmuz'unda Fatsa'ya darbe indirerek belediye başkanı başta olmak üzere yüzlerce insanı gözaltına almıştır.

Yerel seçimlere nasıl katılmalı?

Bütün bu söylediklerimizden elbette ki, reformlar için mücadele edilmemeli, yerel yönetimler için aday gösterilmemeli sonucu çıkmıyor. Tersten, yukarıda da söylediğimiz gibi, **reformlar mücadelesi, kitlelerin devrimci savaşı için eğitildikleri bir okuldur.** Reformlar mücadelesi, bir taraftan kitlelere kendi gücünün büyüklüğünü ve etkisini gösterir; bir taraftan da mücadelenin önünü açar, yeni olanaklar sunar. Bununla birlikte, **kazanılan reformların bu sistem içinde kalıcı ve gerçekten çözüm getirici olmadığını gösterir, kitleleri bu pratik içinde eğitir.** Bu yönüyle kitlelerin devrimci savaşının kaçınılmazlığını görmesini ve bu savaşımı yürütme yöntemlerini kavramasını kolaylaştırır. Onun içindir ki, reformlar mücadelesi, ML bilimin önemseydiği, vazge-

Reformlar mücadelesi, kitlelerin devrimci savaşı için eğitildikleri bir okuldur.

Reformlar mücadelesi, bir taraftan kitlelere kendi gücünün büyüklüğünü ve etkisini gösterir; bir taraftan da mücadelenin önünü açar, yeni olanaklar sunar. Bununla birlikte, kazanılan reformların bu sistem içinde kalıcı ve gerçekten çözüm getirici olmadığını gösterir, kitleleri bu pratik içinde eğitir. Bu yönüyle kitlelerin devrimci savaşının kaçınılmazlığını görmesini ve bu savaşımı yürütme yöntemlerini kavramasını kolaylaştırır.

çilmez bulduğu bir araçtır. Ancak bu mücadelenin nasıl yürütüleceği önemlidir.

Yerel seçimlere "bağımsız aday"larla katılmak, genel olarak savunduğumuz bir politikadır. Ki daha önceki yıllarda muhtarlardan, belediye başkanlığına kadar gösterdiğimiz adaylar olmuş, bunların kimisi kazanmıştır da. Fakat her halükarda aday gösterdiğimiz bölgeler, faaliyetlerimizin gelişkin olduğu ve seçimlerde hatırı sayılır bir oyun alınacağı düşünülen yerler olmuştur. Nitekim, alınan sonuçlar bunu göstermiştir. Ama **seçimlere katılmaktaki asıl amaç, bu çalışma içinde yeni güçlere ulaşmak, varolanları daha işlevli ve kalıcı hale getirmek ve bölge genelinde güç ve etkinliği arttırmaktır.** Bu yanı sıra, kaybedilen yerlerde bile bu amaca ulaşılmıştır. Böylece yerel seçimlere katılmak gibi reformist ve yasal bir araç, devrimci tarzda kullanılabilmiştir.

Yaşadığımız pratik deneyimler de göstermektedir ki, "bağımsız aday"la seçimlere katılmanın, belirli nesnel ve öznel koşulları vardır. Bu **koşullardan soyut biçimde her durumda "bağımsız aday" göstermek, doğru bir yaklaşım değildir.** Fakat son yıllarda reformizmin etkisiyle devrimci hareketlere de sirayet eden "aday gösterme" furyası vardır. Ve sanki aday gösterilmeden seçim çalışması yapılamazmış gibi bir yanılsama yaratılmakta, hatta "apolitizm" denilerek, lanetlenmektedir.

Her devrimci faaliyette olduğu gibi, araç-amaç ilişkisi doğru kurulmalıdır. Yasal olanaklar, faaliyet yürütme zeminini güçlendirir. Bu durum daha geniş kitlelere ulaşmayı, daha fazla sayıda yüzyüze/doğrudan teması beraberinde getirir. Bunlar bilinen ve genel kabul gören doğrulardır. Ancak seçim döneminde kitlelere açılmanın ve bu elverişli ortamı değerlendirmenin tek yolu aday göstermek değildir.

"Seçim ortamının kitleleri daha fazla politize ettiği ve devrimcilerin de bu ortamı kendi lehlerine değerlendirmeleri gerektiği son derece açıktır. Fakat bunun tek yolunun 'bağımsız adaylar' olmadığı, aday göstermeksizin de pekala devrim ve sosyalizmin geniş kitlelere propaganda edilebileceği bir diğer gerçektir. Önemli

olan tüm güçlerin bu yönde doğru bir şekilde seferber edilmesidir. Kaldı ki, ajitasyon-propaganda alanının genişliği, 'bağımsız adaylar'dan ziyade komünist ve devrimcilerin gücüyle orantılıdır. Özgürlük alanlarının mücadele ile açıldığı bilinen ve pratik olarak da yaşanmış bir gerçektir." (Savaş hazırlıklarında bir dönemec: 3 Kasım Seçimleri, Yediveren Yay, sf; 68)

Sanıldığının aksine 'bağımsız aday' göstermek, her zaman daha geniş kitlelere açılımı ve büyüme-yi getirmez. Zaten bu yapılar da hemen her seçim değerlendiremelerinde, o dönem kurulan kitle bağlarını kalıcılaştıramadıklarından, 'materyal dağıtımına boğulmuş bir çalışma'dan dert yanarlar. Diğer yandan seçimler gibi politik zeminler, güçler dengesini ortaya koymasıyla da önemli bir mihenk taşıdır. Komik düzeylerde oy almak, (önceki seçimlerde 12 oy alan "bağımsız aday" vardır) kitlelerin gözünde güven değil, güvensizlik etkisi yaratacaktır. Bu durum kadrolarda bile, moral bozukluğuna yol açacaktır.

Ama daha önemlisi, her koşulda kitlelere sandığa gitmeyi, oy kullanmayı propaganda etmektir. Bu durumda, **sisteme inançsızlaşmaya başlayan, sistemin kurumlarına güveni yitiren kitlelerin yüzü, yeniden sandığa döndürülmektedir.** Bunu devrim ve sosyalizm söylemlerinin arkasına saklanarak yapmak, bu gerçeği değiştirmez. Yapılan şey, hangi gerekçeyle olursa olsun, kitlelerin sandığa çağırılması, yasalıcılığın güçlenmesine zemini hazırlamaktır.

Yerel seçimlere katılımın bir diğer yönü, devrimci-demokrat adayların desteklenmesi, bu doğrultuda ittifakların kurulmasıdır. Ancak bu da, her dönem ve her koşulda, devrimcilerin çıkardığı adayları desteklemek anlamına gelmez. Dönem, koşullar ve adayın kimliği, aday çıkaran siyasetle ortaklaşan programın niteliği gibi etkenler, her seçim döneminde daha özel tanımlamaların yapılmasını gerektirir.

Her genel seçimde boykot taktiği uygulanamayacağı gibi, her yerel seçimde de aday çıkarmak ya da çıkarılan adayları desteklemek gibi bir zorunluluk yoktur.

Proleter kültür Proleter yaşam

Sunu

İnsanlık tarihi, sınıf mücadeleleri tarihidir aynı zamanda. Kölecilerden kapitalist-emperyalist sisteme kadar, tüm sınıflı toplumlarda sömürülenler arasında binlerce yıldır bir sınıf savaşı sürmektedir. Ve bu savaş, ideolojik, siyasi, ekonomik, kültürel, ahlaki vb. her alanı kapsamaktadır. Bunların içinde ideolojik mücadele, belki de en zorlu ve en hayati olanıdır.

Zorludur çünkü; Marks'ın da belirttiği gibi, "her çağın hakim fikirleri, her zaman hakim sınıfın fikirleri olmuştur." Hakim sınıflar, maddi üretim araçlarına

sahiptirler. Daha doğru bir ifade ile, maddi üretim araçlarını ellerinde bulundurdıkları için, hakim hale gelmişlerdir. Sınıflı toplumlarla birlikte bir üstyapı kurumu olarak ortaya çıkan devlet ve ona bağlı gelişen her tür kurum aracılığıyla da "manevi üretim araçları"na sahip olur ve bu araçlar sayesinde ideolojik hegemonyasını kurarlar. Sömürülen-ezilen sınıfların, bu hegemonyayı sarsması çok zordur.

Hayatidir çünkü; egemenler, sadece baskı ve şiddet ile yığınları sömürmeyi başaramazlar. Bunun için bilinçleri de esir almaları gerekir. Köleliği, gönüllü hale getirdikleri ölçüde, hem daha yoğun bir sömürü gerçekleştirebilir, hem de düzenlerini daha uzun yaşatabilirler.

Bunun içindir ki, sömürülen ve ezilen sınıfların temsilcileri, egemen ideoloji ile kıyasıya bir mücadele yürütmek zorundadır. Yeni bir toplumsal sistem, kendi ideolojisini ve bu uğurda kitlelerin ölümü göze alabileceği bir inancı gerektirir. İki karşıt sınıfın kavgası, iki karşıt ideolojinin çatışmasıdır aynı zamanda.

Günümüzde bunun karşılığı, burjuvazi ve proletarya arasında süregelen savaşımdır. Bu savaşım, sadece ekonomik olarak sürmüyor; sosyal, kültürel, ahlaki, siyasi ve bütün bunların toplamı, ideolojik mücadele olarak veriliyor.

Burjuvazi, kendinden önceki egemen sınıfların deneyimlerinden yararlanarak ve onlardan çok daha üstün teknolojileri de kullanarak, çok etkili bir ideolojik mücadele yürütüyor. Sömürülen kesimleri bölüp parçalayarak birbirine düşürmekten, kendi ideolojisini en güzel ambalajlarla en ücra yerlere yaymaya kadar her yöntemi kullanıyor. Bu bombardıman, sadece işçi ve emekçileri değil, onların öncüsü olduğunu iddia eden kesimleri de manyetik alanına çekebiliyor. Hele ki, devrimci hareketin yenildiği, güç ve itibar kaybettiği dönemlerde, bu etki, çok daha baskın hale gelebiliyor.

Ülkemiz açısından 12 Eylül sonrasını büyük oranda böyle geçirdiğimizi söyleyebiliriz. Bunun son on-onbeş yılı ise, daha koyu ve yaygın bir tasfiyecilikle ve artan burjuva ideolojik bombardımanla geçti. Böyle bir kesitte, ideolojik mücadele çok daha önemli bir hal aldı.

Yayınevimiz bünyesinde çıkan "Proleter DEVRİMCİ DURUŞ" dergisi (PDD), bu yıllar boyunca burjuva ideolojisinin çeşitli tezahürlerine, bunun devrimci hareketteki yansımalarına karşı amansız bir mücadele yürüttü. Bu, tasfiyeciliğe karşı sürdürdüğü mücadelenin bir parçasıydı. Bunu devrim ve sosyalizmin canlı propagandası ile birleştirdi ve kitlelere kendi gücüne güveni, başarıma azmini, umudu taze tutmayı aşılama çalıştı. Çünkü yenilgi yıllarının ve onun ürünü tasfiyeciliğin geçici olduğunu, devrimin yeniden doğrulacağı günlerin uzak olmadığını biliyordu.

Haziran direnişi, bu öngörünün hiç de abartı olmadığını somut olarak gösterdi. Kitleler, kendi güçlerini gördüler, o güne dek lanetlenen paylaşım, dayanışma, kolektivizm gibi değerleri yeniden canlandırdılar. Elbette bir direnişle tüm sorunlar hallolmadı. Burjuva ideolojisinin hakimiyeti de tümünden kırılmadı. Fakat Haziran, bu yönde atılmış önemli bir adım oldu. Ve arkasının geleceğini gösterdi.

Ancak burjuva ideolojisine karşı mücadelenin önemi azalmamış aksine artmıştır. Şimdi onun daha ince hali olan küçük-burjuva ideolojisine karşı mücadele ile de birleştirerek bu mücadeleyi etkin biçimde yürütmek gerekmektedir.

Yayınevimiz böyle bir ihtiyacın ürünü olarak, PDD'nin çeşitli sayılarındaki kimi yazıları, "Proleter Kültür Proleter Yaşam" başlığı altında kitaplaştırdı. Burjuva ideolojisine karşı mücadelenin köklü şekilde verilmesi, proleter kültür ve proleter yaşamla mümkündür ancak. İnsanlığın bugüne dek yarattığı değerleri sahiplenene ve onu bir adım daha ileriye taşımayı amaçlayan "proleter kültür"ün ve sosyalizmin ideallerine uygun "proleter yaşam"ın doğru biçimde tanımlanması ve kadrolarda somutlanması, devrim ve sosyalizm mücadelesinin vazgeçilmez bir parçasıdır. Kitaptaki yazılar, "kapitalist kültür ve yaşam"a, "proleter kültür ve yaşam"la karşı duruştur.

Yediveren Yayınları
Aralık 2013

SON ÇIKAN KİTAPLARIMIZ

Paylaşılmış topraklar yeniden paylaşılırken... Kriz, Savaş ve DEĞİŞEN DENGELER

11 Eylül saldırılarının ardından, "paylaşılmış toprakların yeniden paylaşılması" mücadelesi başlamıştır. Emperyalistlerin hegemonya mücadelesi, ülkemizde de onların işbirlikçileri arasında "Ergenekon-AKP çatışması" görünümünde yaşanmaktadır.

Kitap, yeni emperyalist paylaşım savaşında, emperyalistlerin ve ülkemizdeki işbirlikçilerinin hegemonya mücadelesini ve 2008'de başlayan ekonomik krizle birlikte, savaşa ve krize karşı giderek yükselmekte olan sınıf mücadelesini anlatmaktadır.

Darbe, Yenilgi, Direniş 12 EYLÜL

Bugüne dek 12 Eylül'e dair çok şey yazıldı, söylendi... O dönemin en pespa-ye unsurları bile, "demokrasi kahramanı" kesildiler!.. Bu konuda asıl konuşması gerekenler, 12 Eylül'e karşı her cephede direniş bayrağını yükseltenlerdi. Ki onlar, 12 Eylül'ün en karanlık günlerinde, işkence, zindanda, mahkemede, darağaçlarında devrimin onurlu sesini yükseltmişlerdi.

Bu kitapta şimdi onlar konuşuyor. 12 Eylül'ün sadece kan ve vahşetten ibaret olmadığını, aynı zamanda direniş manifestolarının yazıldığı bir dönem olduğunu ortaya koyuyorlar.

Bir yenilgi hastalığı TASFİYECİLİK

Son yirmi yıl içinde Türkiye Devrimci Hareketi'nde en çok kullanılan kavramlardan biri oldu tasfiyecilik. Ne var ki, çoğu kez kendi içinde bir kesimin tasfiyesi olarak kullanıldı. En fazla kişilerle, belli kesitlerle açıklanarak geçirildi. Oysa tasfiyeciliğin ideolojik-siyasi-örgütsel birçok boyutu vardı ve kökleri oldukça derindi.

Tasfiyecilik "bir yenilgi hastalığı"dır. Ülkemizde yenilgi yıllarının uzaması, tasfiyeciliği de uzatan ve depreştiren bir rol oynamıştır. Öyle ki, 12 Eylül yıllarında tasfiyeciliğe karşı cepheden mücadele eden ihtilalci komünist hareket içinde bile tasfiyecilik yaşanabilmektedir.

Gerek 12 Eylül'de, gerekse sonrasında tasfiyeciliğe karşı verilen mücadeleyi kapsayan bu kitabın, tasfiyecilikle ilgili bir başvuru kaynağı olması, en büyük kazanım olacaktır.

İnsan insan olduğundan
Acıkan karnı doymalıdır
Boş laflarla karın doymaz
Yiyecek ekmek olmalıdır

İnsan insan olduğundan
Ezmekten ezilmekten nefret eder
Ne altında köle ister
Ne üstünde efendiye boyun eğer

İşçi işçi olduğundan
Başkası onu kurtaramaz
Çünkü işçileri kurtaracak olan
İşçiden başkası olamaz

Arkadaş yerini bil
İşçinin sınıf cephesine gir
Çünkü sen de bir işçisin

Bertolt Brecht

Yatağan işçileri direniyor! Sınıf kavgasını yükseltiyor!

